வள்ளுவர் கோட்டம்

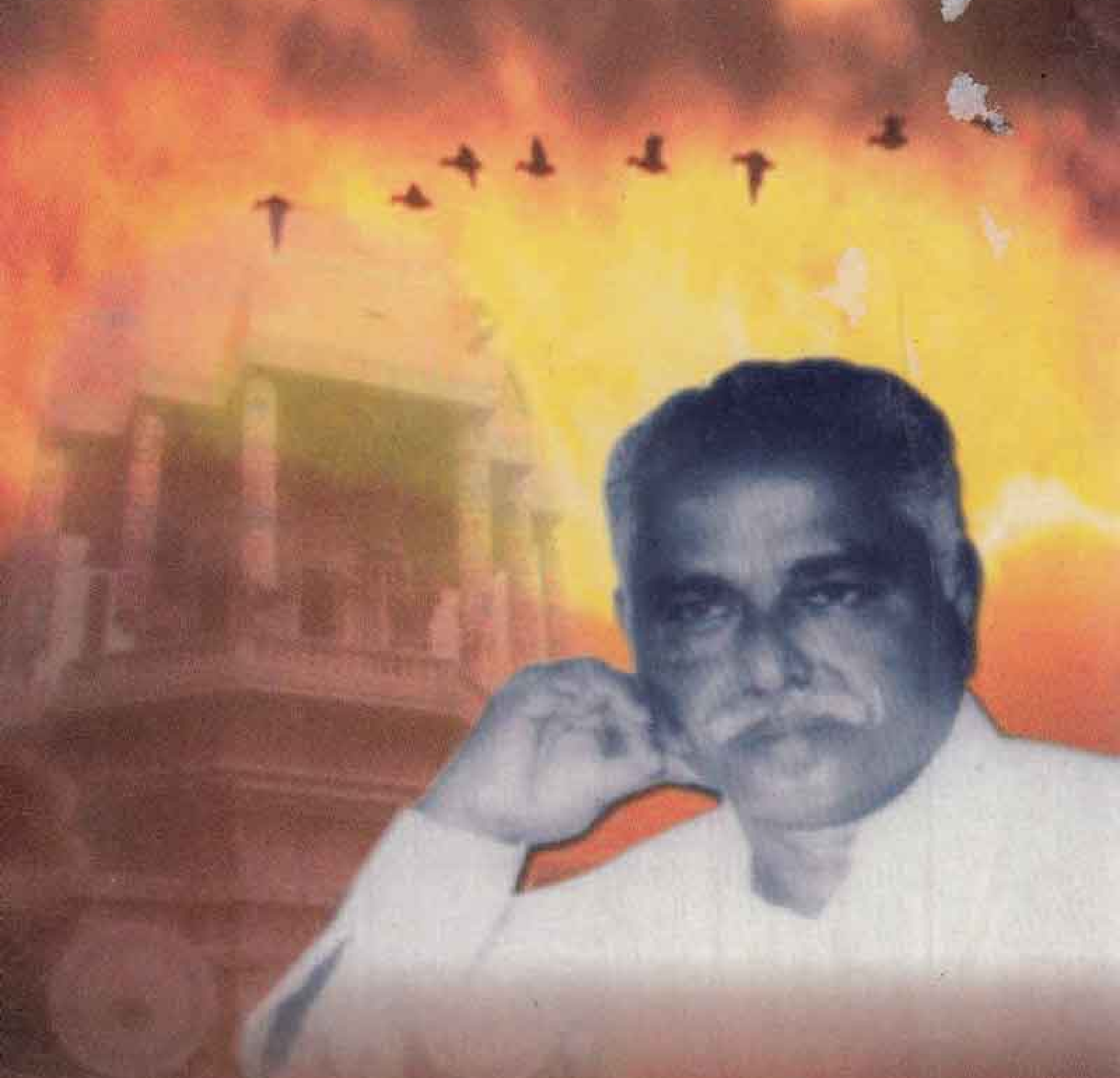

கவியரசர் முடியரசன்

தமிழ் மண் பதிப்பகம்

வள்ளுவர் கோட்டம்

கவியரசர்

முடியரசன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,

113, கௌடியா மடம் சாலை,

இராயப்பேட்டை,

சென்னை 600 014.

மு. பாரி

அலைப்பேசி:
9965706699
9788804480

நூல் குறிப்பு

நூல் பெயர்	:	வள்ளுவர் கோட்டம்
ஆசிரியர்	:	**கவியரசர் முடியரசன்**
முதல் பதிப்பு	:	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2030 [திசம்பர் 1999]
உரிமை	:	கலைச்செல்வி முடியரசன் 19, மூன்றாம் வீதி, காந்திபுரம், காரைக்குடி – 630 001.
வெளியீடு	:	**தமிழ்மண் பதிப்பகம்,** 113, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை – 600 014.
பொருள்	:	பாடல்கள்
எழுத்து	:	12 புள்ளிகள்
தாள்	:	13.6 கி.கி
அளவு	:	கிரவுன் 1/16
பக்கம்	:	128
கணினி அச்சு	:	**சிபி கணினி மையம்** சென்னை – 600 005.
அச்சு	:	**அன்னம் மறுதோன்றி அச்சகம்** 25, சி.என். கே. சாலை, சேப்பாக்கம், சென்னை – 600 005 ✆ : 8588466
விலை	:	உருபா 30/–

நன்றியுரை

கவியரசர் முடியரசனார் அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் குறள் நெறிப்படி வாழ்ந்த பெருந்தகை என்பதை அவருடன் பழகியவர் நன்கறிவர். தாம்ஏற்றுக் கொண்ட வள்ளுவத்தை, தனி வாழ்க்கையிலும், பொது வாழ்க்கையிலும் நெகிழாமல் கடைப்பிடித்தவர் என் தந்தையாராவார்கள்.

திருவள்ளுவர் பற்றியும், திருக்குறள் பற்றியும் அவர் இயற்றிய கவிதைகள் பல. அவற்றுள் ஏற்கனவே வெளிவந்தவை தவிர, இன்னும் நூலாக வெளிவராத அக்கவிதைகளின் தொகுப்பே **'வள்ளுவர் கோட்டம்'** என்னும் இந்நூல். கவிஞர் தலைமை ஏற்றுப்பாடிய பாட்டரங்கப் பாடல்களாலும், தனிப் பாடல்களாலும் இக் கோட்டம் கட்டப்பட்டுள்ளது.

குறள் நெறி உலகெங்கும் பரவ வேண்டும், மக்கள் மாக்களாக இல்லாமல் மக்கட் பண்பு நிறைந்து வாழ வேண்டும் என்ற கவிஞரின் பேரவாவை இந்நூலிற் காணலாம்.

வள்ளுவருக்கு அவர் எழுப்பிய கோட்டம், நூலாக உருப்பெறும் இவ்வேளையில் இதைக் காண எந்தை இப்போது இல்லை என்று எண்ணுங்கால் எம்மிதயம் விம்முகிறது.

இந்நூல் வெளிவரப் பெரிதும் உதவியாக இருந்த **முன்னவர் பேராசிரியர் இரா. இளவரசு** அவர்களுக்கும் இந்நூலை வெளியிட முன் வந்த தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர், தமிழ்மொழிக் காவலர் திரு. **கோ. இளவழகன்** அவர்களுக்கும் என் உள்ளார்ந்த நன்றி!

19, மூன்றாம் வீதி,
காந்திபுரம்,
காரைக்குடி–630003.

அன்பன்,
மு. பாரி

கோட்ட வாயில்

உலகப் பெருமையை நமக்கு ஈட்டித்தந்த ஒரு நூல் திருக்குறள். அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த நூல், தமிழ்மறை என்று சாற்றவும் படுகிறது. உலகப் பொதுமை ஓதுவதால் பொதுமறை எனவும் புகலப்படுகிறது. அத்தகு பெருமை வாய்ந்தது நம்மறை.

நம்மறையை நாம் உணர்ந்துள்ளோமா? உணர்ந்து நடக்கின்றோமா? நெஞ்சில் கைவைத்து விடை சொல்ல நமக்கு வாயுண்டா? குறள்நெறி, நாம் ஒழுகியிருப்பின் இன்று காணும் கொடுமைகள் நடைபெறுமா? மக்கட்பண்பும் மறைந்திருக்குமா? மக்களை நம்மால் காணமுடிகிறதா? எங்கோ சிலரே அரிதாகத் தென்படுகின்றனர். திருக்குறள் நம்மறை என நம்புவது உண்மையானால் அரசியல், சமுதாய இயல், தனிமனித இயல், இப்படிப்பாழ்பட்டிருக்குமா?

ஆதலின் நம்மறை கூறும் நெறி முறைகள் நாடெங்கும் பரவ வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால், இந்நூல் வெளியிடப் பெறுகிறது. உங்கள் ஒத்துழைப்பும் இருப்பின் அவ்வார்வம் நிறைவேறும். நிறைவேறின் சண்டை ஏது? சச்சரவு ஏது? மக்கட் பண்பல்லவா நம்முள்ளங்களில் தாண்டவமாடும். உலகப் புகழுக்கும் நாம் உரியராவோம்! வருக! கைதருக!

வள்ளுவம் பற்றிய பாடல்கள் தொகுக்கப் பெற்றமையால் **வள்ளுவர் கோட்டம்** என்னும் பெயருடன் இந்நூல் உலாவருகிறது. அலுவலகங்களிலும், ஆலயங்களிலும், நண்பர்கள் இல்லங்களிலும், நாடக அரங்குகளிலும், புகும் பொழுது இடத்திற்கேற்ற மன நிலையைப் பெறுகிறோம். அதுபோல் இக்கோட்டத்தினுள் புகுவார்க்கும் ஒரு மன நிலை வேண்டும். இம் மனநிலைதான் ஆன்ற பயன் தரும்.

தண்ணீர் மேல்மட்டத்திலேயே தோன்றிக் காட்சி இன்பம் தரும் தாமரை மலர் போன்று, மேலோட்டமாகப் பயில்வார்க்கு இன்பம் பயப்பனவும் இந்நூலுள் உண்டு. நீந்திக் குளிப்பார் பெறும் இன்பம் போல, இறங்கி நீந்துவாரும் இன்பம் மாந்திக் களிப்பர். மூழ்கி எழுவார், உயரிய பொருள்கள் பெற்றுத் துய்த்தலும் ஆகும்.

இதில் இன்பங்காண விழைவார்க்கு ஓரளவேனும் மொழிப் பயிற்சியும், நூற் பயிற்சியும் வேண்டப்படுவனவாம். பயிற்சியில்லார் எதிற்றான் இன்பங்காண முடியும்! ஆதலின் பயில்க! பயன் பெறுக!

அன்புள்ள

முடியரசன்.

பதிப்புரை

தமிழர் பெருமைக்கும், பண்பாட்டிற்கும் ஏற்றங் கூறும் பழம்பெரும் நூல்கள் இரண்டு.

தொல்காப்பியம் வாழ்வியல் இலக்கணங்கூறும் ஒப்பற்ற நூல்.

திருக்குறள் வாழ்வியல் இலக்கியமாக அமைந்த இணையற்ற நூல்.

முன்னைப் பழைமைக்கும் பழைமையாய், பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் இருந்து வாழ்வியல் இலக்கியம் வகுத்த நூல் **திருக்குறள்**.

உலகில் வேறெந்த மொழியிலும், இனத்திலும் இதற்கு இணையான நூல்கள் தோன்றவில்லை. திருக்குறள் உலக மாந்தர் அனைவருக்கும் பொதுவாக அறங்கூறும் ஓர் ஒப்பற்ற நூல்.

உலக அற நூலறிஞர்கள் யாவரினும் மேலாக அறம் பற்றி நடுநிலை நின்று கூறிய பேராசான், அரசியல் அறிவும், ஆராய்ச்சி அறிவும், பொது நோக்கும் கொண்ட தமிழ்ப் பேரறிஞர் **திருவள்ளுவர்.**

கவியரசர் முடியரசன்...
வள்ளுவர் நெறியில் வாழ்ந்தவர்.
சொல்லும் செயலும் ஒத்த வாழ்வினர்.

இடர்ப்பாடுகளும், இன்னல்களும் வந்த போதும் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து இறுதிவரை வழுவாத தன்மானக் கொள்கையாளராக வாழ்ந்தவர்.

இவர் பல்வேறு நிலைகளில் பாட்டரங்குகளில் பாடியவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுகிறோம்.

தனித்தமிழியக்கப் பேராசான்
முனைவர் இரா. இளவரசு அவர்கள்.
இந்நூல் வெளிவரக் காரணமாயிருந்து எம்மை ஊக்கியவர்.

தமிழினம் மேன்மையுற வேண்டும் என்பதற்காகத் தாழாது உஞற்றுபவர், அவருக்கு இந்நூல் வெளியிடுவதன் வழி நன்றிகூறக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

கவியரசர் முடியரசன் அவர்களின்
திருமகன் **பாரி** அவர்கள் , இந்நூல் வெளிவரத் தோன்றாத் துணையாக இருந்துள்ளார். அவருக்கும் எம் நன்றி.

வள்ளுவர் காட்டிய நெறியை தமிழுலகம் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்மண் பதிப்பகத்தார்.

கவியரசர் முடியரசன்
வாழ்க்கைக் குறிப்பு

இயற் பெயர் : துரைராசு பெற்றோர் : சுப்புராயலு – சீதாலெட்சுமி

பிறந்த ஊர் : பெரியகுளம் வாழ்ந்த ஊர் : காரைக்குடி

தோற்றம் : 7.10.1920 இயற்கையடைவு : 3.12.1998

கல்வி : பிரசேவ பண்டிதம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் (1934 – 39)
வித்துவான், கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி,
மேலைச்சிவபுரி (1939–43)

பணி : தமிழாசிரியர், முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி,
சென்னை, (1947– 49).
மீ.சு. உயர்நிலைப்பள்ளி, காரைக்குடி (1949 – 78)

திருமணம் : 2.2.1949 (கொள்கை வழிக் கலப்புத் திருமணம்)

துணைவியார் : கலைச்செல்வி

மக்கள்:	*மருமக்கள்*	*பேரப்பிள்ளைகள்:*
குமுதம்	பாண்டியன்	அருள்செல்வம், திருப்பாவை
பாரி	பூங்கோதை	ஓவியம்
அன்னம்	சற்குணம்	செழியன், இனியன்
குமணன்	தேன்மொழி	அமுதன், யாழிசை
செல்வம்	சுசீலா	கலைக்கோ ,
அல்லி	பாண்டியன்	முகிலன்

இயற்றிய நூல்கள்

1. முடியரசன் கவிதைகள் (கவிதைத் தொகுதி) 1954
2. காவியப் பாவை (கவிதைத் தொகுதி)..............1955.
3. கவியரங்கில் முடியரசன் (கவிதைத் தொகுதி) 1960
4. பாடுங்குயில் (கவிதைத் தொகுதி) 1983
5. நெஞ்சு பொறுக்கவில்லையே (கவிதைத் தொகுதி) 1985
6. மனிதனைத் தேடுகிறேன். (கவிதைத் தொகுதி) 1986
7. ~~தமிழ் வழிபாடு (கவிதைத் தொகுதி) ....1997~~
8. தமிழ் முழக்கம் (கவிதைத் தொகுதி) 1999
9. நெஞ்சிற் பூத்தவை (கவிதைத் தொகுதி) 1999
10. ஞாயிறும் திங்களும் (கவிதைத் தொகுதி) 1999
11. தாய்மொழி காப்போம் (கவிதைத் தொகுதி)
12. புதியதொரு விதி செய்வோம் (கவிதைத் தொகுதி)............1999
13. வள்ளுவர் கோட்டம் (கவிதைத் தொகுதி) 1999
14. மனிதரைக் கண்டுகொண்டேன் (கவிதைத் தொகுதி)
15. பூங்கொடி (காப்பியம்) 1964
16. வீர காவியம் (காப்பியம்) 1970
17. ஊன்று கோல் (காப்பியம்) 1983
18. கவியரசர் முடியரசன் (உரைநடை) கடித இலக்கியம் .... ~~1983~~
20. எப்படி வளரும் தமிழ் (கட்டுரை)
21. எக்கோவின் காதல் (சிறுகதைகள்)...........................1999
22. சீர்திருத்தச் செம்மல் வைகு.சண்முகனார் (கட்டுரை) 1990

✻ 24 பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம் (தன் வரலாறு)
~~(✻ உடுக்குறியிட்டவை வெளிவர வேண்டியன ஆகும்.)~~

தேடிவந்த சிறப்புகள்

(விருது பட்டம்/பரிசு – வழங்கியவர், இடம். ஆண்டு)

- 'அழகின் சிரிப்பு' என்ற கவிதைக்கு முதல் பரிசு – பாவேந்தர் பாரதிதாசன், முத்தமிழ் மாநாடு', கோவை – 1950
- 'திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி' பட்டம்– பேரறிஞர் அண்ணா – 1957.
- 'கவியரசு' பட்டம், பொற்பதக்கம் – குன்றக்குடி அடிகளார், பாரி விழா, பறம்பு மலை – 1966
- 'முடியரசன் கவிதைகள்' நூலுக்குப் பரிசு – தமிழ்நாடு அரசு – 1966
- 'வீர காவியம்' நூலுக்குப் பரிசு – தமிழ்நாடு அரசு – 1973.
- 'நல்லாசிரியர்' விருது, வெள்ளிப் பதக்கம் – கே.கே. ஷா, ஆளுநர், தமிழ் நாடு அரசு – 1974.
- 'சங்கப்புலவர்' பட்டம் – குன்றக்குடி அடிகளார் – 1974.
- 'பாவரசர்' பட்டம், பொற்பேழை – ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், உலகத் தமிழ்க் கழகம், பெங்களூர் – 1979.
- 'பொற்கிழி' – பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம்,. நெய்வேலி – 1979.
- 'பொற்குவை' – ரூ.10,000/– மணிவிழா எடுப்பு – கவிஞரின் மாணாக்கர்கள் – காரைக்குடி – 1979.
- 'பொற்கிழி' – பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாக்குழு, சிவகங்கை
- 'கவிப் பெருங்கோ' பட்டம், பொற்கிழி ரூ.10,000/– மணிவிழா எடுப்பு – கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க. மாநில இலக்கிய அணி, சென்னை – 1980.

❀ 'தமிழ்ச் சான்றோர்' விருது , பதக்கம் – தமிழகப் புலவர் குழு, சேலம் – 1983.

❀ 'கலைஞர் விருது' – என்.டி. இராமராவ், ஆந்திர முன்னாள் முதலமைச்சர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க.முப்பெரும் விழா, சென்னை – 1988.

❀ ' பாவேந்தர் விருது' (1987 க்குரியது) , பொற்பதக்கம், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, முதல்வர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை – 1989.

❀ 'பொற்கிழி' – விக்கிரமன்– அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினர், காரைக்குடி கவிஞர் இல்லம் – 1993.

❀ 'பூங்கொடி' நூலுக்கு இந்திராணி இலக்கியப் பரிசு ரூ.5,000/– இந்திராணி அறக்கட்டளை, கரூர்–1993.

❀ 'சிறந்த தமிழ்த் தொண்டிற்கான' அரசர் முத்தையவேள் நினைவுப் பரிசில்– வெள்ளிப் பேழை, பொற்குவை ரூ. 50,000/– அண்ணாமலை அரசர் நினைவு அறக்கட்டளை, சென்னை –1993.

❀ 'இராணா இலக்கிய விருது', பொற்குவை ரூ.10,000,– தமிழ் இலக்கியப் பேரவை, ஈரோடு – 1994.

❀ 'கல்வி உலகக் கவியரசு' விருது – அகில இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், (அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்) காரைக்குடி – 1996.

❀ 'பொற்கிழி' பழைய மாணவர் பாராட்டு விழா, கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி – 1997.

❀ 'கலைமாமணி' விருது – பொற்பதக்கம் – செல்வி பாத்திமா பீவி, ஆளுநர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி, முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை – 1998.

பிற குறிப்புகள்

❀ இளம் பருவத்தில் கவிதை உணர்வை ஊட்டியவர் தாய்மாமன் துரைசாமி அவர்கள்.

❀ 20ஆம் அகவை வரைக் கடவுளைப் பற்றிய கவிதைகள் இயற்றினார். அவை கிடைத்தில (1939).

❀ 21ஆம் அகவை முதல் சமுதாயச் சூழல், மொழி, நாடு, இயற்கை இவற்றையே பாடி வந்தார் (1940).

❀ 21ஆம் அகவையில் இயற்றிய 'சாதி என்பது நமக்கு ஏனோ?' என்ற கவிதையே முதல் முதலில் அச்சு வாகனம் ஏறியது. இது பேரறிஞர் அண்ணாவால் திராவிட நாடு இதழில் வெளியிடப் பட்டது (1940).

❀ தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்கத் தொடர்பு (1940)

❀ தன்மான இயக்கத் தொடர்பால் வித்துவான் தேர்வில் தோல்வியுறுமாறு செய்யப்பட்டார். (1943)

❀ புதுவை மாநிலத்திற்கு அருகில் உள்ள மயிலத்தில் தலைமறைவாக இருந்து படித்து வித்துவான் பட்டம் பெற்றார். (1947)

❀ நவாபு டி.எஸ்.இராசமாணிக்கம் நாடகக் குழுவில் பாடல், உரையாடல் எழுதும் பணி. அங்கிருந்த 'சிறை வாழ்க்கை'யும் மத வழிபாட்டு முறைகளும் பிடிக்காமல் வெளியேறினார்.

❀ சென்னையில் தமிழாசிரியர் பணி – பல்வேறு இதழ்களில் இலக்கியப்பணி – பொன்னி இதழில் பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞராக அறிமுகம் – திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள், தமிழறிஞர்களுடன் தொடர்பு (1947–49).

❀ தான் கொண்ட கொள்கைக்காக விதவைக் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தாயாரிடம் வேண்டுதல். "ஒரே மகன் என்பதால், அவ்வாறு செய்ய இயலாது" எனத் தாயார் மறுத்தல் (1948).

- "சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்யவாவது இசைவு கொடுங்கள்" என அன்னையாரிடம் வேண்டுதல், பெற்றோர் இசைதல். பெற்றோர் மூலம் 'கலைச்செல்வி' எனும் நலத்தகையாரை பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து தலைமையில் சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார் (1949).
- திருமணமான ஆண்டே தமது துணைவியாருடன் இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் பங்கேற்றார் (1949).
- கலப்புத் திருமணத்தின் தேவையைப் பற்றிக் கவிதை பல பாடியதோடு இருந்து விடாமல் தாமும் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டு, தம் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அவ்வாறே செய்துவித்துத் தம் கொள்கைக்கு வெற்றி தேடித் தந்ததன்மூலம், 'அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்' என்னும் வள்ளுவன் வாக்கைத் தோல்வியுறச் செய்தார்.
- காரைக்குடியில் மீ.சு. உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியர் பணியேற்றார் (1949).
- 'முடியரசன்........எனக்குப் பின் கவிஞன்', எனப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனால் பாராட்டப் பெற்றார் (1950).
- குருதி உமிழும் கொடுநோய்க்கு இலக்காகி, புதுக்கோட்டைத் தமிழ்ப் புரவலர் அண்ணல் பு.அ.சுப்பிரமணியனார் அருட்கொடையால் உயிர் பிழைத்தார் (1955).
- மூன்றாவது மகவான ஆண் மகன் பிறத்தல். செய்நன்றியின் பொருட்டு, தன்னுயிர் காத்த அண்ணல் சுப்பிரமணியனார் நினைவாக அம்மகனுக்கு 'சுப்பிரமணியன்' எனப் பெயரிட்டார். (1955).
- 'சுப்பிரமணியன்' என்ற அம்மகன் மறைவு. கவிஞர் பெருந்துயரம் அடைதல் (1959).

- ❀ சென்னை சென்று திரைப்படத்துறையில் ஈடுபட்டார். 'கண்ணாடி மாளிகை' என்ற திரைப்படத்திற்குப் பாடல், உரையாடல் எழுதினார். திரைத்துறையில் சிறுமைகளைக் கண்டு வெறுப்புற்று, தம் இயல்புக்கும், கொள்கைக்கும், அத்தொழில் சிறிதும் ஒத்து வராததால் திரைத் துறையிலிருந்து வெளியேறினார். (1961)
- ❀ மீண்டும் காரைக்குடியில் தமிழாசிரியர் பணி (1962).
- ❀ இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்டதாகக் காவல் துறையினர் வழக்கு (1965).
- ❀ 'பூங்கொடி' நூலுக்குத் தமிழ்நாடு அரசு தடைசெய்ய ஏற்பாடு (1966). ஆட்சி மாற்றத்தால் 'பூங்கொடி' தடை ஏற்பாடு விளக்கம் (1967).
- ❀ தமிழாசிரியப் பணி ஓய்வு (1978).
- ❀ மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் தமிழியற் புலத்தில் நாடகக் காப்பியப் பணி (1985).
- ❀ திராவிட நாடு, முரசொலி, முத்தாரம், குடியரசு, விடுதலை, போர்வாள், முல்லை, எழில், தென்றல், மன்றம், அழகு, முருகு, பொன்னி, குயில், கதிரவன், நம்நாடு, வாரச் செய்தி, பிரசண்ட விகடன், தமிழ்ப்பாவை, காதல், தாமரை, புதுவாழ்வு, தனியரசு, சங்கொலி, வாழ்வு, தோழன், திராவிடமணி, தமிழ்ச்சுவை, தமிழ், போர்முரசு, பாசறை, இன முரசு, இன முழக்கம், நித்திலக் குயில், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலைக்கதிர், அமுத சுரபி, கழகக் குரல், மறவன் மடல், சமநீதி, உரிமை வேட்கை, தென்னரசு, தென்னகம், தமிழ்முரசு, தமிழ்நாடு, அலை ஓசை, தமிழ்நேசன் (மலேசியா), கவிதை, முல்லைச்சரம், தமிழரசு, குங்குமம், தினமணி கதிர், தினமணி ஆகிய இதழ்களிலும் மற்றும் பல்வேறு இதழ்களிலும் கவிஞர் தமது எழுத்தோவியங்களைத் தீட்டியுள்ளார்.
- ❀ கவிஞரது கவிதைகள் பல சாகித்திய அகாதமியால் இந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கன்னடத்திலும், உருசிய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

- கவிஞரது நூல்கள் பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றில் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் இவர்தம் நூல்கள் 'முனைவர்' மற்றும் 'எம்.ஃபில்' பட்டத்திற்காகவும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
- 'பாவரசர் முடியரசனாரின் தமிழ்த்தொண்டு' என்ற ஆய்வுநூல் முனைவர் மு. இளங்கோவன் என்பாராலும், 'முடியரசன் படைப்புகள் ஓர் ஆய்வு' என்ற ஆய்வு நூல் முனைவர் சிரீகுமார் என்பாராலும், 'பூங்கொடியும் மணிமேகலையும்' என்ற ஒப்பாய்வு நூல் முனைவர் மு.நிலாமணி என்பாராலும் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன.
- 'கவியரசர் முடியரசனார் முத்தமிழ் மன்றம்' என்னும் பெயரில், புலவர் தி.மு. அரசமாணிக்கம் என்பார், ஈரோட்டில் மன்றம் அமைத்துத் தமிழ்த்தொண்டு செய்து வருகிறார்.

பெற்ற பாராட்டுகள்

பாவேந்தர் வழித்தோன்றல், புதுமைக்கவிஞர், கவிமா மன்னர். கவிச் சிங்கம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இமயக் கவிஞர், கவிதை இமயம், தமிழ்த்தவம் கொண்ட தலைமைக் கவிஞர், தமிழ்க் குடியரசின் பாட்டு முடியரசர், கவியுலக முடியரசர், சுயமரியாதைக் கவிஞர், தமிழிசைப் பாவலர்.

நெறி முறை பிறழா மாந்தர்

வள்ளுவர் நெறியில் வாழ்ந்தவர், சொல்லும் செயலும் ஒத்த வாழ்வினர், வறுமையிலும் செம்மை போற்றியவர், திமிர்ந்த ஞானச் செருக்குடைய சங்கப் புலவரனையர், சங்கத் தமிழனைய தூயவர், பீடுநடையினர், பெருமித வாழ்வினர், நிமிர்ந்த நடையினர், நேர் கொண்ட பார்வையர், அண்டிப் பிழையார். ஆர்த்த வாழ்வினர், ஒட்டார் பின் செல்லாதவர், நல்லாசிரியர், ஆசிரியர் போற்றுபவர், நன்றி மறவாதவர், நட்புப் பெரிதென வாழ்ந்தவர், பகுத்தறிவாளர், மனிதநேயர், பழகுதற்கினிய

பண்பாளர், பிறர்க்குதவும் ஏந்தல், சாதி தொலைத்தவர், சமயம் அறுத்தவர், பதவி வெறுத்தவர், சமத்துவம் விரும்பி, விளம்பரம் விரும்பார், எளிமை வாழ்வினர், புகழ் கண்டு கூசுவார். அன்பு நெஞ்சினர். குழந்தை உள்ளத்தினர், பூமனத்தினர், இனிமைப் பேச்சினர், இளமை விரும்பி, அமைதி விரும்பி, குறிக்கோள் வாழ்வினர்.

இடர்ப்பாடுகளும், இன்னல்களும் வந்தபோதும், கொண்ட கொள்கையிலிருந்து இறுதிவரை வழுவாமல் தடம்புரளாத் தங்கமாக, தன்மானச் சிங்கமாக, தமிழ் வேழமாக, கொள்கைக் குன்றமாக வாழ்ந்தவர். பணம், பதவி, பட்டம், பகட்டுக்குப் பணியாமலும் அரசவைப் பதவிகள் நாடி வந்த போதும், அவைகளைப் புறக்கணித்தும் 'வளையா முடியரசர்' என்றும் 'வணங்கா முடியரசர்' என்றும் புகழ்பெற்றவர், தன்மானக்கொள்கையால், மைய, மாநில அரசின் பல அரிய விருதுகளை இழந்தவர். பல்லாயிரம் இளைஞர்களைத் தமிழ் உணர்வாளர்களாக்கியவர், கனவிலும் கவிதை பாடுபவர். பாட்டுலகில் பாரதியாரைப் பாட்டனாகவும், பாரதிதாசனைத் தந்தையாகவும் கருதிக் " குலமுறை கிளத்தும்" கொள்கையுடையவர். 'தன்னை மறந்த லயம் தன்னில்' இருக்கும் இயல்பினர் -- புட்டிகளின் துணையால் அன்று –எட்டியவரை சிந்திக்கும் இயல்பினால்.

தமது வாழ்நாளில் இறுதியாக அவர் இயற்றிய கவிதை

வாளால் பிளப்பினும் வாழ்நாள் இழப்பினும் வஞ்சமனக்
கேளார் குழுமிக் கெடுதிகள் சூழினும் பூமியில்வாழ்
நாளெலாம் வாட்டும் நலிவே உறினும் நற்றமிழே
ஆளாதல் திண்ணம் அடியேன் நினது மலரடிக்கே.

தொகுப்பு :
கவியரசர் முடியரசனார்
முத்தமிழ் மன்றம், ஈரோடு.

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	முப்பால் அமுது	20
2.	குறள் நெறிக் கொற்றம்	21
3.	ஏன் சிரித்தான்?	28
4.	சாதிப் போர்	31
5.	கனவின் நிழல்	35
6.	இன்பமா? துன்பமா?	39
7.	திருக்குறள் நம் மறை	42
8.	பொது நூல்	43
9.	இம்மை நலம் துய்ப்போம்	44
10.	அறத்தின் வழிகாட்டி	45
11.	சுவையோ சுவை	50
12.	குறள் மனிதன் குறிக்கோள்	53
13.	வள்ளுவர் கண்ட உடைமைகள்	57
14.	மானங்காப்போம்	63
15.	குடும்பமும் குறளும்	67
16.	சிரிப்பும் அழுகையும்	69
17.	வாழ்க்கைத் தலைவன்	71
18.	வள்ளுவர் இன்று வந்தால்	75

19.	நடை பயில்வோம்	81
20.	வள்ளுவன் அறநெறி ஆசான்	83
21.	தில்லியில் வள்ளுவர்	88
22.	வள்ளுவர் வழி	90
23.	நல்ல குடும்பம்	96
24.	குறளும் ஏசுவும்	100
25.	எந்நாளோ?	101
26.	வள்ளுவர் கோட்டம்	103
27.	உய்யுமோ தமிழர் நாடு?	112
28.	வள்ளுவர் உலகில்...	114
29.	வள்ளுவர் உலகில் குடும்ப வாழ்வு	116
30.	வள்ளுவர் உலகில் மக்கள்	118
31.	வள்ளுவர் உலகில் சுற்றத்தார்	120
32.	வள்ளுவர் உலகில் ஏடுகள்	121
33.	வள்ளுவர் உலகில் நண்பர்கள்	122
34.	வள்ளுவர் உலகில் பகைவர்கள்	124
35.	வாழ்க அவ்வுலகம்	125
36.	வள்ளுவம் பகைமைக்கு மருந்து	126
37.	நமது கடமை	128

காணிக்கை

குறள் நெறி வாழ்ந்த கொள்கையர்
நாடும் அந்நெறி செல்ல நாடியவர்
கல்வித் தொண்டே கடவுள் தொண்டாகப் புரிந்தவர்
புதுக்கோட்டை அண்ணல் பு.அ.சுப்பிரமணியனார்
அவர்களுக்கு இந்நூல் காணிக்கை.

முடியரசன்

முப்பால் அமுது

மூவாப் புகழ் கொண்ட முப்பாற் சிறப்பை ஒரு
நாவால் தொகுத்துரைக்க நாம்முனைதல் - மேல்வானைக்
கையால் முழம்போட்டுக் காட்ட நினைப்பதுவாம்
ஐயா அளந்துரைப்பார் ஆர்?

நல்ல அறமிருக்கும் நாடும் பொருளிருக்கும்
சொல்லரிய இன்பச் சுவையிருக்கும் - வெல்லரிய
முப்பால் அமுதருந்தி மொய்ம்புபெற வாரீரோ
எப்பாலுஞ் செல்லேல் இனி.

31.5.1969

குறள்நெறிக் கொற்றம்

நல்ல குறிக்கோளை நாட்டிற் பரப்புதற்கு
வல்லார் அமைத்து வளர்க்குங் குறட்கழகத்
தேரை இழுத்துவரும் தீரம் மிகுசெயலர்
நேரில் எனையணுகி நெஞ்சைக் குளிர்வித்துக்
கோனாட்சி வேண்டிக் குறள்நெறிசேர் கொற்றத்தால்
நானாட்சி செய்ய நயந்தென்னை வேண்டிநின்றார்;
ஆண்டறியேன் என்றாலும் யானுற்ற ஆண்டறிவேன்
ஈண்டதனால் ஓலக்கம் ஏற மனங்கொண்டேன்;
பேரால் முடியரசன் பேரிடர்கள் உற்றாலும்
பேரா முடியரசன் பெற்றுவந்தேன் கொற்றத்தை;
நாட்டரசன் நானல்லேன் என்றாலும் நான்குவகைப்
பாட்டரசர் என்னும் பரம்பரையில் வந்தவன்யான்;
வள்ளுவனார் சொல்லிவைத்த வாழ்வுக் குறள்நெறியில்
எள்ளளவுங் கோடா தொழுகிவருங் கொற்றவன்யான்;
பாட்டால் உலகாளும் பாவலர்தம் நெஞ்சத்து
வீட்டில் கொலுவிருக்கும் வெற்றித் திருமகளைப்
பொங்கிவரு மன்பால் புகழ்ந்தேத்தும் என்தலையில்
தங்கமுடி பூண்டு, தனியாட்சி செய்பவன்யான்;
தாங்குங் கவிமுடிதான் சான்றோர் மரபுணர்ந்து
பாங்கோ டணிசேரப் பண்ணி முடித்தமுடி;
ஒட்டார்பின் செல்லா உரமென்னும் வைரத்தைப்
பட்டாங் கறிந்து பதித்தமைத்த நன்முடியாம்;
வான்மழைதான் பொய்க்க வருந்தும் உயிர்கண்டு

நான்மனத்தில் அஞ்சி நலிவதனால், என்னாட்டு
மக்கள் நலங்காக்கும் மாகவலை நாடோறும்
மிக்கு வருவதனால், மிஞ்சிவரும் பஞ்சத்தில்
தள்ளிவிடு மோஎன்ற தாங்காத் துயரத்தால்
வெள்ளிமுடி சூடி வெளிவருவேன் துன்பகற்ற;
என்னாட்டில் மாற்றார்க் கிடமில்லை என்றாக்கித்
தன்னாட்சி பெற்றதெனச் சாற்றுமொரு பூங்கொடிதான்
பட்டொளி வீசிப் பறந்து சிறந்திருக்கக்
கட்டி யமைத்தஒரு காவியத்துக் கோட்டைக்குள்
கற்பனை யாலியற்றிக் காட்டும் அரியணையில்
பொற்புடன் வீற்றிருந்து பூமி தனையாள்வேன்;
கட்டிக் களித்திருக்குங் காவியப் பாவையவள்
பட்டத் தரசியெனப் பக்கத் தமர்ந்திருப்பாள்;
பேராயம் எட்டென்று பேசும் அரசியலில்
சீராய எண்தொகையே பேராயம் என்னாட்டில்;
அய்ந்து பெருங்குழுவும் ஆள்பவர்க்கு வேண்டுமென்பர்;
அய்ந்துபெருங் காப்பியங்கள் அக்குழுவாய் நின்றிலங்கும்;
யானையொடு தேர்குதிரை காலாள் எனும்படைகள்
மோனையொடு நல்லெதுகை முற்றிவரும் நாற்பாவாம்;
வில்லென்றும் வாளென்றும் வேலென்றும் பல்வகையாச்
சொல்கின்ற போர்க் கருவி சுற்றியுள பாவினங்கள்;
போரில் படையெடுத்துப் போற்றாது வந்தாரை
நேரிற் புறங்கண்டு நெஞ்சம் நிமிர்ந்திருப்பேன்;
வாள்வீரங் காட்டி வருவார் எவரெனினும்
தோள்வீரங் காட்டுந் துணிவுடையேன்; என் புகழைக்

கூறும் பரணி கொளவில்லை என்றாலும்
வீறு பெறவிளங்கும் வீரஞ்சேர் காவியத்தின்
நாயகன் நானென்று நானிலத்து மாந்தரெல்லாம்
வாய்நிறையப் பாராட்டி வாழ்த்தி மகிழ்வார்கள்;
உள்ளத் தெளிவுடனே ஒட்டிவரும் நல்லவர்பால்
பிள்ளைத் தமிழ்மொழியாற் பேசி மகிழ்ந்திருப்பேன்;
என்கொற்றம் போற்றாமல் எள்ளி வருவாரேல்
பின்பற்றுஞ் செம்மாப்பு பீடுபெற நானிற்பேன்;
தாழ்வுதர எண்ணித் தருக்குடையார் சூழ்ந்துவரின்
வாழ்வு பெரிதன்று, வளையா பதியாவேன்;
கள்ளத் தனத்தாற் கயமை புரிவாரின்
பிள்ளைத் தனத்தைப் பிறழும் மயக்கத்தைப்
போக்கக் கடுகம் புகட்டி, நாலடியில்
காக்குமுயர் நன்னெறியைக் காட்டி, உயர்திணையாய்
நல்வழியில் நாளும் நடந்திடுக என்றுசொலி
அல்வழியை விட்டேக ஆற்றுப் படுத்திடுவேன்;
வேற்றுமைக்கு வித்திட்டு வீண்குழப்பஞ் செய்வாரேல்
கூற்றுக் கிரையாக்கக் கூராய்தம் ஒன்றுடையேன்;
மெய்யை ஒழித்துவிட்டு மேவுமுயிர் வேறாகச்
செய்யுந் தனிநிலைமை சேர்ந்திலங்கும் ஆயுதமாம்;
வாள்பிடித்து முன்செல்வேன் வால்பிடித்துப் பின்செல்லேன்
கோள்பிடிக்க அஞ்சிடுவேன் கோல்பிடிக்க அஞ்சுகிலேன்;
தாள்பற்றி நின்றறியேன் தக்க கவியெழுதத்
தாள்பற்றி நிற்பதுண்டு; தன்மான நெஞ்சுண்டு;
சுற்றிப் பகைவருமேல் சூழ்ந்ததனைத் தூளாக்க

வெற்றிவேற் கையுடையேன்; வீரமிக்க என்தோளில்
சிந்தா மணிமாலை சேர்த்து மகிழ்விக்க
முந்தி எழில்குலுங்க முன்னிற்பாள் வெற்றிமகள்;
என்றன் தனிப்பாடல் எல்லாங் குடிமக்கள்
என்றுங் குறையின்றி ஏற்றமுற வைத்திருப்பேன்
சாதி மதங்களைநான் சாடி வெறுத்தாலும்
ஒதுமதம் ஏழும் உலவிவரும் என்னாட்டில்;
செப்பம் திரண்டுவரச் செங்கோல் செலுத்துதற்கு
முப்பத் திரண்டாக முன்னோர்சொல் உத்திகளால்
குற்றங்கள் பத்துங் குலவாமல் நீக்கிவிட்டு
மற்றழகு பத்தும் மருவிவர நான்புரப்பேன்;
கூறிவரும் மக்கள் குறைநீக்க நல்வளமை
ஊறிவரச் செங்கோல் உயர்த்திப் பிடித்திருப்பேன்;
முப்பால் முகிலாகி மும்மாரி திங்கள்தொறும்
தப்பாமல் பெய்வதனால் தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும்;
நெஞ்சம் எனும்வயலில் நேர்மைக் கலங்கொண்டு,
துஞ்சலிலா நல்லெருது தோளில் நுகம்பூட்டி,
ஆழ உழுதுழுது, அன்பென்னும் நீர் பாய்ச்சிச்
சூழறிவை வித்தாக்கித் தொன்மை உரமிட்டு,
நல்லறமாம் நாற்றின் நடுநடுவே தானாகப்
புல்லி வளர்கின்ற பொய்மைக் களைகட்டு,
நூலினர் வாய்மொழிந்த நுண்ணிய கேள்விஎனும்
வேலி அமைத்தங்கு வேளைதொறும் ஏகி,
அழுக்கா றவாமுதலாம் ஆவொடுமா பற்றி
இழுக்காமல் தின்னாமல் எப்பொழுதுங் காத்திடலால்

*இன்பமுதற் பைங்கூழ்கள் என்னாட்டில் தோற்றுவித்து
துன்பமெனும் வன்பசிதான் தோன்றாமல் செய்திடுவேன்;
கொற்றஞ் செய்திருக்கக் கூறும் பெரியாரைப்
பற்றித் துணைக் கொள்வேன்; பாருக்குள் மேலாமென்
நாட்டின் முதலமைச்சர் நன்காய்ந்த பேரறிஞர்;
காட்டும் அவர்நெறியிற் காவல் புரிந்திருப்பேன்;
பேரறிஞர் காட்டும் பெருநெறியை நன்மொழியை
ஊரறியப் போற்றி உலகாண் டுயர்ந்திருப்பேன்;
போற்றும் பெரியார் புகன்ற அறிவுரையைத்
தூற்றிப் பழிக்குந் தொழிலைப் புரிந்தறியேன்;
பண்பாட்டின் சின்னமெனப் பாரோர் புகழ்தேத்தும்
தென்னாட்டின் பேரறிஞர் சீர்மை பழித்தறியேன்;
கூறுங் குறள்நெறியிற் கொற்றம் நடத்துதலால்
ஏறும் புகழ்பரவும் என்னாட்டில் ஆற்றல்மிகும்
நல்ல கலைஞருக்கு நாளும் மதிப்பளிப்பேன்;
சொல்லும் புகழ்மாலை சூட்டி வரவேற்பேன்;
போற்றி ஒரு நாளும் தூற்றி மறுநாளும்
சாற்றேன்; கலைஞருக்குத் தக்க பரிசளிப்பேன்;
அஞ்சாத நாவலர்க்கும் அண்டிவரும் பாவலர்க்கும்
எஞ்சாச் சிறப்பளிப்பேன் ஏற்றம் பெறவைப்பேன்;
ஒன்றிப் பழகிடுவேன் உள்ளத்தில் எந்நாளும்
நின்று நிலைபெறவே நீள நினைந்திருப்பேன்;
நண்பர் புடைசூழ நாளும் மகிந்திருப்பேன்;
பண்பிற் சிறந்தஎன் பட்டத் தரசியையும்
விட்டுப் பிரிந்திருப்பேன் வேண்டியஎன் நண்பர்தமை*

விட்டுப் பிரிந்தறியேன் வேளைதொறும் அந்நினைவே;
மெய்யுணர்வால் என்னுளத்தில் மேவுமவர் நோதக்க
செய்துவிடின் பேதைமையாற் செய்திருப்பர் என்றமைதி
பெற்றிருப்பேன் மேலும் பெருங்கிழமை கொண்டதனால்
மற்றதனைச் செய்திருப்பர் என்றும் மனங்கொள்வேன்;
எம்மைப் பிரிக்க எவரேனும் முன்வந்து
மும்மைப் பொழுதும் முயன்றாலும் செல்லாது;
யாப்பதுதான் கோட்டை அரணாகச் சூழ்ந்திருக்கும்
காப்பியனார் செய்ததொல் காப்பியமே ஆழ்அகழி;
நண்ணார் புகமுடியா நாற்புறஞ்சூழ் கோட்டைக்கு
முன்னோன் பவணந்தி முன்வாயில் செய்தமைத்தான்;
மாமதியன் கைவல்லான் மாறன் எழுதிவைத்த
நூன்முறையால் செய்தமைத்த நுண்மாண் நெடுங்கதவை
மோதித் தகர்த்தவரும் மும்மதத்து யானைகளும்
பாதிப் பொழுதில் பரிதவித்துப் பின்செல்லும்;
மாற்றார் படையெடுத்து வந்தறியார் என்னாட்டுள்
ஏற்ற தொடைமுடித்தே என்பால் வருவார்;
படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையேன் அரசர்க்குள் ஓங்கி உயர்ந்திருப்பேன்
முப்போகம் வேண்டி முனைந்து செயல்புரிவார்
எப்போகம் வேண்டிடினும் தப்பேதும் செய்தறியார்
ஓர்பரத்தைத் தேடி உளமெல்லாஞ் சோர்ந்தாலும்
சேர்பரத்தை நாடிச் செலவறியார் என் மாந்தர்;
நானாட்சி செய்ந்நாட்டில் நாளும் புதியவரி
தானாட்சி செய்யும் தடுப்பார் எவருமிலர்;

மக்கள் வரவேற்று மன்னன் எனைநோக்கி
மிக்க மகிழ்ச்சியினால் மீக்கூர ஏத்தெடுப்பர்;
அன்பால் வருவார்க்கடி கொடுப்பேன் அப்பொழுதும்
என்பால் ஒருசிறிதும் வன்புமனங் கொள்ளார்;
தலைப்படுவார் தம்மைத் தளையிடுவேன் இட்டால்
தளைப்படுவர் அன்றித் தலைநிமிர்ந்து நோக்கார்;
கொடுங்கோலன் என்றுங் குறைசொல்லார் செங்கோல்
தொடுங்கையன் என்றே தொழுதேத்தி நின்றிருப்பர்;
பின்னை அவர்மனத்தைப் பேணிமிகு சீரெல்லாம்
அன்னை மனம்போல அள்ளி வழங்கிடுவேன்;
இவ்வண்ணம் ஆட்சிசெயும் என்பால் அணுகிவந்து
மெய்வண்ணம் அன்புமனம் மேவுஞ் செயலாளர்
கோலோச்ச என்கையிற் கொற்றங் கொடுத்துவிட்டார்
தாலோச்சும் பாட்டில் தனியாட்சி செய்யும்
உருப்பளிங்கு போல்வாளென் உள்ளத்தி னுள்ளே
இருப்பளிங்கு வாரா திடரென்று நம்புவதால்
ஆட்சி முறையால் அரங்கைத் தொடங்குகின்றேன்
மாட்சிமை சேர் மன்றை மதித்து.

குறள் விழா, காரைக்குடி
2.3.1975

ஏன் சிரித்தான்?

அண்டப் பெருவளியில் ஆடிச் சுழன்றுவரும்
உண்மைப் பெருவடிவம் உற்றதொரு பூதலத்திற்
பற்றிப் படர்ந்துபகை யாகவரும் பாழிருட்டு
முற்றத் தொலைந்ததென முன்சாமக் கோழிசொல,
மொட்டு முகமவிழ மொய்த்துவரும் வண்டினங்கள்
சொட்டும் நறவருந்திச் சொக்கிஇசை பாடிவரக்
கூடுறையும் புள்ளினங்கள் கூவிக் குரலெழுப்பிப்
பாடுபட எங்கும் பறப்பனபோல் சுற்றிவரக்,
கோலப் புரவியினக் கூட்டம் அணிவகுத்தாற்
போலக் கடலலைகள் பொங்கிப் படர்ந்துவரச்,
செம்மை எனும்நிறத்தைச் செந்தழலிற் போட்டுருக்கி
வெம்மை தணித்து வெளிவானக் கீழ்த்திசையில்
பூசி மெருகிட்டுப் பொங்கும் எழில்பரப்பித்
தேசு மிகவாகச் செந்நிறத்தை மேற்பாய்ச்சித்
தங்கத் தகடொன்று தன்னந் தனியாகப்
பொங்குங் கடலகத்துப் பூத்துக் கிளம்புதல்போல்
தோன்றும் இளங்கதிரோன் தொல்லுலகில் பொன்னொளியைக்
கான்று தகதகக்கக் கண்களிக்கச் செய்துநின்றான்;
ஓய்ந்திருந்த இந்த உலகத்தை வாழ்விக்கப்
பாய்ந்துவரும் அந்தப் பகலவனைச் சூரியனைப்
போற்றி வணங்குதற்கும் பூவெடுத்துத் தூவுதற்கும்
ஏற்ற இருகைகள் இல்லா திருக்கின்றோம்;

வண்ண மலரிருக்கும், வாசம் பரந்திருக்கும்,
கண்ணுங் களித்திருக்கக் காட்சி நிறைந்திருக்கும்,
ஓடை விரிந்திருக்கும், ஓங்கும் மரமிருக்கும்,
மேடை சிறந்திருக்கும், மெல்லியபூங் காற்றிருக்கும்,
கூவுங் குயிலிருக்கும், கூடும் எழிலிருக்கும்,
யாவும் நிறைந்திருக்கும் யாங்குமிலாப் பூஞ்சோலை
அத்தகுநற் சோலை அதனுட் புக்குலவி
மெத்தநலந் துய்த்தின்பம் மேவுதற்குக் கால்களில்லை;
மேகத் திரைக்குள்ளே மேனி மறைத்தாலும்
வேகத் தொடுமீண்டும் விண்ணில் உலவிவந்து
வட்ட எழில்முகத்தை வந்துவந்து காட்டிநலம்
கொட்டுங் குளிர்மதியைக் கோதில்லா வெண்ணிலவைக்
கண்டு களிப்பதற்கும் காட்டும் அதனெழிலை
உண்டு சுவைப்பதற்கும் உற்ற விழியில்லை;
பண்டைத் தமிழ்தந்த பண்ணமைந்த யாழிருந்தும்
சுண்டித் தெறித்தின்பந் துய்க்க விரலில்லை;
முன்னோர் வகுத்துரைத்த முத்தமிழுள் ஒன்றான
பண்ணார் இசையிருந்தும் பாடுதற்கு வாயில்லை;
கிட்டாக் குறிஞ்சிமலர் கிட்டியது கையகத்தே
தொட்டு முகர்ந்துமணம் துய்க்கஒரு மூக்கில்லை;
மாவின் கிளையிருந்து மட்டில்லா இன்பமுறக்
கூவுங் குயிலிருந்துங் கொள்ளச் செவியில்லை;
குன்றெனவே சோறு குவிந்திருந்தும் வாயார
நன்றெனவே உண்ணுதற்கு நல்ல பசியில்லை;

பாருலகப் பேரறிஞன் பாவலனாம் வள்ளுவன்றன்
கூரறிவுப் பேருணர்வால் கூறிவைத்த பொன்மொழியை
நானிலமே உய்வதற்கு நாவல்லான் சேர்த்துவைத்த
மாநிலமே காணாத மாநிதியைப் பெற்றிருந்தும்
அப்பெருமை தேர்ந்துணர அவ்வழியிற் சென்றொழுக
எப்பொழுதுஞ் சிந்திக்க இங்கே திறனில்லை;
என்று நினைந்திரங்கி ஏங்கிக் கவலையினால்
ஒன்றும் புரியாமல் உள்ளந் துவண்டிருந்தேன்;
ஆங்கே எனதருகில் ஆணழகன் ஓர்மகன்தான்
தீங்கே தெரியாத தெய்வத் திருமகன்போல்
வந்து கருணையுடன் வாலறிவன் நின்றருளைச்
சிந்தும் விழியாற் சிறிதென்னை நோக்கியிதழ்ப்
புன்னகை செய்தான்; புலவனவன் புன்சிரிப்பில்
என்ன பொருளென் றுணர இயலவில்லை!
ஏளனமா? அன்றி இரக்கத்தின் காரணமா?
தாளமென உள்ளந் தவிதவித்தேன்; அம்மகனை
நோக்க நிமிர்ந்தேன் நுழைபுலத்தான் அவ்விடத்தை
நீக்கி மறைந்தான் நினைந்து.

* * * * *

சாதிப் போர்

பிறப்பொக்கும் அனைத்துயிர்க்கும் என்று சொல்லிப்
  பேராசான் ஆண்டிரண்டா யிரங்கள் செல்ல
இறப்புக்குள் போய்விட்டான் எனநி னைந்தே
  எத்தனையோ ஆயிரங்கள் சாதி சொல்லிப்
பிறப்பிக்கும் ஆற்றலினைப் பெற்று விட்டோம்;
  பிறகெதற்கு வள்ளுவற்குத் திருநாள் ஒன்று?
சிறப்பிக்கும் நோக்கமிதா? அன்றி ஏய்க்கும்
  செயலுக்குச் சின்னமிதா?தெரியவில்லை.

சாதியினை ஒழிக்கவெனச் சங்கநாதம்;
  சாதிக்கோர் சங்கமென எங்குங் காணும்;
வேதியனைப் பஞ்சமனைப் படைக்கும் வேதம்
  வேற்றுமையை நமக்குள்ளே இன்னும் ஓதும்;
மேதினியைப் பாழ்படுத்த வந்த சாதி
  மேலுமினி வாழ்வதுதான் என்ன நீதி?
ஓதிவருங் குறளுக்குத் திருநாள் என்றால்
  உண்மையினில் சாதியினி ஒழிதல் நன்றாம்.

இத்தனைநூ றாண்டுகளாய்ச் சாதிப் பேய்தான்
*இரிந்தோட வேண்டுமெனச் சொன்னோம்; ஆனால்
பித்தரைப்போல் மன்பதையை வளர்த்து வந்தோம்
பிழையான வளர்ப்புமுறை கொண்ட தாலே
அத்தொழுநோய் நமைவிட்டு நீங்கவில்லை;
ஆதலினால் முறைமாற்றி வளர்க்க வேண்டும்;
உத்திமுறை மாறிவிடின் மாந்தர்க் குள்ளே
ஒற்றுமையாம் செடிவளரும் உறவும் பூக்கும்.

எண்ணிலவாய்ச் சாதிமுறை வளர்ந்து விட்டால்
யாவரும்நம் கேளிரெனும் உறவுப் பண்பு
மண்ணிலன்றோ புதைபட்டுப் போகும்! சாதி
மடமையினை வளர்த்துவிடின் மேல்கீழ் என்ற
எண்ணமொன்றே தோன்றுமலால் உறவா தோன்றும்?
எல்லாரும் ஓரினமாய் வாழ்ந்தா லன்றோ
நண்ணிவரும் உறவுமுறை ? உறவு தோன்றின்
நாவலனாம் வள்ளுவற்கும் மகிழ்வு தோன்றும்.

உறவுமுறை வளர்ந்துவரின் அவ்வ ளர்ச்சி
உளமொன்றித் தளிர்க்கின்ற காதல் காட்டும்;
பிரிவுதருஞ் சாதிமுறை வளர்ந்து விட்டால்
பேணிவருங் காதலுக்குச் சாவே கூட்டும்;
பிறவியிலே மேலென்றுங் கீழ்மை என்றும்
பேசிஉயர் காதலையே தீய்ப்ப தற்குச்
சிறிதளவும் நாணுகிலோம் சாதி காப்போம்
சிந்தனையைப் பேதைமைக்கே கொடுத்து விட்டோம்.

* இரிந்தோட - தோற்றோட

காதலெனும மென்மலரைக் கசக்கி விட்டோம்
கற்றவரும் அதன்செவ்வி* உணர்ந்தோ மல்லோம்
ஓதலிலே திரைதனிலே எழுதும் நூலில்
உரைப்பதிலே காதலைத்தான் உயர்த்திச் சொல்வோம்
காதலது நம்வீட்டில் புகுந்து விட்டால்
கனன்றெழுவோம் சாதியெனும் வாளெ டுப்போம்
மோதியதன் நெஞ்சத்தைப் பிளப்ப தற்கே
முனைந்திடுவோம் கண்மூடிச் செயலே செய்வோம்.

சாக்காடு நோக்கிநடை போடும் போதும்
சாதிக்கே நடைபாதை போடு கின்றோம்;
வாக்காளர் நடத்துதிரு நாளிற் கூட
வள்ளுவனே தோற்கின்றான்; சாதி வெல்லும்;
வேக்காடு சாதிக்கு வைக்கும் நாளே
வியனுலகப் புகழ்நமக்குக் கிட்டும் நாளாம்;
நோக்காடு கொண்டொழுகுஞ் சமுதா யத்தில்
நூறுவகைச் சாதிகளாற் பயனே இல்லை.

பார்ப்பானைச் சுடுகின்ற காடும் உண்டு
பறையனுக்குச் சுடுகாடு தனியே உண்டு
ஆர்ப்பரிக்குஞ் சமயங்கள் பலவுண் டென்றால்
அத்தனைக்கும் தனித்தனியே சுடுகா டுண்டு
மேற்போன கடவுளர்க்குஞ் சாதி யுண்டு
மேதினியைச் சீர்குலைக்கும் பிற்போக் காளர்
ஏற்பாடு தொலையும்வரை வள்ளு வற்கே
எடுக்கின்ற திரு நாளாற் பயனே யில்லை

* செவ்வி - தகுந்த சமயம், அருமை

முற்போக்குப் பெருவெள்ளம் திரண்டு ருண்டு
முழுமூச்சில் எதிர்த்தோடிப் பெருகும் நாளில்
பிற்போக்குக் கும்பலெலாம் ஒன்று கூடிப்
பிழையான செயல்செய்ய நினைந்து பேசிக்
கற்பாறை யிட்டதனைத் தடுக்கக் கண்டோம்;
கற்களெல்லாம் சிதறுண்டு போயிற் றன்றே;
பிற்பாடும் மடமுடையார் தடுத்தால் அந்தப்
பெருவெள்ளம் தடைபட்டு நின்றா போகும்?

பாரதியென் றுரைக்குமொரு பருவமேகம்
பாரதிக்குத் தாசனென்னும் கரிய மேகம்
பாரதிர முழங்கிவரும் இளைஞர் கூட்டப்
பரம்பரையாம் கோடைமுகில் அனைத்துங் கூடி
ஊரதிர இடிஇடித்து மின்னல் கூட்டி
ஓயாது மழைபொழிய வெள்ளம் பொங்கிச்
சீறிவரும் வேகத்தில் அந்தக் கும்பல்
சிறுவர்விடு கப்பலென மூழ்கிப் போகும்.

உள்ளத்தை உயிர்தன்னை உயிரைத் தாங்கும்
உடல்தன்னை வள்ளுவர்க்குப் பின்னே போக்கி
வள்ளுவத்துக் கோட்பாட்டை நன்கு ணர்ந்து
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து நிற்போம்;
வள்ளுவத்தைப் பெற்றதிரு நாட்ட கத்தே
வாழ்கின்ற பேறுற்றோம்; ஆத லாலே
பள்ளத்தில் விழாமல் இன்ப வானில்
பறக்கின்ற நிலைபெறுவோம் வாரீர்!வாரீர்!

✦ ✦ ✦ ✦ ✦

கனவின் நிழல்

உள்ளத்து மாசகற்ற ஓதும் புலவனுக்குத்
தெள்ளத் தெளிந்து திருநாள் எடுத்தவர்கள்
பாடென் றெனக்கோர் பணிதந்து விட்டமையால்
ஏடொன் றெடுத்தே எழுத முனைந்திருந்தேன்
பேரறிவு கூடிப் பிறந்திங்கு வந்தது போல்
கூரறிவு கொண்ட குறளடியான் என்முன்னே
வந்து நகைத்துநின்றான்; வாவென்றேன் யாரென்றேன்;
'முந்து தமிழ்மாலை முனைந்து புனைவோனே!
ஈரா யிரத்தாண்டின் முன்னே எழுந்தவன்யான்
ஓரா திருந்தனையே உன்னறிவை என்னென்பேன்!
என்பெயரைச் சொல்லி எடுக்குந் திருநாளில்
என்னை யறியா திருக்கின்றாய் , என்றுரைத்தான்;
சொன்ன குறிப்பாலே தூயமறை தந்தவனை
முன்னவனை முப்பால் மொழிந்தவனைக் கண்டுணர்ந்து
செந்தமிழ்த்தாய் தந்த திருமகனே நின்னுருவம்
எந்தவிதம் உண்டென்று யானறியேன்; ஈங்குள்ளோர்
கண்டபடி கைவண்ணங் காட்டிப் பலவடிவம்
கொண்டமைத்து விட்ட கொடுமையினால் மெய்வடிவம்
காண வியலேன் கடியா தெனைப்பொறுப்பாய்
பேணி உனைவணங்கும் பெற்றிமையன் நானையா
என்றப் பெரியோன் இணையடியைப் பற்றிநின்றேன்;
'நன்று தமிழ்மகனே நான்மொழிந்த முப்பாலை
ஓதி யுணராமல் ஓதும் நெறிநிற்க

யாதும் அறியாமல் *ஆகுலங்கள் செய்கின்றார்;
மாசகற்றி வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கோர்
ஆசையுற்று நல்ல அறநெறியில் நிற்கவிலை;
மாந்தர் எனைமறந்தார் வாய்மைக் குறள்மறந்தார்
போந்த நெறியெல்லாம் போய்ப்புகுந்தார்; இன்னுங்கேள்
இம்மைப் பயன்துய்க்க எண்ணும் மனிதருக்குச்
செம்மைப் படுத்திச் சீரான நன்னெறிகள்
எத்துணையோ சொன்னேன் எனினுமவர் கேட்டிலராய்ப்
பித்தரைப்போல் இவ்வுலகில் பேதுற் றலைகின்றார்;
பத்துக் குறளால் பகவன் இயல்பனைத்தும்
நத்தும் படியுரைத்தேன் நல்ல நெறிவகுத்தேன்
எள்ளளவும் அந்நெறியை ஏற்று நடக்காமல்
பிள்ளைகள்போல் இன்னும் பிழைபடவே செய்கின்றார்;
கல்லாலும் செம்பாலும் காசுமணிப் பொன்னாலும்
இல்லா உருவம் இறைவனுக்குத் தந்தார்
சிலையாகச் செய்தார் சிறப்பெடுத்துப் போற்றும்
கலையாகச் செய்தார் கடவுட்பேர் தந்தார்
நிலையாகக் கோவிலுக்குள் நிற்கவைத்தார்; ஆனால்
விலையாக ஊர்கடத்தும் வேலையிலும் ஈடுபட்டார்;
உள்ளத்தில் ஆண்டவனை ஓர்சிறிதும் எண்ணாமல்
கள்ளத் தனமாகக் கடல்கடத்திச் செல்கின்றார்;
பாயிரத்தின் முன் சொன்ன பண்பை மறந்துவிட்
டாயிரந் தெய்வங்கள் ஆக்கிப் படைத்துத்

* ஆகுலம் -ஆரவாரம், இம்மைப்பயன் - இவ்வுலக இன்பம்

திருடிப் பிழைக்க திருநீறும் பூசிக்
குருடர் உலகமெனக் கூத்தாட்டம் ஆடுகின்றார்;
மக்கள் படுதுயரை மாநிலத்துக் கண்டுணரத்
தக்க அறிவிலராய்த் தாம் மட்டும் வாழ்கின்றார்;
மற்றோரை வாழ்வித்துத் தாமுமிங்கு வாழுமனம்
அற்றோர்பால் நெஞ்சுருகும் அன்புநெறி காண்பதெங்கே?
அன்புநெறி இல்லையெனில் ஆருயிரைத் தன்னுயிர் போல்
எண்ணும் அருள்நெறிதான் எங்கே தழைத்துவரும்?
நல்வழிகள் காட்ட வரும் நாளிதழ்கள் மங்கையரை
வில்வளையச் செய்வதுபோல் மேனி வளைவுபடக்
காட்டும் படத்தைக் கவர்ச்சிப் படமென்று
போட்டுப் பொருள்பறிக்கும் புன்மைகள் வாழுலகில்
பெண்மை உயர்ந்திடுமா? பேணுமுயர் கற்புநெறி
திண்மை அடைந்திடுமா? தீமைதரும் அவ்விதழே
நாட்டில் விலையாகும் நாகரிகம் காணுகின்றேன்
கேட்டை விளைவிக்கும் கீழ்மைமிகும் இந்நாளில்
என்பெயரைச் சொல்லி எடுக்குந் திருநாளால்
இன்பமது எள்ளவும் என்மனத்தே தோன்றவில்லை;
கொள்கை விளக்குங் குறள்நெறியில் ஒன்றேனும்
உள்ளி நடந்தால் உளத்தே மகிழ்ந்திடுவேன்
நல்வாழ்வு வாழத்தான் நான்தந்தேன் முப்பாலை
அல்வாழ்வு வாழத்தான் ஆரும் விழைகின்றார்;
வேண்டுமா வேண்டாவா வேதக் குறள்நூலென்
றீண்டுமொழிப் போர்தொடுக்க என்மக்கள் வந்துள்ளார்
இந்த இழிநிலைக்கோ இன்பக் குறள்தந்தேன்

வெந்துயரில் ஏனோ விழுந்து மடிகின்றார்?
செந்தமிழைப் பாடிச் சிறப்புறுத்த வந்தவனே!
இந்த நிலைமாற்ற ஏடெடுத்துப் பாட்டெழுது;
தென்னாட்டுப் பண்பாடு தேய்ந்தழிந்து போகாமல்
நன்பாட்டு வல்லமையால் நாகரிகப் பாட்டெழுது
பின்பாட்டுப் பாடிப் பிழைக்காதே நின்பாட்டை
முன்பாட்டாக் கொள்ள முனைந்தெழுக' என்றுரைத்தான்;
தெள்ளுதமிழ்ப் பாவலன் தேன்மொழியைக் கேட்டுணர்ந்து
வள்ளுவன் தாள்மலரை வாழ்த்தித் தொழுதெழுந்து
அய்யா சிறியேன்நான் ஆணை தலைக்கொண்டேன்
உய்யா திருக்கும் உலகமினி உய்யுமென
வாய்விட்டுச் சொன்னேன்; வழியும் வியர்வையினால்
பாய்விட் டெழுந்தேன் பகற்கனவு கண்டுள்ளேன்
பட்டப் பகற்பொழுதில் பாவலர்க்குத் தோன்றுமிது
நெட்டைக் கனவின் நிழல்

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

இன்பமா? துன்பமா?

வள்ளுவத்து வாழ்வியலைத் தெளியக் கற்று
வாழ்வாங்கு வாழ்வதுதான் வாழ்வாம் என்று
தெள்ளுதமிழ்ச் சான்றோர்கள் செப்பி வைத்தார்;
செப்புமொழி கற்றுணர்ந்து வாழ்ந்தோ மல்லோம்;
பள்ளமுறு கழிநீரின் தேக்கம் போலப்
பாழாகச் செய்துவிட் டோம் பெற்ற வாழ்வை!
கள்ளமுறும் பிறநெறியைச் சார்ந்து கெட்டோம்!
கயமைஎலாம் நம்வாழ்வில் புகுத்தி விட்டோம்!

பிறக்கின்றோம் வளர்கின்றோம் காதல் செய்வோம்
பிறகுவரும் உறவுகளும் காணு கின்றோம்
துறக்கமெனப் பேரின்பம் வாழ்விற் காண்போம்
தொலைப்பரிய துன்பமெனச் சிலநாள் சொல்வோம்
இறக்கின்றோம் இறுதியிலே இறந்த பின்னர்
*எச்சமெனும் புகழொன்று நிலைத்து நிற்கச்
சிறக்கின்ற வாழ்வியலைக் கற்றோ மல்லோம்
சிறுவிலங்குக் கூட்டமென வாழ்ந்து விட்டோம்.

எச்சம் - எஞ்சிநிற்பது

இவ்வுலகில் பிறக்கின்றோம், பிறந்த பின்னர்
இறக்கின்றோம், இறவாமல் இருந்த தில்லை;
இவ்விரண்டு செயலுக்கும் இடையில் தான்நாம்
இருக்கின்றோம்; இடைவெளியில் நாமி யற்றும்
வெவ்வினைகள் எவ்வளவோ? அடடா அந்த
விளையாட்டின் திறமெல்லாம் விளம்ப எண்ணின்
அவ்வளவும் சொல்வதற்கு வள்ளு வற்கும்
அடங்காது போய்நிற்கும் அவனும் தோற்பான்.

உலகியலின் கூறெல்லாம் ஆய்ந்து ணர்ந்தோன்,
ஒப்பற்ற பேரறிஞன், முப்பால் சொல்லி
இலகுபுகழ் கொண்டொளிரும் ஆசான், வாழ்வை
இன்பமென எடுத்துரைத்தான்; அதனை விட்டு
விலகுநெறி தனிற்புகுந்தோம் மாயம் என்ற
வெற்றுரையை நம்புகின்றோம் அதனால் வாழ்வை
பலதுயரம் நிறைந்ததொரு கூடம் என்றே
பாழ்நெஞ்சில் நினைந்துவிட் டோம்தாழ்வே கொண்டோம்.

ஆற்றுக்குக் கரையிரண்டு வேண்டு மன்றோ?
அதுபோல வாழ்வுக்கும் கரைகள் வேண்டும்;
ஏற்றமிகும் ஒருகரைதான் இன்பம் ஆகும்
இணையான மறுகரைதான் துன்பம் ஆகும்;
காற்றுக்குள் இரண்டுண்டு; தென்றல் ஒன்று
கடுகிவரும் வாடைஒன்று; வாடை கண்டு
காற்றைத்தான் வெறுப்பதுண்டோ? வாழ்வில் துன்பம்
கலந்துவரும் நிலைகண்டு வெறுத்தல் நன்றோ?

வாடைஎனுங் காற்றுவரின் போர்வை கொண்டு
வருந்தாமல் நடுங்காமல் தடுத்துக் காப்போம்;
தேடரிய வாழ்வுதனில் துன்பம் வந்து
சேருங்கால் துவளாமல் ஊக்கங் கொண்டு
பாடுபட அத்துன்பம் விலகிப் போகும்;
பாருய்ய வந்தவனாம் வள்ளு வன்சொல்
ஏடதனில் இவ்வுண்மை நன்கு தோன்றும்
இடுக்கண்கள் வருங்காலை நகுதல் வேண்டும்.

இன்பத்தின் பின்பக்கம் துன்பம், அந்த
இடருக்குப் பின்பக்கம் இன்பம், இந்த
எண்ணத்தை முன்வைத்து வாழ்ந்தால் வாழ்க்கை
இனிக்கின்ற கனியாகும் அன்றோ? வாழ்வின்
பின்பக்கம் ஒன்றுண்டாம் என்னும் அந்தப்
பேருண்மை தனையெண்ண வேண்டும்; மற்றைப்
பின்பக்கம் சாக்காடே ஆகும் என்ற
பேருண்மை உணர்ந்துவிடின் அச்சம் சாகும்.

பிறக்குங்கால் தாலாட்டு; மண்ணில் பின்னர்
இறக்குங்கால் ஒப்பாரி; இரண்டும் பாட்டு;
மறக்காதீர் வாழ்க்கையொரு கவிதை யாகும்;
மலர்ந்துவருங் கவிதைக்குள் திளைத்து வாழ்வீர்!
வெறுக்காதீர் வாழ்க்கைதனை! சாக்கா டென்றால்
வீரனுக்கோர் பூக்காடு; கோழைக் குத்தான்
பொறுக்காத நோக்காடு; வாழ்க்கைப் போரில்
புறங்காட்டா வீரனைப்போல் வாழ்வீர் நின்றே.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

திருக்குறள் நம் மறை

நமக்கென ஒருமறை யுண்டு - அதை
நம்பி நடந்திடு நன்னெறி கண்டு
- நமக்கென
அமைப்பால் உயர்ந்திடும் அருட்பால் மருந்து
விருப்பால் அருந்தி இருப்பாய் திருந்தி
- நமக்கென
உடலில் படிந்திடும் அழுக்கினைத் துடைத்தனை
உளத்தில் மாசுகள் அடைந்திட விடுத்தனை!
மடமை அகன்றிட மாந்தனென் றுயர்ந்திட
வாழ்வினைத் துலக்கிடத் தாழ்வினை விலக்கிட
- நமக்கென
எதையெதை யோமறை என்றுநீ போற்றினை
என்பயன் கண்டனை இழிநிலை கொண்டனை!
கதைகளை நம்பினால் காண்பயன் ஒன்றிலை
கருத்தினை வளர்த்திடும் திருக்குறள் படித்திடு
- நமக்கென
ஆயிரம் திருவிளை யாடல்கள் பாடினை
அம்மஒ! நீயும் ஆடல்கள் ஆடினை!
காயினைக் கவர்ந்தனை கனியினை மறந்தனை
கருத்தினில் ஒருகுறள் நிறுத்திடின் உயர்ந்தனை
- நமக்கென

2.7.1987

* * * * *

பொது நூல்

ஏசு பெருமானும் ஏத்தும் முகம்மதுவும்
பேசும் உலகப் பெருநெறியின் தத்துவமும்,
போதி முனிவன் புகன்றனவும், மாவீரர்
ஓதி உணர்த்தும் உயர்ந்த அருள்நெறியும்,
நெஞ்சைக் கனிவிக்கும் நேர்மைமிகும் ஆத்திகமும்,
நெஞ்சத் துணிவுரைக்கும் நேரில்லா நாத்திகமும்,
என்றுவரும் என்றுவரும் என்றே எதிர்நோக்கி
நின்றுலகம் நோக்கும் நிலைத்த சமத்துவமும்,
எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உளவென்று
நல்லோர் புகழ்ந்துரைத்த நல்ல திருமறைநூல்;
சாதி கடந்து சமயத்திற் கப்பால்நின்
றோதும் உயரறநூல்; ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கும்
பொல்லா அரசியற்குப் போகாத் தனிப்பெருநூல்;
எல்லாரும் ஏற்கும் இயல்புடைய நம்குறள்நூல்;
சாதிச் சழக்கும், சமயப் பிணக்குகளும்,
மோதிக் கெடுக்கும் முரண்பாட் டரசியலும்
வள்ளுவன்பாற் சேர்க்காமல் வாழ்க்கைத் துணைநூலை
உள்ளுவோம் கைக்கொள்வோம் ஓர்ந்து.

✡ ✡ ✡ ✡ ✡

இம்மைநலம் துய்ப்போம்

வாலாட்டி நாளெல்லாம் வம்புசெயும் மாந்தரைமுப்
பாலூட்டி ஆளாக்கும் பாவலனை இவ்வுலகில்
மாந்தர் குலமனைத்தும் மாறாத இன்பத்தில்
நீந்திக் களிக்கவைத்த நேரியனைத் தீந்தமிழில்
தக்க புலவரெனச் சான்றோர் நமையுரைக்கத்
தக்கவழி நல்குந் தகவோனை மிக்க
அறியாமை என்னும் அகத்திருளை ஓட்டச்
சரியான நல்வழிகள் தந்தானை நெஞ்சில்
இடுக்கண் வருங்கால் இனிதுரைத்துத் துன்பம்
துடைத்து மகிழ்வூட்டுந் தூயவனைப் பாருலகோர்
உள்ளத்தை எல்லாம் ஒருசேர ஈரடியால்
அள்ளிக்கொண் டன்புடனே ஆள்பவனை வள்ளுவனைச்
செந்தமிழ்க்குக் காவலனைச் சென்னி மிசைவைப்போம்
சிந்தைக்குள் நல்ல திருமறையை வைத்திருப்போம்
செம்மை யுளத்தேமாய்ச் செந்நெறியில் நின்றொழுகி
இம்மைநலந் துய்த்திருப்போம் இங்கு.

அறத்தின் வழிகாட்டி

வள்ளுவனை வழிகாட்டி என்று பாட
வன்பாகக் கைகாட்டி விட்டார் நண்பர்;
தெள்ளுதமிழ் நாவலனை உளத்திற் கொண்டு
சிந்தனையாம் பேருலகம் நோக்கிச் சென்றேன்;
துள்ளுநடை போடுகையில் வழியி ரண்டு
தோன்றுவதைக் கண்டங்கே மலைத்து நின்றேன்;
தெள்ளியநல் வழிஎதுவோ? என்று நெஞ்சம்
தெளியாமல் இருவழியும் நோக்கி நின்றேன்.

வடக்குவழி தெற்குவழி என்றி ரண்டுள்
வடவழியில் புகத்துணிந்தேன் வாடைக் காற்று
நடுக்கியது மனம்வெறுத்துத் திரும்பி விட்டேன்;
நல்வழியாம் தென்வழியில் நடந்து சென்றேன்;
நடக்கையிலே மணத்தோடு தென்றல் வந்து
நலந்தரலால் புலமெல்லாம் மகிழக் கண்டேன்
கடக்களிறு போல்நடந்தேன்; அவ்வி டத்தே
கலகலவென் றொருசிலர்தாம் சிரிக்கக் கேட்டேன்.

நடைநிறுத்தி அவர்தம்மை நோக்கி நின்றேன்;
நன்கணிந்த திருநீறு குவிந்த கொண்டை
தடையின்றி வளர்ந்திருக்குந் தாடி மீசை
தளதளத்த மார்பகத்தே பட்டை நூல்கள்
இடையிலொரு நீள்கச்சை இந்த வேடம்
ஏற்றவரும், தலைமழித்துப் பட்டை நாமம்
உடையவரும், வடநாட்டுக் கொண்டை யிட்ட
உடல்வலிமை கொண்டவரும் அங்கு நின்றார்.

நகைக்கின்ற பெரியீரே நீவி ரெல்லாம்
நானறியப் புகல்வீரோ யாவிர் என்று?
திகைக்கின்றேன் அருள்புரிக என்றேன்; 'எம்மைத்
தெரியாயோ? வள்ளுவர்தாம் நாங்கள் என்றார்;
வகைக்கொருவர் நிற்கின்றார்; எத்து ணைப்பேர்
வள்ளுவர்கள்? என்றயிர்க்குங் காலை* மற்றோர்
நகைப்பொலியும் என்செவியிற் கேட்ட தங்கே
நான்நின்றேன் அவரெல்லாம் மறைந்து விட்டார்.

நகைத்தவர்யார் எனவினவி நின்றேன்; ஆங்கே
'நான் என்ற விடைகேட்டேன் உருவ மில்லை;
'திகைக்காதே வள்ளுவன்நான், உன்றன் நெஞ்சுள்
சிரிக்கின்றேன், என்னுருவங் காணாய் தம்பி,
உகைத்தெழும்பும் உணர்வுடனே யாங்கு வந்தாய்?
உன்விழைவு யாதென்றான்; வணங்கி நின்று
பகைப்புலத்தார் சூழ்ச்சிஎலாங் கடந்து வந்த
பாவலனே உனையொன்று வேண்டு கின்றேன்.

* அயிர்க்குங்கால் - ஐயப்படும்போது

காலமெலாந் துன்பங்கள் சூழ்ந்த போதும்
கவலையிலா மனிதனென வாழ வேண்டும்;
ஞாலமெலாம் ஆள்பவனே! தீமை ஒன்றும்
நண்ணாமல் வாழ்வெல்லாம் இயங்க வேண்டும்;
மேலவனே! வழிபுகல்வாய் என்றேன்; தம்பி!
மேதினியில் அறநூல்கள் காட்டு கின்ற
சீலநெறி செல்வோர்க்குக் கவலை யில்லை,
சிறுமையில்லை என்றென்றுந் தீமை யில்லை.

'அறத்தைவிடச் சிறப்பளிக்கும் ஆக்கம் இல்லை
அவ்வறத்தை மறப்பதைப்போற் கேடும் இல்லை
அறத்தாலே வருவதொன்றே இன்பம் ஆகும்
அஃதின்றேல் புகழில்லை பொருளும் இல்லை;
அறச்செயலே செயற்பால தாத லாலே
அச்செயலே எவ்வெவருஞ் செய்தல் வேண்டும்;
மறச்செயலைத் தவிர்த்தறமே புரியும் மாந்தர்
மனக்கவலை அற்றவராய் வாழ்வர்' என்றான்.

'இன்னுங்கேள்! முகமலர்ந்தும் இனிது நோக்கியும்
இளகுமனம் பொருந்திவரும் இனிய சொற்கள்
பன்னுதலே அறமாகும்; பயனால் நன்மை
பயக்கின்ற சொற்களைத்தன் மனத்தால் ஆய்ந்து
கன்னலென இனியசொலின் தீமை தேய்ந்து
கனிவுதரும் அறம்பெருகும்; மேலும் மாந்தன்
தன்னுளத்து மாசகற்றித் தூய்மை செய்யத்
தலைப்படுதல் நல்லறமாம்' என்று சொன்னான்.

'மற்றொருவன் நல்வாழ்வைக் காணும் போது
மனம்புழுங்கும் அழுக்காறும், அய்ம்பு லன்கள்
சுற்றிவரும் வழியெல்லாம் சுழல விட்டுத்
துய்க்குமவாக் கொள்மனமும் இவ்வி ரண்டால்
பற்றிவரும் வெகுளியுடன் இன்னாச் சொல்லும்
பறித்தெறிந்து வாழ்வதுதான் அறமாம் என்றேன்
சொற்றவெலாம் மறந்துவிட்டுச் சுற்று கின்றாய்
தூயநெறி காட்டிவிட்டேன் நடந்து காட்டு

'காட்டியஇவ் வழிதனில்நீ நடந்து சென்றால்
கவலையிலா மனிதனென வாழ்வாய் என்றான்;
ஊட்டியஇவ் வறவுரைகள் நெஞ்சிற் கொண்டேன்
ஒப்பில்லாத் மொழிப்புலவ! எனக்கோர் அய்யம்
ஒட்டிடுக! அறங்களிலே சிறந்த தொன்று
துறவறமா? இல்லறமா? உரைக்க என்றேன்;
'ஏட்டிலதைப் பார்த்திலையோ? எல்லா ஏடும்
அறமென்ப தில்வாழ்க்கை ஒன்றே தம்பி'

'மாலையிட்ட மங்கையினை வஞ்சி யாமல்
மனம்விரும்பி இனியசொலி ஒன்று பட்டுக்
காலையிளம் பரிதியெனக் குழந்தை பெற்றுக்
கழறுகிற மழலைமொழி கேட்கும் இன்பம்
போலவரும் இன்பமிங்கே ஒன்றும் இல்லை!
புரியாத தெரியாத உலகம் வேண்டிக்
கோலமது தவசியென வேட மிட்டுக்
கொடுமைசெயல் அறமன்று; தெளிக சிந்தை'

'இல்லறத்தைச் செம்மையுற ஆற்று கின்றோன்
இருநிலத்துப் பயனனைத்தும் பெற்று வாழ்வான்;
நல்லறத்தை விட்டுநின்று காவி தாங்கி
நடப்பதனால் நல்லபயன் ஒன்று மில்லை;
இல்லறத்து நெறிநிற்போன், துறவ றத்தில்
இருந்துதவம் நோற்பாரின் நோன்மை கொள்வான்;
கல்லடுத்த காடெதற்கு? தவமெ தற்கு?
கருணைதரும் இல்லறமே மேலாம்' என்றான்.

அறப்போர்க்குப் பொருள்தெரிய வேண்டும் அய்யா!
அல்லல்தரும் செயலன்றோ போரில் உண்டு;
மறப்போரை அறஞ்சேர்த்து வழங்கல் ஏனோ?
மக்களதைச் செயநினைதல் நன்றோ? என்றேன்;
'மறப்போர்தான் பிறருயிரை எடுப்ப தாகும்
அறப்போரோ தன்னுயிரைக் கொடுப்ப தாகும்;
சிறப்பான தமிழ்மானங் காத்தல் வேண்டின்
சிறந்ததடா இவ்வறப்போர்; செயலிற் காட்டு!

உன்னினமும் தாய்மொழியும் நாடும் வாழ
உயிரீய வேண்டுமடா; வயிற்றுச் சோறு
தின்னுதற்கே வாழாதே! மான வாழ்வில்
தீங்கொன்று புகுந்திடுமேல் வீரங் காட்டி
மன்னவன்போல் இந்நாட்டில் வாழ்க' என்று
வழியுரைத்துப் போய்விட்டான்; எனது நாட்டின்
துன்னிவரும் அறப்போர்க்கு வழியைக் காட்டித்
துணிவளித்த வள்ளுவனை வாழ்த்து கின்றேன்.

திருக்குறட் கழகம்,
காரைக்குடி *(1961)*

❄ ❄ ❄ ❄ ❄

சுவையோ சுவை!

பாரைத் திருத்திப் பயன்படுத்தப் பண்படுத்தி
ஏரைப் பிடித்தோன் எழில்கொழிக்கக் கண்டிருந்தான்;
மண்ணில் தனதுழைப்பால் மாநிலத்துத் தாய்தந்த
உண்ணும் பொருளெடுத்தே ஒவ்வொன்றுந்
தான்சுவைத்தான்;
கார்ப்பும் புளிப்புங் கசப்புந் துவர்ப்புடனே
யார்க்கும் பிடிக்கும் இனிப்போ டுவர்ப்பென்று
சொல்லும் அருமைச் சுவையெல்லாம் அப்பொருளில்
மல்குதலைக் கண்டவற்றை வாயாற் சுவைத்துணர்ந்தான்
நெஞ்சங் களித்தான் நினைந்து நினைந்தொருநாள்
விஞ்சுஞ் சுவையை விரித்துரைத்தான் ஆறென்று;
நாச்சுவையை ஆறாக நாட்டுக் குரைத்தவனே
பாச்சுவையுங் கண்டு பகர்ந்தான் வகைசெய்து;
வாயுணவே நோக்காக வாழ்ந்தோன் அவனல்லன்
தோயுஞ் செவியுணவுஞ் சொன்னான், அதன்மேலும்
தோற்றுசுவை எட்டென்றுஞ் சொன்னான் அவன்பெற்ற
ஆற்றலினைக் காணின் அடடாஒ! என்று
மருட்கைச் சுவைதோன்றும்; மாநிலத்தில் முன்னோர்
பெருக்கும் புகழறியப் பேரார்வந் தோன்றிவரும்;
ஓதும் இலக்கியத்தை ஓதிச் சுவையமைத்துத்
தீதின்றிச் செந்தமிழைக் காத்த திறத்தினையும்
ஆத்தமிழை ஓம்பும் அரும்புலவர் வாழ்ந்ததையும்

எத்திசையும் பேர்மணக்க ஏற்றமுடன் வீற்றிருந்தே
ஆண்ட தமிழ்வேந்தர் ஆட்சியையுங் காணுங்கால்
மீண்டும் பெருமிதமே மேலோங்கும்; அஃதன்றி
மூவேந்தர் ஆண்டு முறைசெய்த இந்நாட்டைப்
பாவேந்தர் பாடிவைத்த பாட்டெல்லாம் நாம்சுவைப்பின்
நாவேந்திப் பாடுதற்கு நாள்போதா; ஆயினுமே
தாழ்வேந்தும் இந்நாள் தமிழகத்தை நோக்குங்கால்
வாளேந்தி வாழ்ந்தோர் வறுமைக் கிலக்காகித்
தாளேந்தி இவ்வண்ணம் தாழ்வதுவோ என்று
கவலை மிகவாகிக் கண்கணீர் சிந்த
அவலச் சுவைநம்மை ஆட்டிப் படைத்துவிடும்;
காட்டிக் கொடுக்குங் கயமைக் குணமிந்த
நாட்டில் உலவிவரல் நமக்கெல்லாம் இளிவரலே;
வாயின் சுவைக்கும் வயிற்றின் சுவைதனக்கும்
நாயின் இழிந்து நலங்கெட்டு வாழ்பவரைக்
கொள்கைப் பிடிப்பின்றிக் கோணற் சிறுமதியால்
எள்ளுந் தொழிலால் இருப்போரைக் காணுங்கால்
தோன்றும் நகைச்சுவையே; தோழர்களே நம்மைஎலாம்
ஈன்றதிரு நாட்டுக்கும் இன்பத் தமிழ்மொழிக்கும்
கேடு விளைக்கின்ற கீழோரைக் காணுங்கால்
பாடுகின்ற பாடலிலும் பாயும் பெருவெகுளி;
நாட்டின் நலம்மறந்து நாளுந் தமைநினைந்து
தேட்டை யடித்துவருந் தீயோரும், பிள்ளைகளை
வீட்டிற் பெருக்கிவரும் வீணர்களும், கற்றுயர

நாட்டம் இலராகி நாகரிகம் பெற்றவர்போல்
ஊரெல்லாஞ் சுற்றி ஒழுக்கம் உணராமல்
பேரெல்லாங் கெட்டழியப் பிஞ்சிற் பழுத்தவரும்
எங்கும் பெருகும் இழிநிலையைக் காணுங்கால்
எங்கள்திரு நாட்டின் எதிர்காலம் என்னாமோ?
வெந்தே உரிமை விழலாகிப் போய்விடுமோ?
அந்தோ! எனமயங்க அச்சச் சுவைதோன்றும்;
புக்க இருளைப் புறங்காணக் கீழ்வானில்
செக்கச் சிவந்துவரும் செங்கதிரைக் காணுவதால்
உள்ளங் களித்தே உவகைச் சுவைதோன்றும்
வெள்ளமென இன்பம் விளைந்து பெருக்கெடுக்கும்;
பாட்டுச் சுவையறிந்த பாரோரே நாம்வாழும்
நாட்டுச் சுவையறிவீர் நன்கு.

(வள்ளுவர் பேரவை, சிவகங்கை)
(29.4.1962)

* * * * *

குறள் மனிதன் குறிக்கோள்

பெருவழியிற் செல்வோர்கள் வழியின் நாப்பண்
பிரிந்துசெலும் பலவழிகள் கிளைத்தல் கண்டு
மறுகியுளம் திகைத்தவராய் நிற்றல் போல
மாந்தரெலாம் பலநெறிகள் வாழ்வில் வந்து
பெருகுதலால் செல்வழியைத் *தேறா ராகிப்
பேதுறுங்கால் நன்னெறியைக் காட்டு தற்கு
வருமொருவன் வகுத்துரைத்த குறிக்கோள் யாவும்
வையமெலாம் உய்யவொரு வழியே செய்யும்

அருளென்னும் பெருவேந்தன் ஆட்சி செய்யும்
அறிவுலகைப் பொதுமைநலம் பூத்து நின்று
பரவுகின்ற புத்துலகைக் காண எண்ணிப்
பரிவுடனே விரைந்துசெலும் நம்முன் இங்கே
இருவழிகள் கிளைவழிகள் பிரிதல் கண்டோம்;
இரண்டிலொன்று மனுவழியாய்; மற்றும் ஒன்று
பெருமைமிகு தமிழ்வழியாய்த் தோன்றுங் காலை
பேராசான் நல்வழியிற் செலுத்து கின்றான்

* தேறார் - தெளியாதவர்

சாதியினால் சமயத்தாற் பிளவு பட்டுத்
தடுமாறித் தாழ்வுற்று மக்கள் தம்முள்
மோதுண்டு போகாமல் தடுத்துக் காத்தான்
முன்பில்லாத் தீப்பழக்கம் வேண்டா என்றான்;
ஓதுகின்ற சீர்திருத்தப் பெரியா ராக
ஒப்பில்லாத் நம்பெரியோன் காட்சி தந்தான்;
ஏதமிலாப் புலமைபெறும் ஆசான் காட்டும்
இனியவழி நாட்டுக்கு நலமே கூட்டும்.

கடவுளெனும் ஒருபொருட்டுக் கட்டி விட்ட
கதைகளுக்கோர் அளவுண்டோ? அவற்றால் மாந்தர்
மடமைஎனும் பேரிருளில் வீழ்ந்து மூழ்கி
வழிவகைகள் காணாமல் ஏங்கித் தாழ்ந்தார்;
கடல்பொருவும் வாலறிவன் சிந்தித் தாய்ந்து
கடவுளெனும் செம்பொருட்டு வகுத்து ரைத்த
திடமுடைய குறிக்கோளைப் பூண்டு நிற்பின்
தீயநெறி எவ்வண்ணந் தலையெ டுக்கும்?

நல்லரசை நாட்டுதற்கு வழிகள் சொல்லும்
நாவலர்க்குத் தலைவனவன், எங்கள் அண்ணல்
சொல்லுகின்ற அரசியலின் நெறியிற் சென்றால்
துயரேது? கொடுங்கோலர் பிழைப்பும் ஏது?
சொல்லரசன் குறிக்கோள்கள் சட்டம் ஆனால்
*தொழும்புசெயும் நிலையேது? வறுமை ஏது?
நல்லறிஞன் குறளுருவன் தொண்டை நாடன்
நாகரிக அரசியலின் தந்தை யாவன்.

* தொழும்பு - அடிமை

இருளகற்றுங் காலையிளங் கதிரோன் என்ன
இருநிலத்து மாந்தருக்கு மனத்து நோயை
மருளச்செய் தோட்டுகிற புலவன் றன்னை
மருத்துவத்துக் கலைஞரென மதித்து நிற்போம்;
பொருளெடுத்து நிறைத்திருக்கும் அவன்றன் பாட்டில்
புகன்றிடுநல் வழிநிற்போர் பிணிய றுப்பர்;
மருளகற்றும் குறளமுதைக் குழுமி நின்று
மாநிலத்து மாந்திநலந் துய்த்து வாழ்வோம்.

அறஞ்சொன்னான் பொருள்சொன்னான் அதனோடன்றி
ஆருயிர்கள் தளிர்ப்பதற்குக் காமஞ் சொல்லி
அறம்பிறழா அகத்துறையும் சொல்லி வைத்தான்
அத்துறையில் வள்ளுவன்றன் வித்த கத்தின்
திறங்கண்டு துய்ப்பதற்குப் புலமை வேண்டும்;
தீதில்லா நெறிமுறையிற் காமஞ் சொன்னான்
உரங்கொண்ட பேரறிஞன் காதற் பாடல்
ஒவ்வொன்றுந் தேனடையாய் இனிக்கக் காண்போம்.

காமமெனுஞ் சொல்லொலியைக் கேட்டு நெஞ்சங்
கலங்கியிது கொடுநெறியாம், வேண்டா என்று
பாமரரை ஏய்ப்பவரும் பாரில் உண்டு
பாலுணர்வும் நூலுணர்வும் அறியார் பாவம்!
தேமதுரத் தமிழ்க்குறளில் காணுங் காமம்
தித்திக்குந் தேன்பாகோ செங்க ரும்போ
யாமறியோம் உவமைசொல; உவமை யாக
யாதுரைத்தும் பயனில்லை காமம் விஞ்சும்.

இல்லறத்தை *இல்அறமா நடத்தி நாளும்
இடர்கண்டோன் விலங்கென்றும் பாரம் என்றும்
சொல்லிவிட்டுக் காவிக்குள் புகுந்து கொண்டான்;
சுவைகாணும் நெறியறியான் வாழ்ந்துங் கெட்டான்;
இல்லறத்தின் குறிக்கோளைக் குறளிற் காண்போன்
எவன்வெறுப்பான் இல்வாழ்வை? மேலோன் சொன்ன
நல்லறத்தின் நெறிநிற்போன் இந்த இன்ப
நலமொன்றே பேரின்பம் என்று சொல்வான்.

நெஞ்சங்கள் நிலமாகச் சிறிய செந்நா
நிலத்தையுழும் ஏராகக் கருணை யோடு
விஞ்சுபுகழ்க் கவியாற்றல் காளை யாக
வித்தாக அறமிட்டுப் பொருளைப் பாய்ச்சி
நஞ்சுமிழும் அழுக்காறு வெகுளி ஆசை
நாலுவகைச் சாதியெனுங் களையெ டுத்து
நஞ்செய்நிலப் பயிராக விளைத்தான் இன்பம்
நானிலத்தின் உயிரெல்லாம் உய்யக் கண்டோம்.

ஈரடியால் மாநிலத்தார் உள்ள மெல்லாம்
இனிதளந்தான் புகழ்கடந்தான் மொழிக டந்தான்
ஓரடியும் நெடுமுடியும் காணா வண்ணம்
உயர்ந்தோங்கும் நெடியோனை மனந்து ணிந்தே
ஊரறியக் குறள்மனிதன் என்று நீங்கள்
உரைத்தமைக்குக் காரணமென்? *கால்கு றைந்த
ஈரடியான் குறளடியான் என்று நோக்கி
இவ்வண்ணம் உரைத்தீரோ? ஆம் ஆம் உண்மை.

வள்ளுவர் பேரவை, சிவகங்கை
14.7.1963

* இல் அறம்-அறம் இல்லாமல்
* கால்குறைந்த ஈரடி ஒன்றே முக்காலடி

வள்ளுவர்கண்ட உடைமைகள்

மாடமொடு நீடுமதில் சூழ்ந்தி ருக்கும்
மாமனைகள், விளைந்துவரு நன்செய் புன்செய்,
தேடரிய பெருஞ்செல்வம், மணியும் பொன்னும்
தேர்ந்தெடுத்துச் செய்தஅணி கலன்க ளோடு
மாடணியும் *சாகாடு, தொலைவி னின்று
வந்திறங்கும் விலையுயர்ந்த ஊர்தி யின்னும்
நாடதனில் எதையெதையோ உடைமை என்று
நம்பியதைப் பெறுவதற்கே உழலு கின்றோம்.

இவற்றையெலாம் உடைமையென நம்பி *வெஃகி
எவ்வகையாற் பெறுதுமெனச் சூழ்ந்து செய்யும்
தவற்றையெலாஞ் சொல்வதெனில் யாரால் ஒல்லும்?
தந்திரங்கள் வஞ்சனைகள் பொய்ம்மை இன்னும்
எவற்றையெலாம் செய்தேனும் வளத்தில் வாழ
ஏங்குகிறோம் பிறருயிரை வாங்கு கின்றோம்
*அவத்தைஎலாம் நாணாமற் செய்து நின்றே
அலைகின்றோம் *மலைகின்றோம் இனத்தா ரோடு.

---

*சாகாடு-வண்டி, *வெஃகி-விரும்பி, *அவத்தை-துன்பம்,
*மலைகின்றோம் -சண்டையிடுகின்றோம்

கொடுமைபல *செய்தவற்றைப் பெற்ற பின்பும்
கொண்டபொருள் போதுமெனும் எண்ணம் நெஞ்சிற்
கடுகளவும் படுவதுண்டோ? இல்லை யில்லை;
கரைகாணா ஆசையினால் இன்னும் யாரைப்
படுகுழியில் தள்ளிடலாம், எவர்தஞ் சொத்தைப்
பறித்திடலாம் சுருட்டிடலாம் எனநி னைத்தே
அடுக்கழுகுப் பார்வையினைச் செலுத்து கின்றோம்
ஆறறிவுப் போக்கினையே கொளுத்து கின்றோம்.

எல்லாமே தனக்குரிமை என்று நாளும்
ஏப்பமிடுந் தனியுடைமை யுலக மொன்றாம்;
இல்லாமை யில்லாமற் செய்து காக்க
எல்லார்க்கும் பொதுவாகும் உடைமை என்று
மல்லாடும் பொதுவுடைமை உலகம் ஒன்றாம்;
மாநிலமே இவ்விருவே றுலக மாகிப்
பொல்லாத விளைவுகளால் மோதி நிற்கப்
போராடும் ஒருவழியிற் புகுந்து விட்டோம்.

தென்னகத்தே தோன்றியநல் லுரிமை தன்னால்
தீந்தமிழ்க்குத் தனியுடைமை யாகி நின்று
மன்னுயிர்க்கே பொதுமையறம் உரைப்ப தாலிம்
மாந்தர்குலப் பொதுவுடைமை யாகி விட்ட
தன்னிகர்த் திருக்குறள்நூல் வகுத்த மைத்துத்
தருகின்ற உடைமையெலாம் மறந்து விட்டோம்;
*பொன்னினைத்தே *மண்ணினைத்தே மயங்கி நின்று
போராடித் திரிகின்றோம் பகைமை கொண்டோம்

*செய்தவற்றை=செய்து+அவற்றை, *பொன் நினைத்தே, மண் நினைத்தே

அன்பெனுமோ ருடைமைதனை அகத்திற் கொள்ளும்
அவனேயிங் குயிர்வாழ்வான் என்னத் தக்கான்
என்புடைய் வெற்றுடம்பே அன்பில் லானேல்
எனமொழியு மினியகுறள் கற்றி ருந்தும்
வன்புடைய மனத்தேமாய் ஈர மற்று
வாழ்கின்றோம் நடைப்பிணமாய் அந்தோ அந்தோ!
என்புகன்று திருத்துவது? குறளின் மேலா
இனியொருநூல் யாண்டிருந்து கண்டெ டுப்போம்?

மனமென்னுங் குரங்கடக்கி, வரம்பு மீறும்
வாயடக்கி, நினைந்தவெலாஞ் செய்து காட்டும்
தினவென்னுஞ் செயலடக்கி, மயல டக்கித்
திரிபின்றி வாழ்பவர்க்குத் தாழ்வே யில்லை;
கனவென்னும் பொழுதத்துந் தீமை யில்லை;
காலமெலா முயர்வுண்டு; நன்மை யுண்டாம்;
எனமொழியும் அடக்கமெனும் உடைமை தன்னை
எள்ளளவும் கைக்கொள்ள நினைந்த துண்டா?

எத்துணைதான் கற்றாலும் ஒழுக்க மென்ற
இலக்கணத்தைக் கல்லாதான் அறிவே யில்லான்
பித்தனவன், கடையனென உலகம் பேசும்;
பின்றொடர்ந்து பழிகளெலாம் அவனைச் சேரும்;
முத்தனைய சிலசொல்லாற் குறளு ரைத்த
மொழிப்பொருளை நமக்குடைமை யாக்கி னோமோ?
பித்தளையைப் பொன்னாகக் கருதி யிங்குப்
பேதுற்றோம் எதையெதையோ உடைமைஎன்றோம்.

தீங்கொருவன் செய்தவழிச் சினந்தெ ழுந்து
சிறுமைசெயின் அவன்காண்ப தொருநா ளின்பம்
ஆங்கவனைப் பொறுப்பானேல் உலகி லென்றும்
அழியாத புகழுக்கே உரிய னாவன்;
தீங்குறளில் பொறையுடைமை என்று சொன்ன
சிறப்புடைமை நமக்குடைமை யான துண்டோ?
நீங்கிடுமவ் வொருநாளை யின்பங் காண
நினைக்கின்ற மடமைக்கே ஆளாய் நின்றோம்.

பொருளுடைமை புல்லர்க்கும் வாய்ப்ப தாகும்;
பூமிதனில் உடைமைக்குள் உடைமை என்னும்
அருளுடைமை சான்றோர்க்கே அமைவ தாகும்;
அணியுடைமைக் குறளிதனை ஓதக் கேட்டும்
மருளுடைமை மிகுந்தவராய்ப் பகைமை பூண்டு
மாநிலத்துப் போர்வெறியே கொண்டு ழன்று
செருவொழிய மனமிலராய்ச் சினந்தெ ழுந்து
சிறுமைசெய நினைந்திருந்தோம் தாழ்வே கண்டோம்.

அளப்பரிய செல்வங்க ளுடைய ரேனும்
அறிவென்னும் ஒருசெல்வம் இல்லா ராயின்
வளப்பமது காணாத வறிய ராவர்;
வளரறிவு பெற்றவரே எல்லாம் பெற்றார்;
உளத்திலுறு குறைநீங்க மெய்ம்மை காண
உதவிவரும் அவ்வறிவுச் செல்வந் தேடி
விளக்கமுற நினைந்ததுண்டா? நன்றில் உய்க்க
விழைந்ததுண்டா? தீதுக்கே செலுத்து கின்றோம்.

அசைவில்லா மனவூக்க முடையான் றன்பால்
ஆக்கமெலாம் வழிவினவிச் சென்று சேரும்;
திசையெல்லா மவன்புகழே பரவி நிற்கும்;
தீதுறுங்கால் மனமுடைந்தாற் பயனே யில்லை;
வசையில்லா மனவெழுச்சி கொண்டு ழைத்தால்
வாழ்விலுயர் நிலைகாண்பர்; ஆனால் நாமோ
இசைவில்லா ஒருதுயரங் காண நேரின்
இடிந்துமன முடைந்தயர்ந்து சோர்ந்து நிற்போம்.

தெய்வத்தாற் பயன்குன்றி நின்ற தேனும்
தேகத்தா லுழைப்போர்க்குப் பயனுண் டென்றே
உய்யத்தான் வழியுரைக்குங் குறளைக் கண்டோம்;
ஓதுகின்றோம் ஆனாலும் முயன்று நின்று
செய்யத்தான் மனமுண்டா? சோம்பல் கொண்டு
செயலின்றி விதியென்று பழியைப் போட்டுப்
பொய்யைத்தான் மொழிகின்றோம் கடமை செய்யோம்
புழுவினுக்கு மெதிர்நில்லாச் சிறுமை கொண்டோம்.

உரந்தோயு முடலழகன் கண்கா லாய
உறுப்பழகன் ஆயினுநற் பண்பில் லானேல்
அரம்போலுங் கூரறிவிற் பெரிய னேனும்
அவன்மாந்தன் எனவுரையா துலகம்; நல்ல
மரம்போலுந் தோற்றத்த னெனப்ப ழிக்கும்;
மனிதரென அறிவுடையோர் நமைம திக்கத்
திறம்பாத பண்புநமக் குடைமை என்று
செம்மாந்து நிற்பதற்கும் உரிமை யுண்டோ?

அல்லவற்றைச் செய்வதற்கு நாணங் கொள்வர்
அறிவுடைய குலமக்கள் என்ற றிந்தும்
நல்லவற்றைச் செய்வதற்கே நாணு கின்றோம்
நாணுக்கும் நமக்கும்வெகு தூர மன்றோ?
சொல்வதற்கும் நாணுகிறேன் பழிகள் செய்யத்
தொட்டறியாத் துறையுண்டா? ஒன்று மில்லை
செல்லவிட்ட நாணமது நம்மைக் காணின்
சிரித்தொதுங்கித் தலைகுனிந்து நாணிச் செல்லும்.

குறள்பிறந்த திருநாட்டிற் பிறந்த மாந்தர்
குறையுடைய வாழ்வினராய் வாழ்ந்தா ரேனும்
அருள்நிறைந்த மனத்தினராய்க் குறள்நூல் காட்டும்
அருநெறியில் வழுவின்றி ஒழுகும் சான்றோர்
ஒருசிலர்தாம் ஆங்காங்கே வாழ்த லாலே
உலகமினு மழியாமல் நிற்கக் கண்டோம்
தெருளறிவு தருநூலை ஓதி ஓதித்
தெளிந்தொழுக முயன்றிடுவோம் வாரீர்! வாரீர்!

வள்ளுவர்சொல் லுடைமையெலா மவ்வ வர்க்கு
வாழ்வளிக்குந் தனியுடைமை யாகுங் கண்டீர்!
வெள்ளமெனச் சேர்ந்துறையும் மன்ப தைக்கு
விழவுதரும் பொதுவுடைமை யாகுங் கண்டீர்
உள்ளமது குழைந்தும்மை வேண்டு கின்றேன்
ஒப்பரிய குறள்நெறியை உடைமை யாக்கி
அள்ளுதமிழ்ப் பாமொழியை நெஞ்சிற் றேக்கி
அளப்பரிய இன்பத்தில் திளைப்போம் வாரீர்.

திருக்குறள் விழா, செங்கோட்டை
20.5.1967

* * * * *

மானங்காப்போம்

விரிந்ததலைத் தென்னையிளங் கீற்றுட் பாய்ந்து
விளையாடிச் சலசலவென் றொலிஎ ழுப்பி
விரிந்தமலர்க் கொடிபடரும் மாடத் துள்ளே
மெல்லென்று வருதென்றல் நீவி யின்பம்
புரிந்திருக்கத் தேய்பிறைதன் ஒளியை வீசப்
புந்தியினை ஒருநிலையிற் செலுத்தி நின்று
சுரிந்துவிழும் அலைகடல்சூழ் உலக மாந்தர்
சூழ்நிலையை மனப்போக்கை நினைந்தி ருந்தேன்.

தென்றலையுந் தோல்வியுறச் செய்யும் நல்லாள்
திருந்தடியிற் சிலம்பொலியும் கேளா வண்ணம்
மென்றளிரின் அடியெடுத்து நிலத்தில் வைத்து
மெல்லெனவந் தென்னருகில் நின்று 'நெஞ்சில்
ஒன்றிவருஞ் சிந்தனைதான் யாதோ?' என்றாள்;
உயர்மானம் இன்றுள்ள மாந்தர் வாழ்விற்
குன்றிவரும் நிலைகண்டேன்; இந்த வாழ்வு
குறள்பிறந்த நாட்டினிலோ! என்று நைந்தேன்.

'மானத்தை மாந்தரிடங் காண எண்ணி
வானத்தை நோக்குகின்றீர் என்ன கண்டீர்?
மானத்தை நகைப்புறவே செய்து விட்ட
மண்ணிலதைக் காணாத தாலோ? என்றாள்;
தேனொத்த மொழிபுகன்றாய் ஆம்ஆம் உண்மை
தேய்பிறையில் அதுகண்டேன்; களங்கம் ஒன்று
பூணத்தான் மனமின்றி உடலந் தேய்ந்து
பொன்றுதற்கு முயல்வதுகாண்! அதுதான் மானம்.

புகழ்ப்பேறும் பொருட்பேறுங் கருதி வஞ்சப்
பொய்ம்மொழிகள் பலபேசி நடித்துக் காட்டி
மிகப்பேணத் தகுமானம் விடுத்துப் பின்னர்
மேதினியில் ஊனோம்பி வாழும் வாழ்க்கை
உகப்பான தெனவுரைக்க ஒவ்வார் மேலோர்;
உயிர்விடுத்தும் மானத்தைக் காக்கும் வாழ்வே
பகுத்தாயும் அறிவுடையார் உயர்ந்த தென்பர்;
பாழ்வயிற்றைக் காப்பதெனில் நாயுங் காக்கும்.

ஒருமானங் காப்பதுதான் முறைமை என்றால்
உலகத்தில் வருமானம் போமே என்பார்;
திரிமானஞ் செய்திருந்து பதவிக் காகத்
தீமைஎலாம் செய்துயர்வார்; கொள்கை தன்னிற்
சரியான பிடிமானம் இல்லார் ஒன்றில்
தங்காமற் கிளைதோறுந் தாவித் தாவி
வருவார்தம் வாழ்க்கையிலே மானம் எங்கே
மறைந்துளதென் றாய்ந்திடினும் காண்ப துண்டோ?

சிக்கெடுத்து நெய்தடவி மலர்கள் சூட்டிச்
செய்ம்முறைகள் பலசெய்து பேணிக் காத்துத்
தக்கபடி வளர்க்கின்றாய் கூந்தல் தன்னை;
தலைமகளே அதுதலையின் இழிந்து விட்டால்
மிக்கதொரு முயற்சியினால் வளர்த்த தென்று
மீண்டுமதைப் போற்றுவையோ? சீசீ என்று
பக்கலிலே எறிந்திடுவை மானந் தாழ்ந்த
பதர்மனிதன் நிலையுமது போல்வ தென்றேன்.

'நெருநலொரு மணத்தைலம் வாங்கி வந்தேன்
நெடுங்கூந்தல் அடர்ந்துவரும் ஆசை யாலே
பொருண்மிகவுஞ் செலவிட்டேன் எனநி னைந்தோ
புகலுகின்றீர் இவ்வண்ணம்' எனப்பு லந்தாள்;
அருள்விழியே உவமைக்குச் சொன்னே னன்றி
அணுவளவும் உனைக்கருதிச் சொன்னே னல்லேன்;
பொருணிறையுந் திருக்குறளிற் கண்ட சொல்லைப்
புகன்றதலால் நெஞ்சறிய மற்றொன் றில்லை.

என்று சொலி யருகிருந்தேன்; 'பதவி தன்னால்
எண்ணரிய செல்வத்தால் அறிவு கல்வி
ஒன்றுதவ வேடமெனும் இவற்றா லெல்லாம்
உயர்வெய்தி யுலகத்து மாந்தர் முன்னே
குன்றனைய வாழ்வினரும் மானங் குன்றும்
கொடுமைகளைச் செய்கின்றார் குறளுஞ் சொல்வார்
நன்றுசெய நினைவார்போல் நடிப்புஞ் செய்வார்
நாடிவரால் நலம்பெறுமோ நவில்க' என்றாள்.

குன்றனைய வாழ்வினரும் மானங் குன்றின்
கொடுவிலங்கே அவர்க்குநிகர் என்னல் சாலும்
என்றுரைக்க நினைந்திடினோ கவரி மாவந்
தெனையுவமை சொல்லற்க எனத்த டுக்கும்;
ஒன்றுமயிர் நீங்கிடினும் உயிரை வேண்டா
உயர்பண்பை அதுதன்பாற் கொண்ட தாலே;
நன்றெனவே உயிர்விரும்பி மானம் போக்கும்
நல்லவர்க்கோர் உவமைசொல ஒன்று மில்லை.

தன்னிலையிற் றாழாமை வேண்டும் வேண்டும்
தாழ்வுவரின் வாழாமை வேண்டும் வேண்டும்
தன்னுயிரை மிகச்சிறிதா எண்ணல் வேண்டும்
தகுமானம் ஒன்றனையே காத்தல் வேண்டும்
புன்னலமே காப்பதற்கு மாற்றான் பின்னே
போயவனை வால்பிடித்து வாழல் வேண்டா
என்னுமொரு குறிக்கோளில் வாழ்ந்து நின்றால்
இனியகுறள் தோன்றியதன் பயனைக் காண்போம்.

பொதுவாழ்விற் புகுந்திடுவோர் மான மெண்ணிப்
புகுவாரேல் அவர்கனவு பலிப்ப தில்லை
அதுபோகத் தனிவாழ்வில் மானம் ஒன்றே
தளராமற் சிதையாமற் காத்தல் வேண்டும்
மதுவாழும் மலர்க்குழலி நினக்கும் ஒன்று
மறைவாக மெதுவாகச் சொல்லு கின்றேன்
பொதுவாகக் குறையாடை, மானம் வேண்டும்
பொற்றொடியார் அணியாமை வேண்டும் என்றேன்.

வள்ளுவர் விழா,

✣ ✣ ✣ ✣ ✣

குடும்பமும் குறளும்

வையகம் உய்ய வந்ததோர் தலைமகன்
பொய்யா மொழிஎனப் புகழ்பெறும் வள்ளுவன்
மாந்தர் வாழும் வழியெலாந் தொகுத்துத்
தீந்தமிழ்ப் பாட்டால் திருக்குறள் தந்தனன்;
அந்த நன்னூலை அழகிய பதிப்பில்
தந்து மகிழ்ந்தோம்; தங்கத் தகட்டில்
எழுதிக் களித்தோம்; ஏனைய மொழிகளில்
தழுவிப் பெயர்த்துத் தலைநிமிர்ந் திருந்தோம்;
ஆண்டெலாங் கூடி அதன்புகழ் பாடி
ஈண்டிய புகழை எய்தினோம்; ஆனால்
கொஞ்சு தமிழிற் கூறிய நெறிகளை
நெஞ்சத் தகட்டில் நிலைபெற எழுதிலோம்;
வாழ்க்கைத் துணைநூல் வள்ளுவன் தந்தும்
பாழ்த்த நெறியில் படரவே விழைந்தோம்;
கண்ணிலாக் குருடன் கைவிளக் கிருப்பினும்
என்ன பயனை எய்துவன்? அதுபோல்
அறிவிலா நம்மிடம் அருங்குறள் இருந்தும்
பெறுபயன் ஒன்றும் பெற்றிலோம் கற்றிலோம்;
குடும்பம் நடத்திடக் கொஞ்சமுங் கற்றிலோம்
படுந்துயர் ஒன்றே பாரினில் கண்டோம்;

நல்லதோர் குடும்பம் நடத்திடும் நெறிகள்
இல்லையோ நம்பால்? ஏனவை மறந்தோம்?
இன்சுவைக் கனிகள் என்றுங் குலுங்கும்
அன்பு மணமலர் அளவிலா திலங்கும்
இன்பப் பூங்கா இல்லற வாழ்வே
என்பதை மறந்தோம் இடரினில் புகுந்தோம்;
பொருளே குறிக்கோள்! பூமியில் பிள்ளைகள்
பெறலே குறிக்கோள்! பெருவயி றாரத்
தினலே குறிக்கோள்! இவ்வணந் திரிந்தால்
அதுவா வாழ்வு! அதுவோ இன்பம்?
எதுதான் வாழ்வெனப் புரியா திருந்தோம்;
இதுதான் வாழ்வென இயம்பினன் வள்ளுவன்;
அவ்வழிச் சென்றினி அன்பினைப் பெறுவோம்
செவ்விய நன்மைகள் சேர்ந்திட முயல்வோம்
ஏழிசை யாழென இனியநம் குடும்பம்
வாழிய வாழிய வாழிய நலமே.

23.12.1967

சிரிப்பும் அழுகையும்

கார்முகில்கள் நீர்சொரிய, வான்மு ழங்கக்
　　கண்கவரும் கொடிமின்னல் விளக்கங் காட்டச்
சீர்பெருகும் நிலமகளை ஏரைத் தாங்கும்
　　செய்யவளைப் பரிசமெனக் கலப்பை தந்து
பார்புகழ மணம்புணர்ந்தான் உழவன் என்பான்
　　பாராமல் ஒருநாளும் இருந்த தில்லை;
ஓர்பொழுது செல்லாமல் கிழவன் நிற்பின்
　　ஊடிவிடும் என்றஞ்சி நாளுஞ் செல்வான்.

நெஞ்சுவந்து பிரியாமல் வாழும் நாளில்
　　நிலமங்கை ஈன்றெடுத்த செல்வங் கண்டான்
விஞ்சுகின்ற மகிழ்க்கடலில் திளைத்து நின்றான்
　　விளைநிலத்தாள் தருஞ்செல்வம் உலகுக் கெல்லாம்
எஞ்சலிலா இன்பத்தை ஈத லாலே
　　ஈன்றதொரு ஞான்றையினும் பெரிது வந்தான்
தஞ்சமென வந்தவரைத் தாங்கு கின்ற
　　தனியறத்தை வேளாளன் பேணு கின்றான்.

உழவனெனப் பேர்சொல்லிச் சோம்பி நின்றே
உழைப்பொன்றும் இல்லானாய் உறங்கி வாழ்ந்து
பழகியவன் விதியினையும் துணையாக் கொண்டு
பசிபோக்க ஒன்றுமிலேன் என்று துன்பில்
முழுகுமவன் முகம்நோக்கி நிலமாம் நல்லாள்
முணுமுணுத்து நகைக்கின்றாள்; உழைப்பை நல்கும்
அழகனையே அவள்விரும்பி நாளும் நாளும்
அழகெல்லாம் விரிக்கின்றாள் சிரிக்கின் றாளே.

தொழுதுண்டு பின்செல்லும் மாந்தர் தம்மைச்
சுமக்கின்ற உலகமெனும் பெருந்தேர் செல்ல
உழுதுண்டு வாழ்பவனே ஆணி யாக
உதவுகின்றான் எனப்புலவன் உரைத்த பின்னே
எழுதுண்ட கோலாலே எழுதிக் காட்ட
என்னுளது? பெருமைமிக வுடையா னேனும்
அழுதுண்டு வாழ்கின்றான் உலகைக் காக்க
அமுதுதரும் அவ்வுழவன்;முறையோ ஈது?

செய்யாறு,
17-1-1969

*** *** *** *** *** ***

உழவனெனப் பேர்சொல்லிச் சோம்பி நின்றே
உழைப்பொன்றும் இல்லானாய் உறங்கி வாழ்ந்து
பழகியவன் விதியினையும் துணையாக் கொண்டு
பசிபோக்க ஒன்றுமிலேன் என்று துன்பில்
முழுகுமவன் முகம்நோக்கி நிலமாம் நல்லாள்
முணுமுணுத்து நகைக்கின்றாள்; உழைப்பை நல்கும்
அழகனையே அவள்விரும்பி நாளும் நாளும்
அழகெல்லாம் விரிக்கின்றாள் சிரிக்கின் றாளே.

தொழுதுண்டு பின்செல்லும் மாந்தர் தம்மைச்
சுமக்கின்ற உலகமெனும் பெருந்தேர் செல்ல
உழுதுண்டு வாழ்பவனே ஆணி யாக
உதவுகின்றான் எனப்புலவன் உரைத்த பின்னே
எழுதுண்ட கோலாலே எழுதிக் காட்ட
என்னுளது? பெருமைமிக வுடையா னேனும்
அழுதுண்டு வாழ்கின்றான் உலகைக் காக்க
அமுதுதரும் அவ்வுழவன்;முறையோ ஈது?

செய்யாறு,
17-1-1969

*** *** *** *** *** ***

வாழ்க்கைக்குத் தலைவன்

உள்ளம் நினைத்ததை ஓரா தியற்றும்
பள்ளிப் பருவம், பதினா றகவை;
எண்ணக் குதிரையில் ஏறித் திரிந்து
மண்ணில் விண்ணின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு
பண்ணும் கூத்தும் நுகரும் பருவம்;
தவறுகள் செய்தும் தருக்குடன் அலைந்தும்
கவலையே யின்றிக் களிப்புறுங் காலம்;
இளமைத் துடிப்பில் இதுதான் வாழ்வென
உளமதிற் கருதி ஒழுகினேன்;அந்நாள்
ஓதும் பொழுதில் ஒருநூலதனுள்
தீதிலா ஒருவரி தெரிதரக் கண்டேன்;
ஒளிநிறை வடிவினன் ஒருவன் ஆங்கே
தெளிமுகங் காட்டிச் சிரித்தனன் நோக்கி
'இளையோய் உலகில் இயற்றுக அறம்' என
அளிமிகு மொழியால் அறைந்தனன் என்பால்;
அறஞ்செய் பருவமும் அவ்வறம் இயற்றிட
உறுபொருட் பெருக்கமும் உற்றே னல்லேன்
எவ்வணம் நல்லறம் இயற்றிட வல்லேன்?
செவ்விதின் உரைஎனச், செப்பினன் மறுமொழி:
'மனத்துக் கண்ணுறும் மாசுகள் அகற்றின்
அனைத்தறன் இதனை ஆக்குக' என்றனன்;
இனியநல் நெறியதாம் எளியநல் முறையதாம்
இனிஅது செய்வேன் எனநான் முயன்றேன்
அன்றே என்மன மாசுகள் அகன்றன
நன்றே மொழிந்த நாவலன் வாழிய !

இன்னுஞ் சிலமொழி இசைத்தனன் என்பால்;
'ஏதிலார் குற்றம் எடுத்தெடுத் தியம்பித்
தீதுகள் சேர்க்கத் தெரிந்தனை நின்பாற்
சேர்ந்துள குற்றம் தேர்ந்துணர் பெற்றிமை
பெற்றா யல்லை, பெற்றனை யாயின்
உற்றொரு தீதும் உனைவருத் தாதே'
என்றவன் உரைமொழி ஏற்றது முதலா
ஒன்றிய குற்றம் ஒன்றா தொழித்தேன்;
உள்ளத் தூய்மையும் உயர்பெருந் தெளிவும்
தெள்ளத் தெளியத் தெரித்தனன் அதனால்
அவனே தலைவன் அவற்குநான் அடிமை;
தவமே செய்தேன் தலைவனைப் பெற்றேன்;
கற்கும் பருவங் கடந்தேன் கட்டெழில்
நிற்கும் பருவம் நெருங்கிய தென்னை;
மங்கை ஒருத்தி மாலை சூட்டிடப்
பொங்கும் இன்பப் புத்துல கதனில்
உறவைப் பெருக்கும் ஒருநெறி புகுந்து
நிலவுப் பயன்கொள நினைந்ததென் மனனே;
மங்கையர் இன்பம் மாபெருந் துன்பம்
எங்கும் இடர்தரும் இருளுல கதுவாம்
துறவைப் பெருக்கித் துயரின் நீங்கி
இறவாப் பெருநெறி எய்துக' என்றொரு
குரலுங் கேட்டது குழம்பிய தென்மனம்;
உரவோன் மனமுவந் துலகுக் குணர்த்தும்
குறளுங் கேட்டது குழப்பந் தெளிந்தது;
'அறநெறி நின்றே இல்வாழ் வாற்றின்
புறநெறி யதனுள் போய்ப்பெறும் பயனென்?
அறனெனப் பட்டதே இல்லறம் அதனைப்

பிறன்பழிப்பின்றி பேணுக' என்றனன்
தலைவன் அவன்சொல் தலைமேற் கொண்டேன்;
நலமிகு மனையாள் நற்றுணை யாக,
மனமகிழ் வுடனே வாழ்க்கைத் தோணி
இன்பக் கடலுள் இனிதே மிதந்தது;
முன்பின் அறியா மொய்ம்புடை வறுமை
வன்புடன் புயலென வந்து விசிடப்
பற்றாக் குறையெனும் பாழ்அலை மேலெழச்
சுற்றிய கவலை சுறாவென எதிர்ந்திட
முற்றிய துயர்க்கடல் மூழ்கித் தவித்தேன்;
வழிதெரி யாதுளம் வாடிடும் எனக்கு
வழிசொலுந் தலைவன் வருவனோ என்று
தாங்காத் துயரந் தாங்கிக் களைத்தேன்;
நீங்காத் தலைவன் நேரினில் தோன்றி,
'ஏங்கேல் தம்பி, இடுக்கண் வருங்கால்
ஆங்கே நகுக, அதுவே மருந்தாம்
அடுக்கிய இடுக்கண் அளப்பில வரினும்
மடுத்தவா யெல்லாம் பகடென முயன்றால்
இடுக்கண் என்செயும்? எழுச்சிகொள் தம்பி,
எதையுந் தாங்கும் இதயம் வேண்டும்'
எனவழி காட்டினன் என்னுடைத் தலைவன்;
கனிந்த மொழியன் காட்டிய வழியால்
துணிந்தேன் முயன்றேன் துயரே இல்லை!
இன்பம்! இன்பம்! இணையிலா இன்பம்!
உள்ளஞ் சோர்வுறின் ஒடிவந் தென்பால்
வள்ளுவன் காட்டிய வழியெலாம் விளம்பின்
ஒன்றா இரண்டா ஓரா யிரமாம்;
"குன்றா வளத்துடன் கூர்மதி இருப்பினும்
நன்றாம் பணிதல் நாடுக இதனை;

ஒன்றுநன் றொருவர் உனக்குச் செய்ததை
என்றும் நினைத்திரு ஈதுனை உயர்த்தும்;
காக்கும் பொருள்பல காவா விடினும்
நாக்கினைக் காக்க நாளும் தவறேல்;
மறந்துங் கேடு மற்றவர் தமக்குப்
புரிந்திட நினையேல் போற்றுக நன்மை;'
எனப்பல நெறிகள் இனிதே உணர்த்தி
மனத்துட் பண்புகள் விளைத்தனன்; அவனே
இனிய வாழ்க்கைக் கேற்றதோர் தலைவன்
எனநான் கொண்டுளேன்; இப்புவி வாழ்வோர்
அனைவர் தமக்கும் அவனே தலைவன்
பொருளும் புகழும் போற்றாத் தலைவன்
அருளும் அறமும் கருதிய தலைவன்;
தேர்தலில் நில்லா நேரிய தலைவன்;
ஆர்திகர் உள்ளார் அவற்கெனுந் தலைவன்
போட்டியிங் கில்லாப் புகலருந் தலைவன்
பாட்டால் பண்பை ஊட்டிய தலைவன்
மக்கள் நலமே மதித்திடுந் தலைவன்
மிக்குயர் அறிவால் மேம்படுந் தலைவன்
வாழிய தலைவன் வாழிய நலமே
வாழிய குறள்நூல் வாழிய இனிதே.

31.5.1969.

✳ ✳ ✳ ✳ ✳

வள்ளுவர் இன்று வந்தால்...?

நெல்வேலிச் சீமைபெறும் நீள்புகழைச் சொல்வதெனில்
சொல்வேலிக் குள்ளடங்காத் தொன்மைச் சிறப்பாகும்;
சங்கத் தமிழ்சொல்லும் தண்பொருநை பாய்வதனால்
பொங்கும் வளத்துடன்சேர் பூமி யிதுவாகும்;
செந்தமிழைத் தென்றலுடன் சேர்த்து மகிழ்ந்தளிக்கும்
சந்தனங்கள் சூழ்பொதியச் சாரல் திருநாடாம்;
செப்புபுகழ் இப்பதியில், சேர்த்த திரவியமாம்
ஒப்பில் தனந்தந்து கல்விப்பா லூட்டுதலால்
நற்றாயும் ஆனவர்பேர் நாட்டிவருங் கல்லூரி
பெற்ற பெருமைகளைப் பேசி மகிழ்கின்றேன்;
அன்றிங்கு வெள்ளையரின் ஆட்சிதனை ஒட்டுதற்கு-
ஒன்றிவரு காதலினால் நின்றுகலம் ஒட்டியவர்
மிக்குவரும் நாட்டன்பு மேவியதால் வன்சிறையில்
செக்கிழுத்த செம்மல் சிதம்பரனார் கற்றஇடம்,
பாட்டை தெரியாமல் பாடுகின்ற போதுபுதுப்
பாட்டை நமக்களித்த பாவலராய்க் காவலராய்ப்
பாட்டுத் திறத்தாலே பாருலகைக் காத்தெனக்குப்
பாட்டனென வந்தவராம் பாரதியுங் கற்றஇடம்
ஆதலினால் இந்த அரங்கேறிப் பாடுதற்குக்
காதல் மிகவுடையேன் கைகூப்பி வணங்குகின்றேன்;
வள்ளுவனென் றெல்லாரும் வாய்மணக்கச் சொல்கின்ற
தெள்ளுதமிழ்ப் பேருடையான் தேர்ந்த புலமுடையான்
அன்றிங்கு வாழ்ந்ததனால் ஆருயிர்க்கு முப்பால்நூல்
ஒன்றிங்குத் தந்துவந்தான்; உண்மையில் இன்றுவரின்

முப்பாலைத்தொட்டு முடிக்காது விட்டிருப்பான்;
எப்பாலோ சென்றவனும் ஏங்கிப் புலம்பிடுவான் ;
வஞ்சனையே வையத்தில் வாழும் நிலைகண்டு
நெஞ்சு கொதித்து நினைந்து நினைந்தழுவான்;
மக்கள் நிலைமாறி மாக்கள் நிலைக்கேகித்
தொக்கிருக்கக் கண்டு துடிதுடித் தேவிழுவான்;
சொல்லும் உயர்திணையைச் சூழுலகிற் காணாது
வல்லதோர் அஃறிணையாய் வாழ்வாரைக் கண்டழுவான்;
கற்றறிவு காட்டுவதில் முற்றாக நில்லாது
சொற்றதோர் எச்சமெனச் சூழ்வாரைக் கண்டழுவான்;
எச்சங்கள் நற்பெயரை ஏற்க முடியாமல்
அச்சங்கொள் தீவினைக்கே ஆளாகக் காண்பான்;
இலக்கணத்தார் வேற்றுமை எட்டென்பர் இங்கோ
சொலத்தொலையா வேற்றுமைசூழ்ந்திருக்கக் கண்டிடுவான்;
பண்பு தொகைதொகையாய்ப் பாரில் பரவாமல்
பண்புத் தொகையான பாழ்நிலையைக் கண்டிடுவான்;
உண்மைஅறம் நேர்மை உலகத்தில் தேடுங்கால்
அன்மொழியாய்ப் போனதுகண் டாற்றா தழுதிடுவான்;
நாற்பா வகைஎல்லாம் நன்குணர்ந்த பாவலர்தம்
நூற்பாக்கள் கண்டுவக்க நுண்ணறிவன் இன்றுவரின்
வெண்பா எனும்பெயரால் விட்டுவைத்த நூலெடுத்து
*வெண்பாட்டுக் கண்டுளத்தில் வேதனைகள் கொண்டிடுவான்
நல்ல அகவல்நூல் நாடி வருங்காலை
அல்லல் மிகுந்தோர் அகவலன்றி வேறறியான்;

*உயர்திணை, அஃறிணை, முற்று, எச்சம், வேற்றுமை. பண்புத்தொகை. அன்மொழி, வெண்பாட்டு முதலிய இலக்கச் சொற்கள் நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளன.

வஞ்சிப்பாக் காண வருவோன்றன் கண்முன்னே
வஞ்சிப்பா ரன்றி வளர்பாக்கள் கண்டறியான்;
பாட்டில் கலிஎன்னும் பாவகையைத் தேடிடுவான்
நாட்டில் கலியே நடமாடக் கண்டிடுவான்;
இவ்வண்ணங் காணுங்கால் ஏங்கி அழுதழுது
செய்வண்ணம் யாதென்று சிந்தித் தலமருவான்;
கண்ணீரை மாற்றக் கடவுளுறை கோவிலுக்குள்
புண்ணீர்மை மாறுமெனப் போய்ப்புகுவன்; அங்குறையும்
ஆண்டவன் தாள்மலரை அய்யன் தொடக்கண்டு
"தீண்டாதே தீண்டாதே தேவன் திருவடியை,
எட்டி யிருந்தே இறைவனைநீ போற்றிடுக,
தொட்டு வணங்குகிற தொல்லுரிமை நிற்கில்லை";
என்ற குரல்கேட்பான்; ஏங்கித் தொழுதபடி
நின்ற கடவுள்முகம் நோக்கி நிலைத்திருப்பான்;
*என்னவிடை சொல்வான் *எழில்விடையன்? வள்ளுவற்கு*
*முன்னர்ச் சிலையாகி *மூங்கையென நின்றிருப்பான்;*
*வாலறிவன் மூங்கையென *வாளாமை கொண்டுமறை**
நூலவற்கு மாற்றம் நுவலா திருப்பானேல்
"செத்தான் இறைவனவன் செத்தே மடிந்துவிட்டான்
அத்தா இறந்தனையோ? அய்ய" ஒ என்றழுவான்;
"தெய்வஇசைப் பாட்டென்ற தேவாரத் தேனிருந்தும்
செய்யதிரு வாய்மொழியாம் தித்திக்கும் பாலிருந்தும்
தேன்சுவையும் பாலின் தெளிசுவையுங் காணாமல்
கூன்மனத்தர் செய்த கொடுமைகளைக் கண்டேயோ?

---

*அகவல், வஞ்சி, கலி முதலிய பா வகைகளும் நயம்பட நவிலப்பட்டுள்ளன. எழில்விடையன்-காளை மீதமர்ந்த சிவன், மூங்கை-ஊமை, வாளாமை-பேசாமை, மறைநூலவர்க்கு-தமிழ்மறையாகிய நூலைத் தந்த வள்ளுவர்க்கு

செந்தமிழ நாட்டகத்துச் சேர்ந்திருந்தும் எங்கிருந்தோ
வந்தமொழி கேட்டேயோ?மாறினைநீ கல்லாக''
என்றெல்லாஞ் சொல்லி *இனைந்து மனமுருகி
நின்றன்னான் வெய்துயிர்த்து நீடு நினைந்தழுவான்;
"கூறு படுத்திடவே கூறுஞ் சமயங்கள்
நூறு வகையாம்! நுவல்வழியும் வெவ்வேறாம்!
எல்லாருங் கொண்டொழுகற் கேற்ற நெறிமறந்
தல்லா நெறிபுகுந்தே அல்லற் படுகின்றார்;
ஒன்றே குலமாக ஒன்றே இறையாக
நன்றே புகல்நெறியை நாடாமல் ஓடுகின்றார்;
ஒற்றுமைதான் இங்கே உருப்படுமா? மக்களுக்குள்
பற்றுள்ளந் தோன்றிப் பரவிடுமா? இம்மாந்தர்
நெஞ்சகத்தே மாசகற்ற நேராமல் எத்துறையும்
வஞ்சித்தே ஆகுலங்கள் வாய் விட்டொலிக்கின்றார்"
என்று மனம்நைந்தெழுந்து நடந்தகன்று
நின்று விழியால் நிலவுலகை நோக்கிடுவான்;
வாழ்கின்ற மாளிகையோ வான முகட்டளவு
ஏழ்நிலைய மாடத் தெழிலோ டுயர்ந்திருக்கும்;
உள்ளுறையும் மாந்தர் உள்ளமோ கீழ்நோக்கிப்
பள்ளம் படுகுழியில் பாய்ந்து விழுந்திருக்கும்;
உண்டு களித்திருப்போர் ஓர்புறத்து மாளிகையில்
பண்டை அரசரெனப் பஞ்சணையில் சாய்ந்திருப்பர்;
நெஞ்சுலர்ந்து வாயுலர்ந்து நிற்கும் இடமிழந்து
பஞ்சையர்கள் ஓர்புறத்தே பட்டினியில் வீழ்ந்திருப்பர்;
மஞ்சு தவழ்ந்து வரும் மாடமனை ஓர்புறத்து
விஞ்சும் எழில் தாங்கி விறுபெற நின்றிலங்கும்;

*இனைந்து - நைந்து.

ஒடென்றுங் காணா தொழுகுஞ் சிறுகுடில்கள்
வீடென்ற பேரால் விளங்கும் மறுபுறத்தே;
மேடென்றும் பள்ளமென்றும் மேலென்றுங் கீழென்றும்
நாடின்னுஞ் சொல்லி நடப்பதெலாங் கண்டிடுவான்;
கண்டால் வெகுண்டு கவியைக் கணையாகக்
கொண்டே உலகைக் கொளுத்தும் நிலைபெறுவான்;
எல்லாரு மிந்நாட்டு மன்னரெனச் சொன்னபினும்
பொல்லா நிலையைத்தான் பொய்யா மொழிகாண்பான்;
இந்நாட்டு மன்னர் இரந்துமுயிர் வாழ்வதுபோல்
எந்நாட்டுங் காணா இயல்பதனைக் காணுங்கால்
வெம்பித் துடிக்காமல் வேறென்ன செய்திடுவான்
அம்புவியைத் தந்தோன் அமைத்ததிது வென்றால்
படைத்தவன் இங்கே பரந்தொழிக என்றே
வெடுக்கென்று கூறாமல் வேறென்ன பேசிடுவான்;
இவ்வண்ணங் காண்பதனால் எள்ளி நகைத்தாலும்
செய்வண்ணந் தோன்றாமல் சிந்தித் தழுதாலும்
வெங்கொடுமை மாய்க்க வெகுண்டே எழுந்தாலும்
இங்குலகில் ஒன்றிரண்டு நன்மை இருப்பதனால்
வள்ளுவன் சொல்நெறியில் வாழ்வோர் இருப்பதனால்
உள்ளம் மகிழ்ந்திருப்பன் ஒப்பரிய அப்பெரியோன்;
உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாஞ்சேர்ந் துள்ளவனை நெஞ்சத்தில்
பொய்யா விளக்கேற்றிப் புன்மை இருளகற்றும்
வெய்யோன் எனநின்ற வித்தகனை வெய்யோர்
கறுத்தின்னா செய்தாலும் காழ்ப்புமிகக் கொண்டு
மறுத்தின்னா செய்யா மனத்தானை இவ்வுலகம்
ஏந்திப் புகழ்பரவ ஏத்தித் தொழுகின்ற
காந்திப் பெயரானைக் கண்டால் மகிழ்ந்திடுவான்;

கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிந்துலகை வெல்லுஞ்சொல் லானை
அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தன்னை
இகழ்வார்ப் பொறுக்கும் இயல்புடைய சான்றோனை
அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டங் கொண்டானை
இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியசெய் வானை
மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தான்தன்
தகுதியான் வென்றுவரும் தண்ணளிசேர் நெஞ்சானை
இந்நாட்டை மீட்க எழுந்துவரும் நல்லவனைத்
தென்னாட்டுக் காந்திஎனச் செப்புநம் அண்ணாவைக்
கண்டால் மகிழ்வான் களிப்பால் குதிப்பான்
உண்டோ இவற்குவமை என்றுள்ளம் பூரிப்பான்;
பாருல கெங்கும் பகுத்தறி வோங்கிவர
யாருஞ் செயற்கே அரிய செயலாற்றிச்
சாதி சமயச் சழக்ககற்றிப் பேதைமையை
மோதித் தகர்த்தெறிய முற்பட்ட நம்பெரியார்
தொண்ணூறு தாண்டிவிட்ட தொண்டுகிழ மானாலும்
தொண்டு புரிவதனால் தூயோன் மனமகிழ்வான்;
புத்துலகம் பூப்பதற்குப் பொங்கி எழுமறவர்
வித்திட்டு நீர்பாய்ச்சி வேளை தவறாமல்
பாடுபட்டுக் காக்கும் பயிர்நிலத்தைக் காணுங்கால்
நாடுகெட்டுப் போகாமல் நன்மையுறும் என்றுணர்ந்து
வள்ளுவத்துப் பேராசான் வையப் பெரும்புலவன்
உள்ளத்துக் கொள்வான் உவப்பு.

திரவியம் தாயுமானவர் இந்துக்
கல்லூரி, திருநெல்வேலி. 1.3.70.

நடை பயில்வோம்

வையத்து மாந்தரெலாம் வாழும் முறை தெரிந்து
உய்யத்தான் ஓதி ஒருநூலைத் தந்தமகன்;
பேராழி சூழுலகிற் பேதைமையாம் பாழிருட்டைப்
போராடி நீக்குதற்குப் பூத்துவருஞ் செங்கதிரோன்;
உள்ளமெனும் பைங்கூழ்கள் ஓங்கித் தழைத்துவரத்
தெள்ளமுதம் பாய்ச்சிச் சிரித்துவருந் தண்ணிலவு;
பற்றிப் படர்ந்துநமைப் பாழ்செய்யும் நோய்க்குணங்கள்
முற்றத் தொலைக்க முளைத்துவரும் நன்மருந்து;
கற்றோர் மனம்பூத்துக் காய்த்துக் கனிகுலுங்க
வற்றாப் புனல்சுரந்து வாழ்வளிக்கும் பேராறு;
வெண்முத்துச் செம்பவளம் வேண்டியமட் டுங்கொடுத்து
மண்ணகத்தை வாழ்விக்கும் மாண்புயர்ந்த பேராழி;
மண்டி வருமாந்தர் மாசகற்றி நெஞ்சத்திற்
கொண்ட பிணியகற்றும் குற்றாலப் பேரருவி;
உள்ளத்தைப் பற்றி உலுக்கிவரும் வெப்பத்தை
மெள்ளத் தணிப்பதற்கு மேவிவருந் தென்றல்;
அறிவுப் பசியால் அழுதிருக்கும் நம்மைப்
பரிவுப் பெருக்கால்முப் பாலூட்டும் நற்றாய்;
அறஞ்சொல்லி ஆன்ற பொருள்சொல்லிக் காமத்
திறஞ்சொல்லிக் காட்டித் தெளிவிக்கும் பேராசான்;
ஈரா யிரத்தாண்டின் முன்னே எழுந்ததொரு
பேரா மலைநிகர்ப்போன் பேரறிஞன்; அன்னவன்தான்

நாடெல்லாம் மெச்சவரும் நற்கலைஞன்; எந்நாளும்
வீடெல்லாம் போற்றி வியக்கவரும் நாவலனாம்;
பாட்டுத் திறத்தாலே வையத்தைப் பாலித்துக்
காட்டுந் திறலுடைய கட்டழகுப் பாவேந்தன்;
செய்கவெனச் சொல்லி விதித்தான் சிலவற்றைச்
செய்யற்க என்றுசில செப்பி விலக்கிவிட்டான்;
பாவல்லான் செய்யப் பணித்தவற்றை நாம்விலக்கிப்
பூவெல்லாம் வைத்துப் புகழ்பாடிப் போற்றுகின்றோம்,
மேலோன் வகுத்துரைத்த வேதப் பொருளுணர
நூலோன் நமக்களித்தான் நுண்மாண் நுழைபுலத்தை;
பெற்ற புலத்தால் பெரியோன் குறளையினிக்
கற்றுக் கசடறுத்துக் கற்றவற்றை நெஞ்சிருத்திப்
பாட்டைத் தெளிந்துணர்ந்து பாட்டை விலகாமல்
நாட்டில் நடைபயில்வோம் நாம்.

1.3.70.

வள்ளுவன் அறநெறி ஆசான்

வையப் பெரும்பள்ளி வாழ்கின்ற மாணாக்கர்
உய்யக் குறளுரைத்த ஒப்பரிய நாவலனை
ஆசான் எனவுரைப்பின் அப்பெரியோற் கீடாகக்
கூசா தெடுத்துரைக்கக் கூர்மதியர் யாருள்ளார்?
நல்ல குலனுடையான், நாடும் அருளுடையான்,
சொல்லுமுயர் தெய்வந் தொழுகின்ற கொள்கையினான்,
பல்கலைகள் யாவும் பயின்ற தெளிவுடையான்,
கல்விதனை நூற்பொருளைக் கட்டுரைக்கும் வன்மையினான்;
ஓங்குங் குணமும் உலகியலை நன்கறியும்
பாங்கும் மிகவுடையான் பார்புகழும் நம்ஆசான்;
எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்ணென்று கொண்டொழுகுங் கல்விப் பெருமையினான்,
சொல்லுங்கால் தன்சொல்லைச் சூழ்ந்துரைக்கும் மற்றோர்சொல்
வெல்லுஞ்சொல் இல்லாமல் விண்டுரைக்க வல்லான்,
மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தான்தன்
தகுதியான் வென்றுவிடத் தக்க பொறுமையினான்,
இல்லார்போல் முன்னிருந் தேக்கற்றுங் கற்கின்ற
நல்லார் முயற்சிக்கு நல்லபயன் ஈந்திடுவான்,
நன்னிலத்தின் மாண்பனைத்தும் நாவலற்கும் உண்மையினால்
அந்நிலத்துக் கொப்பாகும் ஆசான் இவனன்றோ?
யாரும் அளந்துரைக்க லாகா அளவுடனே
பாரில் பரந்திருக்கும் பல்வகைய நற்பொருளும்
சாதிச் சழக்காலும் சாற்றுசம யத்தாலும்
மோதித் துளக்க முடியாப் பெருநிலையும்

யாதுமொரு நாட்டினரும் யாதுமோர் ஊரினரும்
காதம் பலவெனினும் காணப் படுமுயர்வும்
வற்றி வறந்தாலும் வந்தார் வளம்பெறவே
உற்றருளும் வண்மை உயர்பண்பும் பெற்றமையால்
ஈங்குநாம் செய்தவத்தின் ஏற்றத்தால் வந்தவனை
ஓங்கும் மலைதனக் கொப்பென் றுரைத்திடலாம்;
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் மெய்ப்பொருளைச்
செப்பி உணர்வித்துச் சேர்அய்யம் நீக்கிச்
சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்து
நமருய்ய வந்தவனை நல்லாசான் என்றுரைப்போம்;
மங்கலமாய் நின்றானை மாநிலத்தார் எல்லாரும்
பொங்கிமனம் மேற்கொளவே பூத்திங்கு வந்தானை
இன்றி யமையா திலங்கும் பெருமானை
நன்று முகமலரும் நாண்மலருக் கொப்பானைக்
காலம் அறிந்துகலை கற்கும் இடனறிந்து
சால அறநெறிகள் சாற்றுவித்த சான்றோனைச்
சொல்லும் நெறியனைத்துஞ் சூழ்ந்து மனத்தமைத்து
மெல்ல முகமலர்ந்து விள்ளுதிரு வாயானைக்
கொள்வோன் குறிப்புணர்ந்து கொள்ளும் நிலையறிந்
துள்ளங் கொளுமா றுரைக்கின்ற வித்தகனை
ஆசான் எனப்பெற்றோம் அன்னவனை நாம்தொழுது
பேசாநாள் எல்லாம் பிறவாத நாளன்றோ?
அன்னமெனக் கிள்ளையென ஆடெனவே மாணவர்க்கு
முன்னர் உவமைகளை முன்னோர் மொழிந்திடுவர்;
முந்நிலைய மாணவர்க்கும் முப்பால் மொழிந்தவன்தான்
அந்நிலையில் நில்லாமல் அப்பாலும் ஓதுகின்றான்;
நூல்பகரார் என்று நுவன்றுவைத்த மாணவர்க்கும்

நூல்பகர்ந்து பால்புகட்டி நோய்நீக்குந் தாயானான்;
"ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால் கள்ளுண்டல்
சான்றோர் முகத்துவகை சார்ந்திடுமா?ஆதலினால்
உண்ணற்க கள்ளை உணில் உண்க சான்றோரால்
எண்ணப் படவேண்டார்" என்று களிமகற்கும்
பாடம் உரைக்கின்றான் பண்பாட்டை ஊட்டுதற்கு
நாடும் அறநெறியை நன்கு நவில்கின்றான்;
"மாண்முயற்சி யின்றி மடிபுரிந்து வாழ்விரேல்
காண்பா ரிடித்துக் கழறுதற்கே ஆட்படுவீர்,
உற்ற குடியை உயர்குடியா வேண்டுபவர்
முற்ற மடியாண்மை மாற்றி முயன்றொழுக
வேண்டு'மெனக் கூறி விரும்பிப் புகட்டிமடி
யாண்டவர்க்கும் நல்ல அறிவுரைக்கும் ஆசான்;
பிணக்கனுக்குந் தீய பிணியனுக்கும் கெட்ட
சினத்தனுக்கும் மந்தனுக்கும் சேர்த்தே அறஞ்சொன்னான்
காமிக்கும் மானிக்குங் கள்வன் தனக்குமிழி
பாவிக்கும் ஏழைக்கும் பாடம் உரைக்கின்றான்;
ஆர்த்திருக்கும் நெஞ்சில் அழுக்கா றவாவெகுளி
சேர்த்திருக்கும் மாசெல்லாம் தேய்த்தே அகற்றிவிட்டுத்
தூவுடைய அன்பதனில் தோய்த்தெடுத்துச் செவ்வியஓர்
நாவென்னுந் தூரிகையால் நல்லான் மனத்திரையில்
ஒப்பில் அறமென்னும் ஓவியத்தைத் தீட்டிவைத்தான்
செப்பில் அடங்குவதோ தேவன் திறமெல்லாம்?
சீர்மை அரசியலாம் செந்நிலத்தைப் பண்படுத்த
நேர்மை பெறுமமைச்சை ஏர்முனையாக் கொண்டுழு
தெஞ்சாப் பொருள்வித்தை எங்கும் மிகத்தூவி,
அஞ்சாப் படையங்குத் துஞ்சாது காவல்செய,

நான்குபுறம் வேலியென நன்றே அரணமைத்துப்
பாங்குபெறும் நல்லறத்தைப் பாய்ச்சி வளர்த்தோம்பி
நட்பாம் உரமிட்டு நன்குவிளை கூழதனால்
கொட்பா திருக்கக் குடியோம்பும் காராளன்;
செப்பும் எழுத்தெல்லாம் சேரும் அசைஎல்லாம்
ஒப்பில் புலவனவன் ஓதுசீர் எல்லாம்
அடியெடுத்து வைத்தால் அறநெறியில் வைக்கும்
தொடையடுத்த பாவெல்லாம் தூய அறமணக்கும்;
காமக் கடும்புனலை நீந்திக் கரைகாண
ஏமப் புணையாக இல்லறத்தைச் சொல்லிவைத்தான்;
சொல்லாப் பொருளில்லை சொன்ன பொருளிலெலாம்
இல்லா அறமில்லை எல்லாம் அவனுரைத்தான்;
ஆசான் மொழிந்த அறநெறிகள் கேட்டபினும்
பேசா திருக்கின்றோம் பேணாமல் அந்நெறியை;
வள்ளுவத்துப் பேராசான் வையப் பெரும்புலவன்
உள்ளத்தால் நாமுணர ஓதிவைத்தான் செம்பொருளை;
பொல்லாங்கை நீக்கிப் புவியோர் அறிவுபெற
எல்லாரும் ஏத்தும் இறைநெறியைக் கற்பித்தான்;
ஆனாலும் அந்நெறியை ஆய்ந்துரைத்த செம்பொருளைக்
காணா தலைகின்றோம் கண்மூடிக் கெட்டழிந்தோம்;
எல்லாருங் கொண்டொழுகற் கேற்ற நெறிவிடுத்துப்
பொல்லா நெறிபுகுந்து புந்தி யிழந்தோம்;
அரனென் றொருகடவுள் ஆனாலும் செய்யும்
அறனை மறந்தே அலைதலன்றி யாதுகண்டோம்?
மாலென்றோம் அன்னவனை மாயன் என அழைத்தோம்
மால்கொண் டுழல்கின்றோம் மாயங்கள் செய்கின்றோம்
புத்தன் எனமொழிவோம் புத்தி தனையிழந்து

பித்தர் எனுமாறு பேதுற் றலைகின்றோம்;
பேரருள் காட்டும் பெரியன் சினனென்போம்
சீறுஞ் சினத்தைச் சிறிதேனும் விட்டோமா?
அல்லா எனஒன்றும் அப்படியே சொல்லிடுவோம்
அல்லா நெறிநடந்தே அல்லற் படுகின்றோம்;
ஏசு பெருமான் எனவுரைப்போம் மற்றவரை
ஏசு நெறியன்றி என்னபயன் கண்டுவிட்டோம்?
ஏமாற்ற என்றே இறைநெறியைச் சொல்வதன்றி
ஓர்மாற்ற மின்றில்லை உள்ளத்தை மாற்றிவிட்டோம்;
நாமிழைக்குந் தீவினையால் நல்லதோர் செம்பொருள்மேல்
*தோமிழைக்க ஐயங்கள் தோன்றிவரக் காண்கின்றோம்
இன்றுவரும் மாணாக்கர் ஆசான் இயம்புவதைக்
கொன்றுவருங் காலமிது! கொன்றோம் அவன்மொழியை,
முப்பாலாய் நல்ல முறைசொல்லும் நூலிருந்தும்
அப்பாலைக் காணாமல் அப்பாலே செல்கின்றோம்;
தாய்ப்பாலை நம்பாமல் மேய்ப்பானை நம்பிநின்
றாப்பாலுக் காக அலைகின்றோம்; நாம்பெற்ற
ஐம்பொறியுங் கேடுறலால் அந்தோஇம் மாநிலத்தில்
*செந்நெறியுங் காணாமல் *சென்னெறியுந் தோன்றாமல்
வாடி அலைகின்றோம் வாழ்வு கெடுகின்றோம்
தேடி மயங்கித் திசைதெரியா தேங்குகிறோம்;
சென்றதெலாஞ் செல்க திருமறையைத் தேர்ந்தினிமேல்
நன்றுவழி சென்றுய்வோம் நாம்.

தருமபுரம் திருமடம் **9.6.1971**

* தோம்இழைக்க-குற்றம்செய்ய, செந்நெறி-செம்மையானவழி
சென்னெறி-செல்+நெறி-செல்லும்வழி.

தில்லியில் வள்ளுவர்

அலுவலுக்குப் புகலிடத்தைத் தேடித் தேடி
    அங்கங்கே குடிபுகுந்த தமிழ மாந்தர்
தொலைவிடத்துப் புகுந்தாலும் தமது நாட்டைத்
    தூயதமிழ்ப் பண்பாட்டை மறவா ராகி
நிலைபெறுத்தும் இயல்புடையார் எனவு ணர்ந்து
    நெடும்புகழ்சேர் தில்லியிலும் வள்ளு வத்தின்
நிலையுணர்த்த ஒருமன்றம் நிறுவி வைத்த
    நெஞ்சத்தைச் செந்தமிழால் வாழ்த்து கின்றேன்.

வகுத்தமைத்த சமுதாயம் சீர ழிந்து
    வருவதுகண் டுளமுருகிச் சீர்தி ருத்தம்
புகுத்தியவர் இராசாராம் மோகன் ராய்அப்
    புகழ்மனிதர் வடநாட்டுச் சிற்பி ஆவார்;
பகுத்தறிவுக் கொள்கையினால் சமுதா யத்தைப்
    பண்படுத்தும் [அ] இராசாராம் தென்கு நாட்டார்;
வகுத்தவர்தாம் வள்ளுவற்குக் கண்ட மன்றம்
    வாழ்கவென வளர்கவென வாழ்த்து கின்றேன்.

(அ) இராசாராம் — சென்னை சட்டப்பேரவைத் தலைவர், மற்றும் சென்னை அமைச்சர்

உலகத்துப் பாவலரைத்,தமிழ கத்தின்
ஒப்பரிய நாவலரை, உலக வாழ்க்கைக்
கலைவகுத்த புலமைமிகும் கலைஞர் கோவைக்,
கற்றுணர்ந்த அறிஞர்க்குள் அறிஞர் தம்மைச்,
சிலைவடித்த திருவுருவில் நிலைத்து நிற்கும்
சிந்தனையிற் பெரியாரை, நுழையும் நுண்மாண்
புலமிகுத்த வள்ளுவரைத் தில்லிக் குள்ளே
புகழ்பரவக் குடியேற்றி வைத்தோர் வாழ்க.

தலைவைத்த பனியுறையும் மலையின் மீது
தமிழ்மாந்தர் மறங்காட்ட நாணிற் பூட்டும்
சிலைவைத்தார் அன்றிருந்தோர்; உலகுக் கெல்லாம்
செந்தமிழின் அறங்காட்ட வள்ளு வற்குச்
சிலைவைத்தார் இன்றிருப்போர்; உலகம் உய்யச்
சிந்திக்கும் பேராசான் சிலையை நாட்டி
நிலைவைத்தார் தமிழ்த்தாயின் கோவி லுக்கு;
நெஞ்சத்துக் களிப்பேறி வாழ்த்து கின்றேன்.

வள்ளுவர் வழி

கார்மேகம் நெடுவானில் சூழும் போது
கானமயில் தோகைவிரித் தாடல் செய்யும்;
கூர்வேனிற் பருவநிலை வந்தால் எங்கும்
கூவுகிற இசைக்குயில்கள் பாடல் செய்யும்;
நீர்சூழும் பொழுதத்துக் குளத்தில் வாழும்
நெடுங்கயல்கள் துள்ளிவிளை யாடும் ஓடும்
பார்மகிழ எழிற்கலைகள் தோன்ற வேண்டின்
பண்பட்ட சூழ்நிலைகள் வாய்க்க வேண்டும்.

ஊர்வாழச் சீர்பாடும் கவிஞன் வாழ்வில்
உவகைஎனும் தண்முகில்கள் சூழ்ந்து நின்றால்,
*ஏர்வாழும் இளவேனிற் பருவந் தோன்றி
இன்பமெனும் இளந்தென்றல் வீசிச் சென்றால்
பேர்வாழும் அவன்நெஞ்சில் உணர்ச்சி வெள்ளம்
பெருக்கெடுக்கும்; கலையுணர்வும் ஓங்கி நிற்கும்;
பார்வாழ வழிபுகல்வான்; தோகை கொண்ட
பச்சைமயில் போலாவான்; குயிலும் ஆவான்.

---

*ஏர் வாழும் -அழகு பொருந்திய

மாறுபட்ட சூழ்நிலையால் சோர்வும் உற்று
    மதிமயங்கி மனம்கலங்கி நிற்கும் போது
வீறுபெற்ற செயலாளர் என்பால் வந்து
    விழாவரங்கில் பாட்டரங்கத் தலைமை ஏற்கக்
கூறிவிட்டுச் சென்றனர்காண் கார்கா லத்தில்
    குயிலைத்தான் வாய்திறந்து பாடச் சொன்னார்
வாரிவிட்ட இவர்திறத்தை வாழ்த்த மாட்டேன்;
    வாழ்த்துகின்றேன் பேரவையை வணங்கி நின்றே

அறமுரைத்த பெரும்புலவன் நாட்டுக் காக
    அமைத்தவழி வாய்மைவழி, வாழ்வுக் காக
மறமகற்றும் நல்லவழி,கல்லும் முள்ளும்
    மாற்றிவரும் தூயவழி, மேடு பள்ளம்
அறவெறுக்கும் நேர்மைவழி, அருளைச் சிந்தும்
    அன்புவழி, இன்பமெனும் தென்றல் வீசி
நறுமணத்தை வழங்குவழி, கான்வி லங்கு
    நடவாத அச்சமிலா வழியும் ஆகும்.

தனிமனிதன் வாழ்வுக்கு வழிகள் சொல்லும்
    சமுதாய வாழ்வுக்கும் வழிகள் சொல்லும்
இனிமைமிகு மனைவியொடு கூடி வாழும்
    இல்லறத்து மாந்தருக்கு வழிகள் சொல்லும்
கனிவுதரும் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்துக்
    காவிக்குள் நிற்பவர்க்கும் வழிகள் சொல்லும்
தனியுடைமை பொதுவுடைமை என்றி ரண்டு
    தரப்பட்ட ஆட்சிக்கும் வழிகள் சொல்லும்

அரிவையர்க்கு வழிசொல்லும் ஆண்மை மிக்க
ஆடவர்க்கும் வழிசொல்லும்; கல்வி கற்கும்
சிறியவர்க்கு வழிசொல்லும்; கற்றுத் தேர்ந்த
சீரியர்க்கும் வழிசொல்லும்; வயதால் மூத்த
பெரியவர்க்கு வழிசொல்லும் இளைஞ ருக்கும்
பின்பற்ற வழிசொல்லும்; தமிழ நாட்டுக்
குரியவர்க்கு வழிசொல்லும் உலகமாந்தர்
உய்வதற்கும் வழிசொல்லும் குறளின் பாட்டு.

மனக்கோட்டம் தவிர்க்கஒரு நூலைத் தந்து
வாழவழி சொன்ன திருவள்ளு வற்கு
வனப்பூட்டும் திருக்கோட்டம் அமைத்து நெஞ்சில்
வளர்ந்துவரும் நன்றியினை யுணர்த்தும் வண்ணம்
மனப்பூட்டைத் திறந்தாரை வாழ்த்தும் வேளை
மாகவிஞன் வள்ளுவற்குக் கோட்டம் ஏனோ?
எனக்கேட்டான் ஒருபேதை; நன்றி யின்றி
எதையேனும் உளறுவதே தொழிலாக் கொண்டோன்

எதையேனும் எழுதுவது, கண்ணை மூடி
எப்படியோ உளறுவது துணிவென் றெண்ணிக்
கதையாக அளப்பதெலாம் துணிவே அன்று;
கயமைஎன அதைஉலகம் கடிந்து சொல்லும்;
இதையேதான் எழுதிடுவேன் இப்ப டித்தான்
இயம்பிடுவேன் எனவரம்பு பூண்டு நின்று,
பதையாமல் இடர்வரினும் தொடர்ந்து செல்லும்
பயணந்தான் துணிவென்று சான்றோர் சொல்வர்.

செழிக்கட்டும் நாடென்று சிந்தித் தாய்ந்து
செந்நாவான் பன்னூறு திட்டம் சொன்னான்
கொழிக்கட்டும் நலமெல்லாம் என்ற நெஞ்சைக்
கூசாமல் பழிக்கின்றார் இல்லை என்றே;
பழிக்கட்டும் மறைக்கட்டும் ஏதோ சொல்லிப்
பார்க்கட்டும் குறைவில்லை; நாட்டு மக்கள்
விழிக்கட்டும் அதன்பின்னர் உண்மை தோன்றும்;
விடியட்டும் இருளுக்கு வேலை யில்லை.

நாட்டுக்கு நலஞ்சேர்க்கும் எண்ணம் ஒன்றே
நாடியவன் சொலுந்திட்டம் கணக்கே யில்லை;
ஒட்டுக்குச் சொலவில்லை ஊரை ஏய்க்க
ஒப்புக்குச் சொலவில்லை உண்மைக் காகப்
பாட்டுக்குள் வழியெல்லாம் சொல்லி வைத்தான்
பார்த்தபினும் இலைஎன்றால் ஊர்சி ரிக்கும்;
ஏட்டுக்குள் இருப்பதனை எடுத்துப் பார்த்தால்
எல்லாமே புரிந்துவிடும் நலமும் ஆகும்.

அகில்கொடுத்த புகைமணத்தைப் பேழைக் குள்ளே
அடைத்துவிட முயலுவரேல் அடைந்தா போகும்?
துகிலெடுத்துச் சூரியனை மறைத்து நின்றால்
தோன்றாமல் சுடரென்ன மறைந்தா போகும்?
திகில்கொடுத்த இருள்கிழித்துக் கிழக்கு வானில்
செங்கதிரோன் தகதகக்கத் தோன்றி விட்டான்.
முகில்கிழித்து வெளிக்கிளம்பி முகத்தைக் காட்டும்
முழுமதிபோல் குறள்நெறிகள் ஒளிரக் கண்டோம்.

திருக்குறளின் வழியிங்குத் திறந்தி ருந்தும்
திரைப்படத்தின் வழியன்றோ நாடு கின்றார்;
உருப்படுமா அவரெண்ணம்? நாட்டில் நன்மை
உயர்ந்துவரச் சரிப்படுமா?போன போக்கில்
மருட்கொளிபோல் பொறுப்புடையார் நடந்து சென்றால்
மதியுடையார் நகைக்காமல் யாது செய்வர்?
நெருக்கடியில் கலைந்து விடும் சாயப் பூச்சை
நினைந்துசெலின் நாடன்றோ பாழில் விழும்!

கலகத்தை விட்டொழிக்க மக்கட் பண்பு
கனிந்துநலம் செழித்திருக்க பொய்ம்மை யாவும்
கலகலத்துப் போயொழிய, உள்ள மெல்லாம்
கடல்போல விரிந்திருக்கப், பகைமை நீங்கி
உலகத்தில் ஒற்றுமைகள் நிலைத் திருக்க
உள்ளுவரேல் வள்ளுவரே துணையாய் நிற்பர்;
இலவடுத்த கிளிபோல எதையோ நம்பி
ஏமாந்து திரிகின்றார் பேதை மாந்தர்

பெட்டகத்தே பெருநிதியம் நிறைந்தி ருந்தும்
பேழையினைத் திறந்துணர மாட்டா திங்குத்
தட்டெடுத்துத் திரிகின்றார்; தமது செல்வம்
தரையகத்துப் புதையலெனக் கிடந்தும் தோண்டி
தொட்டெடுத்துத் தாம்நுகர்ந்து, பிறருக் கீந்து
தோளுயர்த்தி வாழாமல் மற்றோர் பின்னே
கெட்டலைந்து திரிகின்றார்; இனிமேல் அந்தக்
கீழ்மையெலாம் போயொழியும் குறள் உணர்ந்தால்

நல்வாழ்வை அடைவதற்கு விழையும் மாந்தர்
நடத்திவரும் பயணத்தில் தொடர்ந்து செல்லப்
பல்வேறு வழியுண்டு; சான்றோர் செல்லும்
பண்பட்ட ஓர்வழியுண் டிடப்பு றத்தே
செல்வாரும் அதைவிடுத்து வலப்பு றத்தே
செல்வாரும் காட்டுகிற வழிகள் உண்டு;
பொல்லாத குறுக்குவழி ஒன்றும் உண்டு;
பொய்யான இருட்டுவழி ஒன்றும் உண்டு.

காரிருளில் வழிநடக்க விழைதல் வேண்டா;
கதிரவனார் காட்டுகிற வழியே செல்க;
பேரிருளிற் கொண்டுய்க்கும் வழிகள் வேண்டா;
பெரும்புலவன் வள்ளுவன்சொல் வழியே செல்க;
ஈரமிலாச் சுடுமணலில் செல்ல வேண்டா;
இருபுறமும் பொழில்சூழும் வழியே செல்க;
கூரறிவுக் கண்ணுடையார் விழியை மூடிக்
குழிவிழப் பார்ப்பாரோ? கொடுமை யன்றோ?

குறள்விழா, காரைக்குடி
25.1.1976.

நல்ல குடும்பம்

விருந்தோம்பி வேளாண்மை வேட்கையுடன் நாளும்
இருந்தோம்பி நிற்கும் இயல்புடைய பேருளமும்,
ஒவ்வொருவர் நெஞ்சத்தும் உற்ற குறிப்புணர்ந்
தவ்வவர்க்கும் ஏன்றகடன் ஆற்றுஞ் செயற்றிறனும்,
குற்றம் பொறுக்கின்ற கொள்கைத் திறந்தாங்கி
மற்றவரைப் போற்றி மதிக்கும் மனப்பண்பும்,
பெற்றவரைப் பேணிப் பெருமை தரநடக்கக்
கற்றறிந்து தங்கடமை காக்கும் மகப்பேறும்
கொண்டிலங்கும் நல்ல குடும்பந்தான் பல்கலைகள்
கொண்ட கழகமென முன்னோர் குறித்துரைத்தார்;
அக்கழகங் காக்கின்ற ஆற்றல் மிகக்கொண்ட
தக்கஇணை வேந்தரெனத் தந்தையைத்தான் சொல்லிடலாம்;
வீட்டின் அகத்திருந்து வேண்டும் பணிபுரிந்
தாட்டி வளர்க்கின்ற ஒப்பில்லா அன்புளத்துத்
தாயே துணைவேந்தர்; தாளாற்றி நாளெல்லாம்
ஓயா துழைத்துவரும் உள்ளன்பு கொண்டிலங்கும்
நாயகனும் நாயகியும் நல்லபே ராசிரியர்
ஆயும் அறிவெல்லாம் அன்னவர்தாம் சேர்ப்பர்;
சிறுகுறும்பு செய்யுஞ் சிறுமகா ரெல்லாம்
அருகிருந்து கல்வி யறிவுபெறும் மாணவராம்;
ஆதலினால் இல்வாழ்வை ஆர்ந்த பல்கலைகள்
ஓதுங் கழகமென ஒப்பிட் டுரைத்தார்கள்;

கொண்ட மனைக்கிழத்தி கூடும் அடிமைஎனக்
கண்டபடி பேசியொரு கட்டுக் கடங்காமல்
ஆங்காங்கே சுற்றி அலையும் மனத்தோடு
தீங்குக்கே சென்று திரிகின்ற காளையரும்,
தற்கொண்டான் சொல்லுமொழி தாண்டி நடப்பதுதான்
முற்கொண்ட கொள்கைஎன முற்போக்குக் காட்டிஅவன்
கூறாமற் காவியுடை கொள்ளும் படியாக
மாறாக வேநடக்கும் மங்கை வடிவினரும்,
பள்ளிக்குச் செல்லாமற் பாடம் பயிலாமற்
சொல்லுக் கடங்காமற் சுற்றித் திரிபவராய்ச்
செய்யாத செய்கைஎலாஞ் செய்தே மகிழ்பவராய்ப்
பொய்யாக என்றும் புனைவதுவே தந்தொழிலாய்ப்
பெற்றவர்தம் நெஞ்சம் பெருந்துயரால் புண்ணாகக்
குற்றங்கள் செய்வதையே கொண்டொழுகும் பிள்ளைகளு
கூட்டாட்சி செய்யுங் குடும்பத்தைக் காணுங்காற்
காட்டாட்சி செய்யுங் கடுவிலங்குக் கூட்டங்கள்
சார்ந்துறையும் கண்காட்சிச் சாலைஎனச் சொல்வதன்றித்
தேர்ந்துணர்ந்து வேறுவமை செப்ப இடமில்லை;
ஆணுக்குப் பெண்ணடிமை அல்லளெனுங் கொள்கைதனைப்
பேணிச் சமத்துவமே பெற்றொளிரும் இல்லறந்தான்
இன்பம் உடைத்தாகி ஏற்றம் படைத்தொளிரும்;
அன்பின் அடிப்படையில் ஆக்குவதே இல்வாழ்க்கை;
பெற்றெடுத்த தாய்தந்தை பேர்காக்கும் மைந்தர்களைப்
பெற்ற குடும்பந்தான் பேறுபெற்ற நற்குடும்பம்;
கொண்டான் அறிவுநிலை கூடிவருஞ் செல்வநிலை
கண்டே தகநடக்கும் காரிகையே நன்மனையாம்;

நெஞ்சக் குறிப்புணர்ந்து நேரம் அறிந்துமனச்
சஞ்சலத்தைப் போக்கிவரும் வஞ்சியரே நற்பெண்டிர்;
தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காக்குஞ் சோர்விலாத் தோகையரே நற்றுணையாம்;
பேரின்பம் உண்டென்று பேசிடுவர் கண்டவர்தாம்
யாரென்றால் நானென்று யாரும் வருவதிலை;
செவ்வியநல் இல்வாழ்க்கை சீர்பெற் றிடநடந்தால்
அவ்வின்பம் ஈங்கே அடைந்து நுகர்ந்திடலாம்;
இல்லவள் மாண்பானால் இல்லதென்? நல்லாற்றின்
இல்லறஞ் செல்லுங்கால் எல்லாமே வந்தெய்தும்;
இல்லற மென்னும் இனியதோர் வாழ்க்கையினைப்
பல்லறங்கள் கற்பிக்கும் பள்ளியெனச் சொல்லிடுவர்;
*பன்னும் பொதுநலத்திற் பற்றொன்று மில்லாமல்
தன்னந் தனியாய்த் தனக்கென்று வாழ்கின்ற
காட்டு விலங்கேபோற் கண்மூடிக் கொள்கைகளை
வேட்டுத் திரியாமல் வேண்டி யுதவிடவும்,
ஏனையோர் துன்பமோ இன்பமோ யாதெனினும்
தானுமது பெற்றதுபோல் தன்னுள் நினைந்தன்பு
கொண்டொழுக வேண்டுமெனுங் கொள்கை பயின்றிடவும்,
அண்டையில் வாழ்வோர்பால் அன்பைப் பெருகவிட்டு
மெள்ளநம் உள்ளம் விரிவடையச் செய்திடவும்
கள்ளந் தொலைத்துக் கனிவுளத்தைப் பெற்றிடவும்,
நன்றென்றுந் தீதென்றும் நாமே பகுத்துணர
நின்றுரைக்கும் பள்ளி நிகரில்லா இல்லறமே;

பன்னும் - சொல்லப்படுகிற

எத்துயரம் வந்தாலும் ஏற்று மனத்தகத்தில்
அத்தனையுந் தாங்கும் அளப்பரிய வல்லமையும்,
உள்ளம் அலைந்துமிக ஓடிக் கலங்காமல்
தெள்ளத் தெளியவைத்துச் சீர்செய்யும் சிந்தனையும்,
இன்றொன்று நாளையொன் றேற்ற வகைதெரிந்
தொன்றொன்றாச் சொல்லி உயர்த்திவரும் அப்பள்ளி;
தானென்ற தற்செருக்கைத் தள்ளித் தனக்காகத்
தானென்ற பேராசை தன்னைத் தகர்த்தெறிந்
தெல்லாரும் ஒன்றென்றே எண்ணுகிற ஒப்புரவைச்
சொல்லாமற் சொல்லிச் சுடரேற்றும் நற்பள்ளி;
பள்ளியெனும் இல்வாழ்வில் பங்குடையோர் இவ்வனைத்தும்
உள்ளமுறக் கற்பதைத்தான் ஓதிவைத்தார் கற்பென்று;
பாரில் அதைமாற்றிப் பாவையர்க்கு மட்டுமென்று
கூறிப் பிரித்துரைத்தார் கொண்டவனுந் தப்பிவிட்டான்,
வீடில்லை பொன்னில்லை வேண்டும் பொருளில்லை
தோடில்லை மற்றுந் துணியில்லை என்றாலும்
நீங்காத பேரன்பு நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தால்
தாங்காத பேரின்பந் தானேவந் தெய்திவிடும்;
*ஒன்றன்கூ றாடை உடுப்பவரே யானாலும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை எனவுரைத்த
மூத்தோர் மொழிப்பொருளை முன்னிறுத்தி நாம்வாழின்
பூத்துக் குலுங்கும் பொலிவு.

இலக்கியப் பேரவை, ஈரோடு.
23.12.1967.

* "ஒன்றன் கூறாடை.... வாழ்க்கை" -கலித்தொகை

குறளும் ஏசுவும்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

*ஞாலம் உணர ஞான ஒளியால்
சீலம் பெருகிடச் செப்பிய பெருமான்,
மக்கள் வாழ்வு மலர்ந்திட வேண்டி
மிக்க துயரம் மேவிய அண்ணல்,
அன்பின் உருவம், அருள்பொழி விழிகள்,
துன்பந் துடைக்கத் தோன்றிய தூதர்,
பொன்முடி சூட்டப் புரியா மாக்கள்
முண்முடி சூட்டி முடித்த ஞான்றும்
எரிவாய் நரகம் எய்துவர் அவரென
அவர்நிலைக் கிரங்கி ஆண்டவன் றன்பால்
வேண்டி நின்றனர்: 'வினைபுரி இவர்தாம்
அறியா தியற்றினர் அவர்பிழை பொறுப்பாய்'
என்றருள் பொழிந்தனர் ஏசு பெருமான்;
இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்கெனச்
சொன்ன குறளில் தோய்ந்துள பொருளை
மாசிலா மைந்தர், மாநிலம் போற்றும்
ஏசுவின் செயலில் கண்டனம் இனிதே.*

எந்நாளோ?

அறத்தாலே வருவதுதான் இன்ப மென்றே
ஆதிமகன் ஓதிவிட்டான்; வேறு வேறு
திறத்தாலே வருவதுதான் இன்பம் போலத்
தெரிந்தாலும் நிலையான இன்பம் அன்று;
மறத்தாலே பெறத்தானே முயலுகின்ற
மாந்தரையே காணுகின்றோம்; அதனை நீக்கும்
குறிப்பேனுங் காணவிலை; கோவில் கட்டிக்
கொலுவைக்குங் கடவுளர்க்குங் குறைவே யில்லை.

வள்ளுவனை உலகினுக்குத் தந்து நின்று
வான்புகழைத் தமிழ்நாடு பெற்ற தென்று
அள்ளுதமிழ்ப் பாரதிதன் பாட்டிற் சொன்னான்;
அதன்பொருளை ஓர்ந்துணர மாட்டா தாகி,
வள்ளுவனை விற்றதுபோல் நினைந்து கொண்டு,
வள்ளுவற்கும் நமக்குமினி உறவே இல்லை
உள்ளுவதும் முறையிலைஎன் றெண்ணிப் போலும்
ஒதுக்கியது தமிழ்மறையைத் தமிழர் நாடு.

சாதியினால் சமயத்தாற் பிளவு பட்டுத்
தனியுடைமைப் போக்கதனால் தாழ்வு பட்டு
மோதுண்டு போகாமல் காத்து நிற்கும்
முன்னேற்றக் கொள்கைஎனும் சமத்து வத்தை
ஓதுகின்ற குறள்நூலைப் பெற்றி ருந்தும்
ஒன்றேனும் பற்றாமல் ஒழுகு கின்றோம்
தீதகன்று மாந்தரெலாம் வாழ வேண்டிச்
செயல்வடிவம் தருதிருநாள் எந்த நாளோ?

வள்ளுவர் கோட்டம்

(அறுசீர் விருத்தம்)

மனத்தினுள் அழுக்கை நீக்கும்
　　வாக்கினுள் தூய்மை யாக்கும்
வினைத்திறன் அனைத்தும் நேர்மை
　　விளைத்திடும் நன்மை சேர்க்கும்
தினைத்துணைச் சொல்லால் பாட்டால்
　　தீமைகள் அனைத்தும் மாய்க்கும்
அனைத்துல குள்ள மாந்தர்
　　அனைவரும் போற்றும் நன்நூல்.

ஒருசிறு பாடல் நெஞ்சில்
　　ஒட்டிக்கொண் டாலே போதும்
சிறுமைகள் அனைத்தும் தேய்த்துச்
　　செம்மையை வாழ்விற் சேர்க்கும்
*பருவரல் மிகுந்த வாழ்விற்
　　பண்புடன் அமைதி கூட்டும்
குறளென அதன்பேர் ஓதிக்
　　கும்பிடும் உலக மெல்லாம்,

---

*பருவரல் - துன்பம்.

குறளெனும் அந்நூல் இங்கே
    குலவிடும் தமிழர்க் கெல்லாம்
திருமறை யாகும் கண்டீர்
    தெளி[illegible]நல் லுலகத் தார்க்கும்
ஒருமறை யாகுங் கண்டீர்
    உயரிய அதனைத் தந்தோன்
ஒருதமிழ் மகனே யாவன்
    உலகுக்குந் தலைவன் ஆவன்.

தமிழ்மொழிப் பெருமை யெல்லாம்
    தக்கவர் உணர வைத்தான்
தமிழின மேன்மை யெல்லாம்
    தகவுறத் தெரிய வைத்தான்
தமிழகப் பண்பா டெல்லாம்
    சரிவரத் தெளிய வைத்தான்
தமிழரை உலக மெல்லாம்
    தாங்கியே புகழ வைத்தான்.

உள்ளுறு கோட்டம் நீக்கி
    உலகினில் நிமிர்ந்து வாழத்
தெள்ளிய குறள்நூல் தந்த
    தெய்வமா கவிஞ னுக்கு
வெள்ளிய கோட்ட மொன்று
    வியப்புற அமைக்க நெஞ்சில்
உள்ளினர் ஒருவர் எங்கள்
    ஒப்பிலாக் கலைஞர் இங்கே.

ஆய்ந்தொரு நிலத்தைத் தேடி
    அரிதினிற் பண்ப டுத்தித்
தேர்ந்திடும் சிற்பம் வல்லார்த்
    தேடியிங் கழைத்து வந்து
வாழ்ந்திட வண்ணக் கோட்டம்
    வகுத்தனர் கலைஞர் நெஞ்சில்
வாய்ந்திடும் நன்றி யிங்கே
    வளர்ந்தது கோவி லாக.

பாழ்பட்டுக் கிடக்கும் நெஞ்சம்
    பண்படக் குறளைத் தந்து
வாழ்வுக்கு நெறிகள் ஓதும்
    வள்ளுவன் கோட்டம் காணப்
பாழ்பட்டுக் கிடந்த ஏரிப்
    பகுதியைப் பண்ப டுத்தித்
தாழ்வுற்ற தரையை ஏற்றித்
    தந்தனன் கோவி லாக.

நூ தூற்றினும் மேலார் சிற்ப
    நூலினில் வல்லார் கூடிச்
சோற்றையும் மறந்து கண்கள்
    துயில்வதும் மறந்து தங்கள்
ஆற்றலைப் படைத்துக் காட்ட
    அவருளி எழுப்பும் ஓசை
காற்றிலே மிதந்து வந்து
    களிப்புற இசைத்த தங்கே.

முற்றியே நெஞ்சில் தோன்றி
முதிர்ந்திடும் கலைஞர் ஆசை,
சிற்றுளி செதுக்கும் ஓசை
சேர்ந்தெலாம் ஒன்றாக் கூடிப்
பெற்றதங் குருவம் ஒன்று
பெரும்புகழ்க் கோட்ட மாக
நற்றமிழ் உள்ளம் வாழ்த்தி
நாடெலாம் மகிழ்ந்த தன்று.

தென்றிசை நோக்குங் கோட்டம்
திராவிடர் கலையைக் காட்டும்
இன்றும்அக் கலையில் வல்லார்
இருப்பதைச் சிற்பங் காட்டும்
மன்றினை முழுதுங் கண்டார்
மனத்தினில் வியப்பைக் காட்டும்
ஒன்றதற் குவமை சொல்வார்
உளத்தினில் மயக்கங் காட்டும்.

தொழில்முறை சிறந்து காட்டும்
தோரண வாயி லுள்ளே
நுழைபவர் தமைம றப்பர்
நுண்ணிய ராய்மி தப்பர்
எழில்மிகு மைய மன்றில்
ஏந்திடும் தூண்க ளில்லை
அழகிய கலைகள் காட்டும்
அரங்கமும் அங்கே உண்டு.

நற்றமிழ்ச் சான்றோர் கூடும்
    நடுவரங் கதனின் பாங்கர்க்
கற்றவர் அதங்கோட் டாசான்
    காப்பியர் உருவம் உண்டு;
சொற்றிடும் குறளிற் கூறும்
    சொற்பொருள் உணர்த்தும் சிற்பம்
பெற்றிடுந் திருத்தேர் ஒன்று
    பெருமிதத் தோடு நிற்கும்.

மூன்றுபால் உணர்த்தும் பாட்டை
    மூவண்ணக் கற்கள் கொண்டு
தோன்றவே பொறித்து நூலின்
    தோற்றம்போல் விரித்து வைத்தே
ஆன்றதோர் விருப்பால் காண
    அணுகிடும் மாந்தர் தம்மைக்
கூன்தவிர் மனத்தர் ஆக்கும்
    குறள்மணி மாடம் உண்டு.

உலகெலாம் உணர்ந்த எங்கள்
    ஒப்பிலான் வடிவந் தாங்கும்
கலையுலாம் திருத்தேர் அங்கே
    காணலாம் கண்டு வந்தால்
உலவலாம் இன்ப வானில்
    உளமெலாம் படிந்த தீமை
விலகலாம் குறள்வி தைத்தால்
    விளையலாம் தூய வாழ்வு.

தமிழக முதல்வ ராகத்
    தாம்அமர்ந் திருந்த வேளை
இமைவிழி இமையா நோக்க
    எழுப்பிய கோட்டத் துள்ளே
அமைவுறக் கலைஞர் பேரும்
    அழகுறப் பொறிக்கக் கண்டோம்
சமைவுறுங் கோவில் கண்டோர்
    சரித்திரப் புகழ்தான் என்றார்.

இலையிதற் குவமை என்றே
    ஏத்தினர் கண்ட மாந்தர்
கலைமலி கோவில் கண்ட
    காவலன் வாழ்க என்றார்
புலையுளங் கொண்ட மாந்தர்
    புழுங்கினர் புகழைக் கேட்டுக்
கலைஞரின் பெயர்பொ றித்த
    கல்லினை எடுத்து விட்டார்.

இந்திய நாட்டை ஆளும்
    இந்திரா காந்தி அம்மை
நிந்தியார் எவரும் என்று
    நெருக்கடி நிலையை யாக்கிச்
சிந்தியா நிலையில் நின்று
    செந்தமிழ் ஆட்சி மன்றை
இந்திரா கலைத்து விட்டார்
    எடுபிடி சொல்லைக் கேட்டு.

கள்ளவிழ் மாலை சூடும்
    கலைஞரே தமிழர் நாட்டில்
வள்ளுவர் கோட்டங் கண்டார்
    வான்புகழ் அவரைச் சாரும்
உள்ளினர் இவ்வா றாக
    ஒதுக்கினர் கலைஞர் பேரை
எள்ளினர் பழிகள் கூறி
    இகழ்ந்தனர் அறியா மாந்தர்.

பேரெடு தம்பி என்பார்
    பெரியவர்; எழுதி வைத்த
பேரெடுக் கின்றார் இந்தப்
    பேதையர்; வள்ளு வன்றன்
பேரெடுத் தெறிந்து விட்டால்
    பெருமறை பிறர்க்கா சொந்தம்?
ஆரெடுத் தெறிந்தா லென்ன
    அவர்புகழ் வளர்ந்தே தோன்றும்.

நாரெடுத் தெறிந்து விட்டால்
    நாண்மலர் மணமா போகும்?
சேறெடுத் தெறிந்தால் வானிற்
    செங்கதிர் மறைந்தா போகும்?
நீரெடுத் திறைத்தா லென்ன
    நிலமெலாங் கரைந்தா போகும்?
பேரெடுத் தெறிந்து விட்டால்
    பேருண்மை மறைந்தா போகும்?

பேதைமைச் செயலா? அன்றிப்
பிள்ளைமைச் செயலா? தீயோர்
போதனைச் செயலா? அன்றிப்
புத்தியில் செயலா? என்று
வேதனை கொண்டோம்; நாட்டில்
வேற்றவர் ஆடு கின்றார்!
காதைகள் திரும்பும் நாளைக்
கடிதினிற் காண்பார் இங்கே.

ஆட்சியில் இருப்போர் இந்த
அழிசெயல் செய்து வந்தால்
மாட்சிமை என்ற சொல்லுக்
கொருசிறு மதிப்பும் இல்லை
விழ்ச்சியை விரைந்து பற்ற
விதையினைத் தூவி விட்டார்
ஆட்சியின் ஆண வத்தார்
அழிதலே வரலாற் றுண்மை.

கலைத்தொழில் தேர்ந்த நண்பன்
கணபதி என்னும் பேரான்
மலைத்திடும் வண்ணம் கண்டான்
வள்ளுவர் கோட்டம் ஒன்று
நிலைத்திடும் பேரும் பெற்றான்
நெஞ்சினில் வஞ்சம் இல்லான்
கலைத்திறன் வாழ்க என்பேன்
கனிதமிழ் நிறைந்த நெஞ்சால்

வைத்திய நாதச் சிற்பி
　　மாதவம் செய்தான் என்று
மொய்த்துல குரைக்கும் வண்ணம்
　　மொய்ம்புற முனைந்த மைந்தன்
வைத்துள உளியால் இந்த
　　வையமே வியந்து போற்றக்
கைத்திறன் காட்டி நின்றான்
　　கல்லையும் கனிய வைத்தே

கயல்விழிக் கண்ண கிக்குக்
　　களங்கமில் அன்னம் வைத்து
மயல்விழி மாத விக்கு
　　மாமயில் ஒன்று வைத்து
வியனுல கேத்தும் வண்ணம்
　　வியப்புறும் சிற்பம் செய்தான்
பயன்கொள நினையா நெஞ்சன்
　　படைத்தனன் புகாரில் அன்றே.

15.4.76.

அறுசீர் விருத்தம்

உய்யுமோ தமிழர் நாடு?

உயர்தனிச் செம்மை வாய்ந்த
　　ஒருமொழி தமிழாம் எங்கள்
உயிர்மொழி நிலையை என்றன்
　　உளத்தினில் நினைந்த வண்ணம்
வியர்வையின் கொடுமை மாற
　　வீதியில் உலவி வந்தேன்
அயர்விலன் ஒருவன் என்முன்
　　அணுகினன் அவனை நோக்கி

உனக்கென வேதம் உண்டோ?
　　உண்டெனில் அதன்பேர் என்ன?
எனக்கதைத் தெளியச் சொல்வாய்
　　எனத்தமிழ் மகனைக் கேட்டேன்;
"மனத்துறும் வேதம் நான்கு
　　வாய்த்துள: அவற்றின் பேரோ
இனித்திடும் இருக்கு சாமம்
　　எசுர்அதர் வணமே" என்றான்.

மற்றொரு மகனை நோக்கி
மாந்தனை உனக்கோர் வேதம்
பெற்றதும் உண்டா?சொல்வாய்!
பேரதும் உரைப்பாய் என்றேன்;
உற்றெனை உருத்து நோக்கி,
"உலகெலாம் உய்யும் மார்க்கம்
தெற்றென உணர்த்தும் வேதம்
திருக்குரான் எமதே" என்றான்.

சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிச்
சென்றிடும் பொழுதில் என்முன்
வந்திடும் ஒருவற் கண்டேன்;
வணங்கிய அவனை நோக்கிச்
செந்தமிழ் மகனே நின்றன்
சீர்மறை சொல்வாய் என்றேன்;
"விந்தைகள் மிகுந்து தோன்றும்
விவிலியம் எமதே" என்றான்.

உருக்கிடும் தமிழிற் சொன்ன
ஒருமறை அறியா ராகி
*அருத்தியில் தழுவிக் கொண்ட
அயலவர் மறையே சொன்னார்;
திருக்குறள் எங்கள் வாழ்க்கைத்
திருமறை என்று கூற
ஒருத்தரை இங்குக் காணேன்
உய்யுமோ தமிழர் நாடு?

20.7.1978.

* அருத்தி - விருப்பு

வள்ளுவர் உலகில்...

1. கடவுள்

உலகங்கள் ஏழென்பர்; இல்லை என்றே
உரைப்பவர் இன்றுமுளர்; அதனால் இங்கு
கலகங்கள் பலநிகழும்; எனினும் ஈண்டுக்
கண்முன்னே பலவுலகங் காண்ப துண்மை
கலையுலகம், திரையுலகம், எழுத்தில் வல்லார்
காணுலகம், பேச்சுலகம், வணிக வேந்தர்
உலவுகிற தொழிலுலகம், கற்ப னைக்குள்
உதித்துவரும் உலகமெனப் பலவும் உண்

உள்ளமுறும் நினைவலைகள் வீசும் பாங்கில்
உலகங்கள் பலதோன்றும்; அதுபோல் இ
வள்ளுவனார் ஒருலகம் படைத்துத் தந்தார்;
வாய்மைநெறி பல கூறி எனையழைத்தா
துள்ளிவரும் பெருமகிழ்வால் அவர்பின் சென்
தூயதொரு வாழ்வுதரும் உலகங் கண்டே
தெள்ளுதமிழ்ப் புலவன்றன் உலகிற் கண்டு
தெரிந்தவற்றுள் சிலவற்றை எடுத்துச் சொ

அப்புலவன் பேருலகில் கோவில் எங்கே
அமைந்துளது? கண்டுகளி கொள்வோம் எ
எப்புறமும் திரிந்தலைந்தும் காண வில்லை;
எழிற்கோவில் நினைப்பவர்தம் மனமே என்
செப்புகிற ஒலிகேட்டேன்; வியந்து நின்றேன்
செம்பொருளின் திருவுருவங் காண எண்ணி
அப்பெரியன் படைத்தளித்த உலக மெங்கும்
அலைந்தபினும் ஒருருவுங் காண வில்லை

மாந்தனிவன் கற்பனையில் வடித்து வைத்த
மாறுபடு சிலைகளினால் பகைமை கொண்டு
தாந்தமது கடவுளெனச் சண்டையிட்டுத்
தந்நலத்தை நினைவாரை அங்குக் காணேன்
காந்துகிற வெகுளிஅவா அழுக்கா றற்றுக்
கனிந்துவரும் மனத்துக்கண் மாச கற்றி
ஏந்துகிற தொழிலனைத்தும் பிறருக் காக்கும்
இறையுணர்வில் மிக்காரை அங்குக் கண்டேன்

வாலறிவன், எண்குணத்தான், மலரின் மீது
வாழுபவன், அய்ந்தவித்தான், பகவன், தன்னைப்
போலொருவர் இல்லாதான், அறத்தின் ஆழி,
பொதுமையுளன், சாதியிலா அந்த ணன்முப்
பாலுலக இறைவனிவன் உருவ மில்லான்
பரிந்துருகும் உணர்வுக்குள் வாழ்வான் என்று
நூலறிவன் உணர்ந்துரைத்த தன்மை கண்டேன்
நூறுருவம் கடவுளுக்குக் காண வில்லை

ஆனைமுகம் ஆறுமுகம் அங்கேயில்லை
அய்ந்துமுகம் நான்குமுகம் அங்கே யில்லை
ஏனைமுகத் தெவ்வுருவும் காண வில்லை
இறைவனிவன் எனக்காட்டும் சிலைக ளில்லை
கூனையுறு பிறையில்லை தொப்பி யில்லை
குணக்குன்றை அறைந்தெடுத்த சிலுவை யில்லை
தானைகொளும் கொலைக்கருவி ஒன்று மில்லை
தனியுலகம் அவ்வுலகம் வாழ்க என்றேன்.

21.1.79 திருக்குறள்பேரவை, நாமக்கல்

வள்ளுவர் உலகில்...

2. குடும்ப வாழ்வு

விற்போலும் விழியுடையார் ஆண்மை சேர்க்கும்
விழைவுடையார் காதலராய் உலவக் கண்டேன்
பெற்பாரும் மெய்க்காதல் விழைவ ரன்றிப்
புனைந்துவரும் *மெய்காதல் கருத மாட்டார்
கற்பாளர் கைகளினால் தொடவும் மாட்டார்
கண்களினால் காதல்மொழி பேசி நிற்பார்
மற்போர்கள் நிகழ்த்துகிற மறவரைப் போல்
மண்தரையில் புரள்கின்ற நிலையும் வேண்டார்

மலர்ந்துவரும் மலரைவிட மெல்லி தென்று
வள்ளுவன்சொல் காமத்தைக் கசக்கி நைத்தே
உலர்ந்துவிடச் செய்ததன்பின் நீரை ஊற்றி
ஊறவைத்துக் காய்ச்சியதைப் பிழிந்தெ டுத்துக்
கலந்துவரும் பிறநாட்டுப் பண்பும் சேர்த்துக்
கலையென்னும் பெயர்கூறிப் படங்க ளாக்கி
வளர்ந்துவரும் கலைத்தொழில்கள் அங்கே யில்லை
வாழ்வு தரும் கலைத்தொழில்கள் அங்குக் கண்டேன்

உகப்புடனே இல்லறத்தில் ஈடு பட்டோர்
ஒருவனென ஒருத்தியென வாழ்தல் கண்டேன்;
அகப்பொருளைப் புறப்பொருளாச் செய்ய மாட்டார்
அதன்செவ்வி நன்குணர்ந்த அந்த விட்டார்;
தகப்பனென அன்னைஎனப் பெயர்கள் கொண்டு
சரிநிகராய் ஒருமனமாய் வாழ்தல் கண்டேன்;
மகப்பெறுதல் ஒன்றுமட்டும் குறியாக் கொள்ளார்
மாண்புடைய இல்வாழ்வுப் பயனே கொள்வார்.

பெற்றுவிட்டோம் பிள்ளைகளை,யாது செய்வோம்?
பேணுதற்கும் வகையற்றோம் என்று நெஞ்சில்
உற்றதுயர் தாங்காமல் புலம்ப வில்லை
ஓரிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாலே;
வெற்றுடலின் கவர்ச்சிகளில் மயங்க வில்லை
விளைந்துவரும் உளப்பண்பை நயந்து வாழ்ந்தார்;
கற்றவரை உருவாக்க வேண்டு மென்ற
கடமையினால் நாட்டுக்கும் நன்மை செய்தார்.

வள்ளுவர் உலகில்...

3. மக்கள்

பெற்றார்க்குப் புகழ்சேர்க்கும் மக்கள் கண்டேன்
பெரியோர்சொற் படிநடக்கும் மக்கள் கண்டேன்
கற்றாரை ஆசானை மதித்தல் கண்டேன்
கல்வியிலே நெஞ்சூன்றிப் பயிலக் கண்டேன்
வெற்றார வாரங்கள் முழங்கக் காணேன்
விளைகின்ற நற்பயிரை முளையிற் கண்டேன்
சற்றேனும் களியாட்டம் காண வில்லை
தகுமக்கள் வள்ளுவரின் உலகிற் கண்டேன்

முகம்மறைக்கப் பிடர்மறைக்கத் தொங்கு கின்ற
முடிவளர்த்துத் திரிகின்ற மக்கள் இல்லை;
நகம்மறைக்கத் தெருத்துடைக்கத் துவளும் பாங்கில்
நாகரிகக் காற்சட்டை யணிவா ரில்லை;
நகையெழுப்பிக் குரலெழுப்பித் தெருவின் நாப்பண்
நங்கையர்க்குக் கிலியெழுப்பிச் செல்வா ரில்லை;
தொகைபெருக்கிச் செலவழித்துத் தொலைத்து விட்டுத்
துயர்பெருக்கிக் கலையழித்துத் திரிவா ரில்லை.

பழிபிறங்காப் பண்புபெற முனைவா ருண்டு
பண்பழித்துப் பழிபிறங்க நினைவா ரில்லை;
விழியுறங்கும் வேளையிலும் பயில்வா ருண்டு
விழித்துவிட்டு நடுப்பகலில் துயில்வா ரில்லை;
பழிதவிர்ந்த கலையறிவைத் தெரிவா ருண்டு
பகுத்தறிவைப் பாழ்படுத்தித் திரிவா ரில்லை;
மொழிவிளங்கும் நூலறிவைக் கற்பா ருண்டு
மூளைதனைப் பிறமொழிக்கு விற்பா ரில்லை.

வள்ளுவர் உலகில்...

4. சுற்றத்தார்

இன்பத்தில் துய்க்குங்கால் சுற்றி ஈண்டி
இனிதுமனம் மகிழ்கின்ற சுற்றம் உண்டு;
துன்பத்தில் துவள்கின்ற போதும் வந்து
சூழ்ந்திருந்து துணைசெய்யும் சுற்றம் உண்டு;
பொன்பெற்று வளம்பெற்று வாழும் போது
*புகல்தந்து தன்சுற்றம் தழுவி நின்று
தன்மட்டில் வாழாது பிறரும் வாழத்
தாம்பெற்ற இன்பத்தைப் பகிர்வா ருண்டு.

நமதுநிலை கேளிரென் றிசைக்கும் முன்னே
எழுந்தோடி வந்துதவும் கேளி ராகி,
நமதுயிரில் எழுமுணர்வில் கிளைத்துத் தோன்றி
இடைமுறியா அன்புடைய கிளைக ளாகி,
அமுதெனினும் மருந்தெனினும் பகிர்ந்து வாழ
ஆவலுறும் பங்காளி யாகி, நெஞ்சில்
மழுறவு செழித்திருக்க இனிது பேசிக்
களிப்பூட்டும் சுற்றத்தார் அங்கே உண்டு.

---

* புகல் - புகலிடம்

வள்ளுவர் உலகில்...

5. ஏடுகள்

படித்தவுடன் பள்ளியறை நினைவைத் தூண்டும்
பாழ்பட்ட புனைகதைகள், விரித்துக் கையில்
எடுத்தவுடன் நெஞ்சத்தில் கனலை மூட்டும்
இழிவுநிலை ஓவியங்கள், திரைப் படத்தில்
நடித்துவரும் நங்கையர்தம் கவர்ச்சி காட்ட
நழுவவிடும் ஆடையொடு நிமிர்ந்து நிற்கும்
தடித்தவர்தம் நிழற்படங்கள் இவற்றை எல்லாம்
தாங்கிவரும் ஏடுகளை அங்குக் காணேன்.

சிற்றின்பச் சுவைசேர்க்கும் வண்ண வண்ணச்
சிவப்புவிளக் கேடுகளும் காண வில்லை;
முற்றவுணர் மதியுடையார் வரைந்து வைத்து
முத்தமிழின் சுவைசேர்க்கும் ஏடு கண்டேன்;
கற்றவர்தம் உள்ளத்தை நிமிர்த்துக் காட்டும்
காப்பியங்கள் தாங்கியுள ஏடு கண்டேன்;
நற்றமிழர் உயிர்விடினும் மானம் மட்டும்
நழுவாமற் காக்கின்ற ஏடு கண்டேன்.

வள்ளுவர் உலகில்...

6. நண்பர்கள்

பொய்யாத மொழியான்றன் உலகில் நண்பர்
புடைசூழ நான்வந்தேன்; அவர்தம் கேண்மை
**எய்யாமல் வளர்மதிபோல் வளரக் கண்டேன்*
எனதுதமிழ் நூல்நயம்போல் இனிக்கக் கண்டேன்;
மெய்யாக அகம்நகவே பழகி நிற்பார்;
மேலொருகால் இடுக்கண்வரின் உடுக்கை காக்கும்
கையாக வந்துதவிக் காத்து நிற்பார்;
கள்ளமிலா உணர்ச்சியினால் கிழமை கொள்வார்.

குடிபிறந்த ஒழுக்கத்தார், பழியை அஞ்சும்
கொள்கையினார், மனத்துக்கண் மாசு தீர்ந்தார்;
இடித்துரைத்துத் திருத்திவரும் இயல்பு கொண்டார்;
என்றேனும் நோதக்க செய்து விட்டால்
வெடித்தெழுந்து சினங்கொள்ளார்; உரிமை தன்னால்
விளைவறியாப் பேதமையால் நிகழ்ந்த தென்று
துடைத்தெறியும் நண்பரவர்; அவர்தம் நட்பால்
தோளெல்லாம் பூரித்து நிமிர்ந்து நின்றேன்

---

* எய்யாமல் - இளைக்காமல் அஃதாவது குறையாமல்

போர்முனையில் வாரிவிடும் குதிரை போலப்
புகுந்திடர்கள் சூழுங்கால் ஓடி விட்டுச்
சேர்பொருள்கள் மிகுபொழுதில் குழைந்து வந்து
சிரித்துவிளை யாடிமகிழ் நண்ப ரில்லை;
தார்புனையும் வில்வணக்கம் போல்வ ணங்கும்
தந்திரஞ்சேர் சொல்வணக்கம் செய்வா ரில்லை;
நேர்மொழிகள் பலபேசி வினைகள் வேறு
நிகழ்த்துகிற நட்பினரும் அங்கே யில்லை.

நகையேயும் பகைவேண்டார்;புலமை தோய்ந்த
நயமிக்க சொல்லுழவர் பகைமை வேண்டார்;
பகைமையையும் நட்பாக்கிப் பழகு கின்ற
பண்புடையார்; நயவஞ்சம் சிறிது மில்லார்;
மிகைசெய்து தம்மூரார் பகைமை கொள்ளார்;
மேலோரைப் பழித்துரையார்; பிறன்பொ ருட்குத்
தகுதியிலா ஆசை கொளார்; நாடு காக்கும்
தன்மானப் பெருமையன்றிச் சிறுமை யில்லார்.

வள்ளுவர் உலகில்...

7. பகைவர்கள்

தன்மான உணர்வுக்குத் தீங்கு நேரின்
தளராமல் இளைதாக முள்ம ரத்தை
முன்மாளச் செய்திடவே முனைந்து நிற்பர்;
முற்றியபின் களைந்தெறிய முயல்வ துண்டோ?
பின்மாறும் கேள்போலப் பகைவ ரில்லை;
பிழையாத வாள்போலும் பகைவ ருண்டு;
மின்போல வாழ்வுதனை நச்சி நின்று
மேவாரைச் சார்ந்தொழுகும் கயவ ரில்லை.

நேருக்கு நேர்நிற்கும் பகைவ ருண்டு
நிழலுக்குள் பதுங்கிவரும் பகைவ ரில்லை;
போருக்குள் விலகாத பகைவ ருண்டு
புன்மைக்குள் வீழ்கின்ற பகைவ ரில்லை;
மாருக்குள் வேல்தாங்கும் பகைவ ருண்டு
மானத்தை விலைபேசும் பகைவ ரில்லை;
வீறுக்கு வீறுசெயும் பகைவ ருண்டு
விழலுக்கு நிகரான பகைவ ரில்லை.

வாழ்க அவ்வுலகம்!

மொழிகாக்கப் போராட்டம் அங்கே யில்லை
முத்தமிழும் செழித்தோங்கி வளர்வதாலே;
அழிதீக்குள் எவ்வுடலும் கருக வில்லை
அயல்மொழியைத் திணிப்பவர்கள் இன்மை யாலே;
பழிதூற்றும் வெங்கொடுமை அங்கே யில்லை
பண்பாடு கற்றவர்கள் வாழ்வ தாலே;
அழிவாக்கி உயிர்போக்கும் சிறைகள் இல்லை
அயலாட்சி அவ்வுலகில் இன்மை யாலே.

உள்ளுணர்வால் உணர்கின்ற கடவுள் வாழும்,
உயர்காதல் இல்லறமும் திகழ்ந்து காணும்,
தெள்ளுதமிழ் ஆட்சிபெற்றுச் சிறந்தி ருக்கும்,
தீதகல மக்களிடம் ஒழுக்கந் தோன்றும்,
உள்ளமதில் பழகுகிற நட்பி ருக்கும்,
உட்பகையைத் தவிர்சுற்றம் சூழ்ந்தி ருக்கும்
வள்ளுவனார் நல்லுலகம் வாழ்க என்போம்
வளர்கஅது தொடர்என வணங்கி நிற்போம்.

வள்ளுவம்
பகைமைக்கு மருந்து

பல்பிணியுங் குடிகொண்ட குமுகா யத்தைப்
பற்றியுள நோய்நாடி முதலும் நாடி
நல்வகையில் அதுதணிக்கும் வழியும் நாடி
நலம்வாய்க்க மருந்தளிக்கும் வள்ளு வம்போற்
சொல்வகையில் ஒன்றில்லை; எரியுஞ்செந்தீ
தோய்வன்ன இன்னாத செயினும் நின்பாற்
புல்லவரும் ஒருவன்பாற் சினவேல் என்று
புகல்மருந்து பகைமைக்குக் கைம்ம ருந்து.

கொன்றன்ன கொடுமைகளை ஒருவன் செய்தால்
கொடுஞ்சினமும் பகைமையுந்தான் அவன்மேற் றோன்றும்;
என்றுமிது மாந்தனுளத் தியற்கை யாகும்;
இப்பிணிதான் தீரஒரு மருந்தும் உண்டோ?
நன்றுண்டு; முன்னரவன் உனக்குச் செய்த
நலமொன்றை நினைத்துக்கொள்! பகைமை யாவும்
அன்றொழியும் எனவுரைத்த வள்ளு வந்தான்
அருமருந்து; கூட்டிக்குள் அடைமருந்து.

கொடுமைகளைச் செய்தார்க்குக் கொடுமை செய்தால்
கொழுந்துவிடும் பகைமைத்தீ; அதனால் என்றும்
கெடுதல்பல பரவிவரும்; அழிவுந் தோன்றும்;
கேடறுக்கும் வள்ளுவத்தில் அதனை நீக்கி
விடுமருந்து சொலக்கண்டோம்; செய்தார் நாண
விளைத்துவிடு நன்மைகளை; பகைமை மாறும்;
நெடுகஅது நலமாகும் எனும ருந்து
நெஞ்சுக்குத் தேன்கலந்து தரும ருந்து.

நமது கடமை

பொய்யகத்தைப் பற்றாமல் தூய அய்ந்து
புலன்அழுக்குப் படராமல் மாசு நீக்கிக்
கையகத்துக் கனியிருக்க அதைவி டுத்துக்
காயதனைக் கவராமல் மெய்ம்மை கூறிச்
செய்வினைக்குள் தீமைகளைப் புகவி டாமல்
செம்மையுற ஒழுக்கநெறி விளக்கிக் காட்டி
வையகத்துள் வாழ்வாங்கு மாந்தர் வாழ
வழிவகுக்கும் திருமறையைத் தந்தான் வாழ்க.

உலகவரலாறுரைக்கும் சுவடிக் குள்ளே
ஒரேடு தமிழினத்தின் வரலா றாகச்
சொலமறைநூல் தந்தானை,பண்பா டெல்லாம்
தொகுத்தெடுத்து மொழிந்தானை, எங்கள் செந்நாப்
புலவனெனும் பெயரானை, சிறிய பாட்டால்
புதுமையுற உலகினையே அளந்து காட்டிக்
குலவுபுகழ் கொண்டானை வணங்கி நின்று
கொள்கைவழி நடப்பதுநம் கடமை யாகும்.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋ ❋ ❋

''எனக்குப்பின் ...
கவிஞன்
முடியரசன்''
—பாவேந்தர்
பாரதிதாசன்

''திராவிட நாட்டின்
வானம்பாடி
கவிஞர்
முடியரசன்''

— பேரறிஞர்
அண்ணா

பேரால் முடியரசன் பேரிடர்கள் உற்றாலும்
பேரா முடியரசன் பெற்றுவந்தேன் கொற்றத்தை;
நாட்டரசன் நானல்லேன் என்றாலும் நான்குவகைப்
பாட்டரசர் என்னும் பரம்பரையில் வந்தவன்யான்;
வள்ளுவனார் சொல்லிவைத்த வாழ்வுக் குறள்நெறியில்
எள்ளளவுங் கோடா தொழுகிவருங் கொற்றவன்யான்;
பாட்டால் உலகாளும் பாவலர்தம் நெஞ்சத்து
வீட்டில் கொலுவிருக்கும் வெற்றித் திருமகளைப்
பொங்கிவரு மன்பால் புகழ்ந்தேத்தும் என்தலையில்
தங்கமுடி பூண்டு, தனியாட்சி செய்பவன்யான்;
தாங்குங் கவிமுடிதான் சான்றோர் மரபுணர்ந்து
பாங்கோ டணிசேரப் பண்ணி முடித்தமுடி,
ஒட்டார்பின் செல்லா உரமென்னும் வைரத்தைப்
பட்டாங் கறிந்து பதித்தமைத்த நன்முடியாம்;
....
....
வாள்பிடித்து முன்செல்வேன் வால்பிடித்துப் பின்செல்லேன்
கோள்பிடிக்க அஞ்சிடுவேன் கோல்பிடிக்க அஞ்சுகிலேன்;
தாள்பற்றி நின்றறியேன் தக்க கவியெழுதத்
தாள்பற்றி நிற்பதுண்டு; தன்மான நெஞ்சுண்டு;
....
....

-வள்ளுவர் கோட்டத்தில்